

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Σ

ήμερα, σηκώθηκα το πρωί να πιω την

καφεδιά μου νωρίς.

Αφού ξεσκόνισα όλα τα sites που έγραφαν για την νίκη της ΑΕΚΑΡΑΣ χθες στο Χαριλάου (το έχω πει και στον ΦΑΣΙΟΝ ότι είμαι ΑΕΚ), βγήκα στο μπαλκόνι να απολαύσω τον πρωινό ήλιο.

Και ξαφνικά, βλέπω απέναντι στον δρόμο ένα απίθανο πλάσμα.

Ψηλή, με χυτά πόδια που αναδεικνύονταν από το φόρεμά της, μακριά μαλλιά, και ένα πρόσωπο που δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω του. Την χάζευα να περπατάει στον δρόμο, ρουφούσα κάθε της βήμα.

Κάποια στιγμή, πήγε να περάσει τον δρόμο, και είδα ένα φορτηγό που έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα, να πηγαίνει κατά πάνω της.

Το φρενάρισμα ακόμα αντηχεί στα αυτιά μου έντονο, το στρίγκλισμα των φρένων, το ουρλιαχτό της, η μυρωδιά καμένου ελαστικού, το εκκωφαντικό "ΜΠΑΜ"

Μετά τα χυμένα λάδια στον δρόμο, τα πλαστικά
συντρίμμια των φαναριών.
Παράτησα τον καφέ, και έτρεξα γρήγορα φορώντας
ακόμα τις παντόφλες και την ρόμπα μου.

Ευτυχώς το κορίτσι ήταν καλά, είχε τρομάξει πολύ
βέβαια, αλλά ήταν καλά.
Την αγκάλιασα και έτρεμε.
Ο οδηγός είχε χτυπήσει το κεφάλι του στο τιμόνι, από
την σύγκρουση με τα κάγκελα και το κράσπεδο του
πεζοδρομίου.
"Είμαι εντάξει" μου είπε.

Γυρίζοντας να δω την κοπέλα, δεν την βρήκα. Είχε
εξαφανιστεί.
Πήγα πάλι στον οδηγό και τον ρώτησα αν χρειάζεται
κάτι.
"Όχι, αλλά βιάζομαι πάρα πολύ, έχω αργήσει, πρέπει
να φύγω".

Κατέβηκε και έλεγξε την πόρτα της καρότσας που είχε
μισανοίξει από τον τράκο, την έκλεισε, έβαλε μπροστά
την μηχανή, κατέβασε το φορτηγό από το
πεζοδρόμιο, και ενώ είχε αρχίσει να μαζεύεται κόσμος,
έφυγε.

Κίνησα για το σπίτι, να πιω το καφεδάκι μου, και τότε
.... το είδα.
Ένα κουτί, εκεί στην άκρη του δρόμου.
"Τι στο διάολο ... Λες να έπεσε από το φορτηγό?"
αναρωτήθηκα.

Δεν ήταν όμως απλά μια κούτα, ήταν αυτό που
έγραφε στο μπροστινό μέρος της που με
ταρακούνησε.

FENDER με μεγάλα γράμματα.

Κοίταξα δεξιά - αριστερά, δεν με κοιτούσε κανείς.

"Θα το πάρω στο σπίτι, θα βρω σε ποιον ανήκει και θα
του το δώσω" σκέφτηκα.

"Αλλά μέχρι τότε ... δεν το ανεβάζω και μια φωτό
στο noiz?"

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Αφού λοιπόν έψαξα τον κάτοχο της κούτας,

ανακάλυψα ότι ανήκε κατά διαβολική σύμπτωση, στο πανέμορφο πλάσμα που χάζευα στον δρόμο.

Όχι όμως στην ίδια.

Στον αρραβωνιαστικό της, με τον οποίο δεν τα πηγαίνουν ιδιαίτερα καλά τον τελευταίο καιρό.

Έτσι βρήκα το τηλέφωνό της και την κάλεσα στο σπίτι. Πλύθηκα, έβαλα τα καλά μου, παρφουμαρίστηκα και την περιμένα.

Όταν χτύπησε το κουδούνι και άνοιξα την πόρτα, έμεινα με το στόμα ανοιχτό.

Ήταν ακόμα πιο όμορφη απ' το πρωί.

Φορούσε ένα κολλητό παντελόνι που αναδείκνυε τις υπέροχες αναλογίες της, ενώ τα πρώτα μισάνοιχτα κουμπιά του λευκού της πουκάμισου, άφηναν στην φαντασία το αυθαδικο ράμφισμα του νεανικού της στήθους στο δαντελωτό εσώρουχο.

Έβαλα ένα ουίσκυ και προσπάθησα να συνέρθω, ενώ εκείνη ζήτησε φυσικό χυμό μάνγκο με αγριοσμέουρα, και φρούτα του πάθους.

Έτσι λοιπόν έμαθα, ότι ο αρραβωνιαστικός της, ο οποίος ήταν ντράμερ, είχε κάνει παραγγελία μια κιθάρα για τον μικρό ανηψιό του που ήταν μεταλάς.

Μια telecaster Jim Root.

Αλλά το κουτί είχε μια strat Jimi Hendrix.

"Θα την στείλει πίσω" μου είπε.

"Αμα ακούσει ο μικρός για Hendrix θα νομίζει ότι ήταν κανένας σούπερ ήρωας της Μάρβελ".

"Πιές τον χυμό σου και άσε με να το σκεφτώ κούκλα" της είπα κοιτά, βλέποντας τα υπέροχα χείλη της να αγγίζουν απαλά την άκρη του ποτηριού.

Και τελικά το αποφάσισα.

"Θα την κρατήσω εγώ, και θα σας δώσω τα χρήματα", της είπα.

"Μόνο που δεν τα έχω τώρα επάνω μου, θα σε πάρω τηλέφωνο σε μερικές μέρες, να ξανάρθεις από εδώ να σε ξαναδώ για να στα δώσω, θέλεις?".

Σήκωσε το κινητό της, μίλησε για ένα λεπτό, και μου έγνεψε καταφατικά.

"Εντάξει".

Και σηκώθηκε να φύγει.

"Να προσέχεις τα φορτηγά" της είπα.

"Δεν θα είμαι πάντα εκεί να σε γλιτώνω".

Έσκασε ένα υπέροχο χαμόγελο γυρίζοντας το κεφάλι της.

"Θα το έχω υπ' όψιν μου" είπε και χάθηκε.

Επέστρεψα στο ούισκυ μου, ονειροπολώντας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Το επόμενο πρωί, αφού αποφάσισα να μην ανοίξω ακόμα την κούτα με την strat, ανέβηκα στο home studio μου, να χαϊδέψω την αγαπημένη μου Μπρεντ Μέισον τελεκάστερ μου.

Και τότε δεν είναι δυνατόν ... όχι ...

Ένα σκάσιμο στο βερνίκι.

Μικρό.

Και πιο δίπλα κι άλλο ένα, και παραδίπλα κι άλλο.

Ήταν Σάββατο, τι θα μπορούσα να κάνω?

Στέλνω αμέσως mail στην Fender με αποδεικτικά στοιχεία, χωρίς να ελπίζω σε άμεση απάντηση.

Γύρισα στο σαλόνι σοκαρισμένος, και έβαλα ένα ποτό.

Κάθισα στην πολυθρόνα να σκεφτώ.

Είχα μια καινούρια strat σε μια κλειστή κούτα, αλλά αυτή η σκέψη δεν στάθηκε ικανή να με ηρεμήσει.

Ξανάτρεξα στον υπολογιστή να δω αν είχα απάντηση από την fender, γνωρίζοντας ότι δεν είχα και πολλές ελπίδες για κάτι τέτοιο.

Και όμως, η απάντηση είχε έρθει.

"Μπλα μπλα μπλα ... " διάβαζα λόγια χωρίς νόημα, και εκεί κάπου στο τέλος, είδα τη λέξη "σαράκι".

Αισθάνθηκα όλο το αίμα να φεύγει από το σώμα μου.

Έχασα τον κόσμο.

Σαράκι ...

Η λέξη χτυπούσε σαν καμπάνα στο μυαλό μου.

Έπρεπε να δράσω άμεσα.

Απανωτά mail στα κεντρικά της fender, άλλα τόσα στην
fender UK

"Θα τους πάρει ο διάολος όλους" φώναξα κι ας μην
υπήρχε άλλος στον χώρο.

"Θα μου στείλουν άλλη ο κόσμος να χαλάσει".

Έβαλα άλλο ένα ποτό, και περίμενα την τελική τους
απάντηση ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ύο μέρες αργότερα, επιτέλους έφτασε το πολυπόθητο mail, και ξεφύσηξα με ανακούφιση. Η Fender δέχτηκε να μου αντικαταστήσει την Μπρεντ Μέισον.

Πιο ήρεμος πια, μπήκα στο web banking της τράπεζάς μου, και είδα ότι υπήρχαν τα χρήματα για την αγορά της strat.

Έπρεπε να ξαναδώ το κορίτσι.

Σχημάτισα τον αριθμό της και άκουσα την φωνή της στην άλλη άκρη της γραμμής.

"Καλημέρα, όποτε θέλεις μπορείς να περάσεις για τα χρήματα της κιθάρας".

"Μια χαρά, να περάσω το βραδάκι ή ... έχεις κάτι άλλο να κάνεις?"

"Θα σε περιμένω" της είπα, προσπαθώντας να κρύψω την λαχτάρα μου να την ξαναδώ.

Ακριβώς στις εννιά, χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας. Ήμουν έτοιμος.

Άνοιξα την πόρτα και ήταν εκεί.

"Πέρασε μέσα" της είπα, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσω αυτό που έβλεπα.

Κατάμαυρο μίνι φόρεμα με ένα πονηρό ντεκολτέ, όχι πολύ βαθύ, όσο χρειαζόταν να εξάψει την φαντασία, και μαύρες ψηλές μπότες λίγο πάνω από το γόνατο, που

άφηναν γυμνό ένα μέρος των υπέροχων ποδιών της μέχρι την άκρη του φορέματος.

"Συγκρατήσου, σύνελθε" σκέφτηκα, "είναι εδώ για δουλειά".

"Νομίζω ότι ήρθε η ώρα να συστηθούμε" της είπα, "είμαι ο Dim".

Έσκασε ένα ελαφρύ χαμόγελο με ένα ανεπαίσθητο πετάρισμα των βλεφάρων της που με ζάλισε, "Alexa" απάντησε, και βολεύτηκε στον καναπέ.

Έβαλα ένα ποτό, ενώ αυτή ζήτησε πάλι έναν φυσικό χυμό μάνγκο, αγριοσμέουρα, και φρούτα του πάθους. "Βλέπω προσέχεις πολύ την σιλουέτα σου" της είπα, και χαμογέλασε πάλι.

"Μόνο λίγο" αποκρίθηκε κατεβάζοντας το βλέμμα της. "Δουλεύει πάντως" της είπα κοιτάζοντας την απίθανη σιλουέτα της.

Μιλήσαμε για τον αρραβωνιαστικό της και την σχέση του με την μουσική.

"Ο Νικ είναι ντράμερ" μου είπε, παίζει σε μια alternative μπάντα, είναι καλός.

Όμως όσο μιλούσε γι' αυτόν, κάτι δεν μου ταίριαζε, σαν να προσπαθούσε να εξωραΐσει τα πράγματα.

Ανέφερα το περιστατικό με το φορτηγό.

"Ήμουν αφηρημένη" σχολίασε.

"Γιατί εξαφανίστηκες αμέσως;" την ρώτησα.

Μαγκώθηκε, και μια ρυτίδα σχηματίστηκε δίπλα στα υπέροχα μελιά της μάτια.

"Έπρεπε" απάντησε, "δεν έπρεπε να βρίσκομαι εκεί, ήταν λάθος μου".

"Τι εννοείς?"

Γύρισε και κοίταξε τον χώρο.

"Ας τα αφήσουμε αυτά τώρα" είπε κοφτά.

Και πάλι κάτι μου φάνηκε παράξενο.

Σαν να φοβόταν κάτι.

Αλλά ... τι θα μπορούσε να φοβάται?

Και τότε ... χτύπησε κάποιο τηλέφωνο ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Άνοιξε την τσάντα της με φούρια και έβγαλε

το κινητό της.

"Ναι, εντάξει. Θα την δω και θα σε πάρω".

Και γυρνώντας σε μένα "θα ήθελα να σου ζητήσω μια χάρη".

"Θα κάνω ότι μπορώ" της είπα, "για πες ...".

"Θέλω να δω την κιθάρα στην κούτα, είμαι περίεργη".

"Μα ... φυσικά" απάντησα και σηκώθηκα να πάω να ανοίξω την κλειστή κούτα.

"Θέλω να ξέρεις ότι δεν την έχω ανοίξει ακόμα, δεν ξέρω τι έχει μέσα, αν και απ' έξω γράφει Fender Jimi Hendrix Stratocaster".

Άνοιξα ένα συρτάρι, πήρα το κοπίδι και έσκυψα στην κούτα, όταν άκουσα έναν περίεργο θόρυβο σαν θρόισμα έξω από το παράθυρο, ενώ με την άκρη του ματιού μου είδα την Alexa να ξαναβάζει το τηλέφωνο στο αυτί της. Έκοψα τις ταινίες, και άνοιξα την κούτα. Και έμεινα με το στόμα ανοιχτό.

Μέσα στην κούτα, υπήρχε μια λευκή strat με ανάποδο headstock, όπως θα έπρεπε να είναι η strat του Jimi, αλλά

....

"Θεέ και Κύριε" αναφώνησα, "η ταστιέρα δεν είναι maple, είναι ..."

"Rosewood" αναφώνησε η Alexa, με το τηλέφωνο ακόμα κολλημένο στο αυτί της, και μιλώντας σε κάποιον στην άλλη άκρη της γραμμής, "ναι, σου λέω rosewood είναι". "Κλείσε το τηλέφωνο και μίλα πιο σιγά" της είπα, "είναι πολύ επικίνδυνο να φωνάζεις λέξεις όπως rosewood, είναι προστατευόμενο ξύλο και δεν βλέπω πιστοποιητικό cites".

"Εγώ ξέρω μόνο για το brazilian rosewood" είπε, και τότε

Πετάχτηκα και την άρπαξα απ' την μέση, την τράβηξα να κολλήσουμε στον τοίχο, και με την παλάμη της έκλεισα το στόμα, ενώ με το άλλο χέρι έκλεισα το φως από τον διακόπτη.
Ευτυχώς πρόλαβα στο τσακ.

Δύο απανωτοί πυροβολισμοί ακούστηκαν, και οι σφαίρες καρφώθηκαν εκεί που ήταν τα σώματά μας ένα δευτερόλεπτο πριν, ενώ μια σκιά εξαφανίστηκε περνώντας έξω από το παράθυρο, το τζάμι του οποίου είχε γεμίσει γυαλιά το πάτωμα.

"Μην βγάλεις άχνα, με καταλαβαίνεις;" ψιθύρισα, και ένευσε καταφατικά τρέμοντας.

Λίγα λεπτά αργότερα την ένιωσα να χαλαρώνει.
"Όσο κι αν μου αρέσει να σε κρατώ αγκαλιά, πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε" αστειεύτηκα, και σταδιακά καθίσαμε στο πάτωμα αργά, προσπαθώντας να μην κάνουμε θόρυβο.
"Μάλλον την γλιτώσαμε για την ώρα, ηρέμησε" της είπα, "σου είπα να μην λες τέτοιες λέξεις δυνατά, είναι επικίνδυνο".

Σηκώθηκε.

Φαινόταν τόσο ευάλωτη, και αυτό την έκανε ακόμα πιο ελκυστική.

"Θα κρατήσω την κιθάρα, δεν θέλω χρήματα" μου είπε κοφτά.

"Μα τι έγινε, γιατί άλλαξες γνώμη?"

"Όχι εγώ, ο Νικ την θέλει οπωσδήποτε, δεν ξέρω περισσότερα".

Κίνησε για την πόρτα.

"Alexa" φώναξα, "δεύτερη φορά που είμαι εκεί και την γλιτώνεις στο παρά τρίχα".

"Δεν ξέρω αν θα είμαι και τρίτη φορά εκεί, πρόσεχε, δεν θα είσαι ωραίο πτώμα, είσαι πιο όμορφη ζωντανή."

"Ότι χρειαστείς πάρε με τηλέφωνο".

Έκλεισε την πόρτα πίσω της, και άκουγα τα βήματά της να απομακρύνονται στην νύχτα.

Δεν θα ήθελα να της συμβεί τίποτα.

Κατάλαβα ότι ήξερε περισσότερα από όσα μου έλεγε.

Ήμουν γεμάτος ερωτηματικά.

Έπρεπε να μάθω τουλάχιστον γιατί κάποιος ήθελε να γίνει ο τελευταίος πελάτης του νεκροτομείου.

Ήξερα, ότι μόλις άρχισαν όλα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Λίγες μέρες αργότερα, τσεκάροντας την

αλληλογραφία μου, βρήκα μια ειδοποίηση από το ταχυδρομείο.

Η αγαπημένη μου tele είχε φτάσει, και μπορούσα να την παραλάβω.

Πετάχτηκα στα γρήγορα στο ταχυδρομείο, και την έφερα στο σπίτι.

Την έλεγξα από πάνω μέχρι κάτω, ήταν άψογη.

Έκλεισα την θήκη και την έβαλα σε ασφαλές μέρος.

"Κάτι πρέπει να κάνω με την σαρακοφαγωμένη" σκέφτηκα.

"Αν βγούνε έξω αυτοί οι διάολοι την γ%\$μηση, θα μου τα φάνε όλα".

Ανέβηκα γρήγορα στο στούντιο, την πήρα και της έβγαλα όλο το hardware.

Ακόμα και τις χορδές έβγαλα.

Τύλιξα πολύ προσεκτικά το μπράτσο και το σώμα με σακούλες, και τα έβαλα ξεχωριστά σε δύο μεταλλικά κουτιά.

Τότε χτύπησε το τηλέφωνο.

"Γεια σου Dim, η Alexa είμαι, με θυμάσαι?"

"Γεια σου, δεν είσαι από τις γυναίκες που ξεχνιούνται εύκολα" απάντησα.

Άκουσα το γάργαρο γέλιο της.

"Το έφτιαξες το τζάμι;" με ρώτησε γελώντας ακόμα.
"Μην μου το θυμίζεις" της είπα, "είμαι κατά 150 ευρώ ελαφρύτερος, αυτή η ρημάδα η ακρίβεια μας έχει γονατίσει".

Κι άλλο γέλιο.

Μου άρεσε που γελούσε.

"Μου αρέσει που σε ακούω να γελάς, ακούγεσαι καλύτερα από την τελευταία φορά που σε είδα και παραλίγο να κάνουμε μόνιμη παντοτινή παρέα στον άλλο κόσμο".

"Ναι, συνήρθα" απάντησε "όμως ... μου χρωστάς κάτι".

"Εννοείς την κιθάρα φαντάζομαι".

"Ακριβώς".

"Πες μου πότε θα περάσεις, για να προσλάβω σωματοφύλακες" αστειεύτηκα.

Ξανά γάργαρο γέλιο, "Αν έρθω πάλι, θα πρέπει να προσλάβω εγώ σωματοφύλακες, θα μπορούσες να έρθεις εσύ από το σπίτι να μου την φέρεις?"

"Αν σου φτάνουν τα χρήματα για τζαμά ... φυσικά".

"Σήμερα το βράδυ είναι καλά?"

"Μια χαρά" απάντησα, "θα τα πούμε το βράδυ".

"Μου έδωσε την διεύθυνσή της, κάτι είναι κι αυτό", σκέφτηκα και χάρηκα.

Θα χαιρόμουν λιγότερο όμως, αν ήξερα τι θα επακολουθήσει ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Λίγο μετά τις οκτώ, ήμουν έτοιμος να φύγω.

Πήρα την κούτα με την κιθάρα, και πριν ξεκινήσω έριξα μια τελευταία ματιά απ' το παράθυρο.

Ένα μαύρο σεντάν, παρκαρισμένο στην απέναντι πλευρά του δρόμου, καμιά πενηνταριά μέτρα μακριά, τράβηξε την προσοχή μου.

Δεν μπορούσα να διακρίνω πολλά, γιατί το μέρος δεν ήταν καλά φωτισμένο, αλλά ήμουν σίγουρος ότι δεν το είχα ξαναδεί στην γειτονιά.

Σκέφτηκα την ξαφνική επιθυμία του Νικ να κρατήσει την κιθάρα, τους πυροβολισμούς λίγο αργότερα, και τώρα το αυτοκίνητο απέναντι ...

Έβγαλα την κιθάρα από την κούτα, και ξεβίδωσα το μπράτσο.

Το τύλιξα προσεκτικά μαζί με το σώμα με ένα μεγάλο κομμάτι πανί, έτσι ώστε να μην γρατζουνιστεί τίποτα, και τα έβαλα σε μια μεγάλη μαύρη σακούλα σκουπιδιών.

Βγήκα από το σπίτι, κρατώντας την άδεια κούτα με το ένα χέρι, ενώ στο άλλο κρατούσα την σακούλα σκουπιδιών.

Πήγα μέχρι τον κάδο, και την πέταξα μέσα ξανακλείνοντας το καπάκι του κάδου.

Συνέχισα μέχρι το αυτοκίνητο αδιάφορα, σαν να είχα πετάξει τα σκουπίδια μου και να έφευγα, άφησα την

κούτα στο πίσω κάθισμα και έβαλα μπροστά την μηχανή, κοιτάζοντας το μαύρο σεντάν από το καθρεφτάκι στο παρμπρίζ.

Ξεκίνησα αργά, οδηγούσα με χαμηλή ταχύτητα κάνοντας έναν μεγάλο κύκλο που θα περνούσε από το κέντρο της πόλης πριν φτάσω στο σπίτι της Alexa.

Μπορούσα να διακρίνω το σεντάν να είναι τρία οχήματα πίσω μου.

Σήκωσα το τηλέφωνο και σχημάτισα τον αριθμό της.

"Alexa, ο Dim είμαι, έρχομαι, όμως άκουσέ με προσεκτικά, γιατί δεν έχουμε καιρό για χάσιμο.

Φύγε τώρα, και πήγαινε στο σπίτι μου.

Σχεδόν μπροστά από το σπίτι, θα δεις έναν κάδο σκουπιδιών στον δρόμο.

Άνοιξέ τον, πάνω πάνω θα βρεις μια μαύρη μεγάλη σακούλα σκουπιδιών, που έχει μέσα την κιθάρα αποσυναρμολογημένη.

Πάρε την σακούλα, γύρισε στο σπίτι σου και περίμένέ με, δεν θα αργήσω.

Κλείδωσε, και μην ανοίξεις σε κανένα."

"Τι συμβαίνει Dim? Με τρομάζεις" είπε, και η ανησυχία της ήταν έκδηλη.

"Δεν προλαβαίνω να σου εξηγήσω τώρα, θα τα πούμε από κοντά, πρέπει να με εμπιστευτείς. Φύγε τώρα όμως, αμέσως" είπα με ήρεμο, αλλά και επιτακτικό τρόπο.

Συνέχισα τους κύκλους στο κέντρο οδηγώντας αργά.

Την ήξερα καλά την περιοχή, εδώ κοντά παίζαμε όταν ήμασταν πιτσιρικάδες, χτυπάγαμε κουδούνια και τρέχαμε να κρυφτούμε, καλοί κωλοπαιδαράδες ήμασταν.

Χαμογέλασα και μόνο στην σκέψη αυτής της εποχής, που φάνταζε τόσο μακρινή πια.

Ξαφνικά πάτησα απότομα γκάζι και ανέπτυξα ταχύτητα. Είχα δώσει αρκετή ώρα στην Alexa, θα έπρεπε να έχει ήδη γυρίσει.

Σε λίγο έστριψα αριστερά, μετά αμέσως δεξιά, σε ένα πολύ στενό δρομάκι, που έβγαζε στην άλλη πλευρά του τετραγώνου.

Ένα αυτοκίνητο μπροστά μου έκλεισε τον δρόμο.

Σταμάτησα και κατέβηκα, πλησιάσα αργά, προσεκτικά.

Μέσα ήταν δύο άνδρες.

Αυτός που καθόταν στην θέση του συνοδηγού, είχε μια ουλή στο μάγουλο δίπλα στο στόμα.

Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι, πριν νιώσω κάτι βαρύ και μεταλλικό να με χτυπάει στο κεφάλι.

Και τότε μαύρισαν όλα ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Υ
γρασία.

Κρύο.

Πόνος.

Άνοιξα τα μάτια μου, έτσουξαν.

Σκοτάδι, τα ξανάκλεισα.

Νερό έμπαινε στα ρουθούνια μου, πνιγόμεουν.

Προσπάθησα να κουνήσω τα χέρια μου, μα στάθηκε αδύνατον.

Δοκίμασα να φωνάξω, μα μόνο ένα μούγκρισμα βγήκε.

"Ηρέμησε" σκέφτηκα, "σκέψου, δεν χρειάζεται πανικός".

"Αν είμαι στην θάλασσα και χαλαρώσω θα επιπλεύσω, θα κερδίσω χρόνο."

Χρόνο για ποιο πράγμα?

Προσπάθησα να κουνήσω τα πόδια μου, αδύνατον.

Ξανάνοιξα τα μάτια μου, αχνά φώτα, πέρα μακριά.

Όσο δοκίμαζα να κινηθώ, τόσο πιο πολύ νερό έμπαινε στα ρουθούνια μου.

Δεν μπορούσα να αναπνεύσω από το στόμα.

Αφέθηκα ...

Φάνηκε να με τραβάει το ρεύμα. Προς τα ανοιχτά? Δεν ήξερα.

Το ρεύμα δυνάμωσε απότομα, με τραβούσε σαν γιγάντιο χέρι

Κάτι σκληρό με χτύπησε στην πλάτη, βράχος?

Αισθάνθηκα στέρεο έδαφος, κάποιος με τράβηξε κάτω απ' την προκυμαία.

Ρούφηξα λαίμαργα τον αέρα.

Ένα πρόσωπο σκυμμένο πάνω μου.

Αξύριστο, σκαμμένο.

Βρωμούσε η ανάσα, ούισκυ, φτηνό καπνό και σάπια δόντια.

Μάτια θολά, σπασμένη μύτη.

Ένα χέρι ψαχούλεψε τις τσέπες μου.

"Διάολε, με πρόλαβαν άλλοι .." είπε φτύνοντας μια βρισιά.

Μούγκρισα.

Έλαμψε μια λεπίδα στο φως του φεγγαριού.

Μούγκρισα πάλι.

Σακατεμένο γέλιο, "καλά, καλά, ηρέμησε", είπε, και έκοψε την ταινία που μου σφράγιζε το στόμα.

Του έδειξα τα χέρια και τα πόδια μου που ήταν δεμένα.

"Σε παρακαλώ, κόψε και αυτά τα σκοινιά".

"Εδώ δεν είναι μέρος για έναν καλοντυμένο κύριο σαν εσένα" είπε κόβοντας τα σκοινιά.

"Αν δεν ήταν αυτοί, μπορεί να ήμουν εγώ που θα σου έπαιρνα το πορτοφόλι".

Τέντωσα τα χέρια και τα πόδια μου που είχαν μουδιάσει.

"Τα ρεύματα εδώ είναι πολύ δυνατά, σε μια-δύο ώρες θα ήσουν στ' ανοιχτά" συνέχισε, "καλά που άκουσα το σπλάτς όταν σε πέταξαν".

Ανασηκώθηκα, το κεφάλι μου έκαιγε.

Ήμουν μούσκεμα, έτρεμα.

"Σ' ευχαριστώ" του είπα, "σου χρωστάω".

"Να με πάρει ο διάολος, και βέβαια μου χρωστάς".

Κοίταξα τον χώρο.

Σκόρπια άδεια μπουκάλια, αποτσίγαρα, υπολείμματα από συσκευασίες φαγητού, μια σκισμένη κουβέρτα και παλιές εφημερίδες.

"Εδώ μένεις;" τον ρώτησα.

"Από τότε που πέθανε η γυναίκα μου ... εδώ" απάντησε "η κόρη μου με έδιωξε απ' το σπίτι και έφερε έναν ανεπρόκοπο, δεν θέλει ούτε να με δει πια".

Του έτεινα το χέρι "είμαι ο Dim".

"Εγώ είμαι ο σουπιάς, το άλλο όνομα που είχα παλιά δεν το θυμάμαι πια".

Μια σκέψη με χτύπησε σαν κεραυνός "Θεέ μου η Alexa". Σηκώθηκα να φύγω, μα τα πόδια μου μάλλον δεν συμφωνούσαν.

Σύρθηκα, ανέβηκα πάνω στην προκυμαία.

Ένα εστιατόριο απέναντι, μάζευε τις καρέκλες, έκλεινε.

Φώναξα, προσπάθησα να τρέξω, έπεσα.

Η σκέψη της Alexa μου έδινε δύναμη, ξανασηκώθηκα, έφτασα.

"Ένα τηλέφωνο θέλω, σας παρακαλώ, είναι επείγον".

Έκανα στα γρήγορα δύο τηλεφωνήματα.

Με το πρώτο κάλεσα ταξί.

Το δεύτερο τηλεφώνημα ήταν στην Alexa

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Την κάλεσα, περίμενα, δεν το σήκωνε.

"Έλα Alexa, απάντησε σε παρακαλώ, απάντησε"
μουρμούρισα.

Ακούστηκε ένα νυσταγμένο "εμπρός" και ξεφύσηξα με
ανακούφιση.

"Alexa, ο Dim είμαι ..." αλλά με διέκοψε απότομα.
"Ποιος Dim? Αυτός που μ' έστησε τόσες ώρες και δεν
ήρθε ποτέ? Και θυμήθηκε να με πάρει χαράματα να με
ξυπνήσει? Ρε άντε στο διάολο ...", είπε και έκλεισε το
τηλέφωνο.

"Τουλάχιστον είναι καλά" σκέφτηκα και ξαναπήρα
αμέσως.

Δεν το σήκωνε, περίμενα.

Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα άκουσα πάλι την φωνή
της "τι θέλεις επιτέλους? Την πήρα την κιθάρα, τελείωσε
η δουλειά σου".

"Μην κλείνεις Alexa, δώσε μου μόνο ένα λεπτό.

Κινδυνεύεις, πρέπει να φύγεις το συντομότερο από εκεί.
Άκουσέ με προσεκτικά.

Ρίξε λίγα πρόχειρα ρούχα σε ένα σακ βουαγιαζ, και βάλε
την σακούλα με την κιθάρα ανάμεσά τους, να μην
φαίνεται.

Πάρε μια μεγάλη μαύρη σακούλα σκουπιδιών, βάλε μέσα
ότι σκουπίδια έχεις, και πέταξέ την στον κάδο
φεύγοντας.

Πάρε τον περιφερειακό, δύο-τρία χιλιόμετρα μετά το βενζινάδικο της Mobil, θα δεις ένα μικρό ξενοδοχείο αριστερά, το Sunset."

"Το ξέρω το Sunset" είπε, "πηγαίναμε παλιά εκεί με τον Νικ, όταν θέλαμε να μείνουμε μόνοι".

"Ωραία" απάντησα, "πήγαινε εκεί, βρες τον Terry στην ρεσεψιόν, πες του ότι περιμένεις τον Dim με την deluxe και την Μπρεντ Μείσον, θα καταλάβει, κλείσε ένα δωμάτιο και περίμένέ με. Πρόσεξε μην σε ακολουθήσουν".

"Μην ανησυχείς, για να μην μας πετύχουν οι γονείς μου τότε, έμαθα έναν δρόμο που τον ξέρουν λίγοι, και βγαίνει ακριβώς πίσω από το Sunset", απάντησε.

"Βιάσου, δεν υπάρχει στιγμή για χάσιμο, και Alexa ... " δίστασα, "πρόσεχε...".

Άναψα ένα τσιγάρο και περίμενα υπομονετικά να έρθει το ταξί που είχα καλέσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Aρκετή ώρα αργότερα, έβλεπα μπροστά μου

μια φωτεινή επιγραφή από νεον, με πορτοκαλί και μπλέ
φώτα να εναλλάσσονται.
SUNSET HOTEL.

Κατέβηκα απ' το ταξί, και έκανα νόημα στον οδηγό να
περιμένει.

Το γνωστό πλατύ, εγκάρδιο χαμόγελο του Terry με
περίμενε στην είσοδο.

"Που είσαι ρε φίλε, χρόνια και ζαμάνια".

"Ο καλύτερος μπασίστας" είπα προσπαθώντας να
χαμογελάσω, "παίζει τα πάντα και γουστάρει, εκτός από
..."

"...Blues" συμπλήρωσε χαρωπά.

Ήταν ένα inside joke από παλιά.

Μετά με είδε καλύτερα.

"Πάλι λιώμα ήσουν και σε βάλανε στο ντους με τα ρούχα
να συνέρθεις;" ρώτησε γελώντας.

"Terry, δεν έχω επάνω μου χρήματα, μπορείς σε
παρακαλώ να πληρώσεις το ταξί που περιμένει έξω? Θα
στα δώσω το συντομότερο."

Βγήκε τρέχοντας, και ξαναμπήκε σε ένα λεπτό
συνοφρυωμένος.

"Τι έγινε φίλε, σε λήστεψαν?"

"Είναι μεγάλη ιστορία, αλλά τώρα βιάζομαι" απάντησα,
"με περιμένουν".

"Σωστά" είπε και μου έκλεισε το μάτι πονηρά, "στο 27, είναι στον δεύτερο, αριστερά δίπλα στην σκάλα".

"Ευχαριστώ" είπα και κίνησα ν' ανέβω.

"Dim, να σου πω ..."

"Τι είναι Terry?"

"Κατά καιρούς κυκλοφορούσες με πολύ όμορφες γυναίκες, όλοι στην μπάντα σε ζηλεύαμε.

Αλλά αυτή αδερφέ είναι άλλο πράγμα, πραγματική νεράιδα".

"Είναι ξεχωριστή Terry μου" απάντησα και άρχισα να ανεβαίνω τα σκαλιά, ακούγοντας πίσω μου τον Terry να μουρμουρίζει "τυχεράκια ...".

Χτύπησα την πόρτα, "Alexa, ο Dim είμαι, άνοιξε".

"Επιτέλους" είπε και άνοιξε.

Ήταν ένα μικρό δωμάτιο με ένα διπλό κρεβάτι, και ένα μεγάλο παράθυρο στον ένα τοίχο.

Κάθισα αποκαμωμένος στην άκρη του κρεβατιού.

Το κεφάλι μου με πέθαινε, το ψηλάφισα και έπιασα ένα τεράστιο καρούμπαλο που είχε ήδη σχηματιστεί.

Στάθηκε όρθια μπροστά μου.

Είχε πιάσει τα μακριά καστανά μαλλιά της, αφήνοντας εντελώς ακάλυπτο να λάμπει το όμορφο πρόσωπό της.

Ένα γκρίζο casual κολάν εφάρμοζε τέλεια στο υπέροχο κορμί της, και ένα λευκό t-shirt μπορούσε να ζαλίσει οποιονδήποτε εστίαζε στο μπροστινό του μέρος.

Αλλά ήμουν πολύ χάλια για να επηρεαστώ από την αδιαφιλονίκητη γοητεία της.

"Dim είσαι μούσκεμα, τι συνέβη?"

"Εκεί που ερχόμουν, συνάντησα δύο φίλους και πήγαμε για νυχτερινό μπάνιο, αλλά ξέχασα ότι δεν είχα μαγιό μαζί μου" απάντησα.

"Και το καλύτερο ξέρεις ποιο είναι? Ότι έκανα μια βουτιά και χτύπησα το κεφάλι μου σ' έναν βράχο στο νερό", συνέχισα χαϊδεύοντας το καρούμπαλο.

"Ω Dim ... πες μου τι έγινε".

"Έχουμε πολλά να πούμε σήμερα το βράδυ κούκλα. Θα σου πω εγώ, αλλά θα μου πεις κι εσύ μετά. Έτσι κι αλλιώς είμαστε μαζί σε όλο αυτό, κινδυνεύουμε και οι δύο το ίδιο.

Πρώτα όμως θέλω να κάνω ένα μπάνιο και να φορέσω ζεστά και στεγνά ρούχα".

Κάλεσα τον Terry, και ζήτησα κάποιον να πάρει τα ρούχα μου για στέγνωμα, και να μου φέρει ένα καθαρό μπουρνούζι.

Αισθανόμουν το καυτό νερό να πέφτει επάνω μου, να με εξαγνίζει.

Όταν βγήκα, εκείνη στεκόταν στην άκρη του κρεβατιού, σαν ντροπαλό κοριτσάκι.

"Αισθάνομαι πολύ άσχημα που σου έκλεισα το τηλέφωνο στην μούρη, αλλά ήμουν έξαλλη".

Την κοίταξα και ξανακατέβασε το βλέμμα.

"Δεν είμαι όμορφη σήμερα, τα ρούχα μου είναι πολύ πρόχειρα, φόρεσα ότι βρήκα μπροστά μου".

Χαμογέλασα.

"Είσαι όμορφη με όλων των ειδών τα ρούχα, αν και προσωπικά πιστεύω ότι χωρίς καθόλου ρούχα θα είσαι ακόμα πιο όμορφη", σχολίασα μεταξύ σοβαρού και αστείου, και είδα ένα ελαφρό κοκκίνισμα στα μάγουλά της.

Της διηγήθηκα τι είχε συμβεί, και όλη αυτή την ώρα, με κοιτούσε με μεγάλη προσοχή, χωρίς να τρεμοπαίξει ούτε βλέφαρο.

"Κι αναρωτιόμουν πώς το ήξερες όταν μου είπες να πετάξω τα σκουπίδια φεύγοντας" είπε όταν τελείωσα.

"Ποιο ήξερα?"

"Όταν πέταξα τα σκουπίδια και μπήκα στο αυτοκίνητο, είδα έναν άνδρα να ανοίγει τον κάδο και να βγάζει την σακούλα. Μετά πάτησα γκάζι, και σ' όλη την διαδρομή αναρωτιόμουν πώς μάντεψες ότι θα έψαχναν εκεί".

"Το ξέχασαν την πρώτη φορά γλυκιά μου, και τους έχει γίνει εμμονή να ψάχνουν τα σκουπίδια έκτοτε".

Ήρθαν επιτέλους τα ρούχα μου, στεγνά και σιδερωμένα, και ένιωσα άνθρωπος πάλι.

"Ήρθε η σειρά σου να μιλήσεις Alexa, ήρθε η ώρα να μάθω τι πραγματικά συμβαίνει, να μάθω που έχω μπλέξει. Γιατί το θέμα έγινε προσωπικό πλέον".

"Εντάξει Dim, θα σου πω ότι ξέρω, αν και δεν ξέρω όσα νομίζεις" είπε.

Κοίταξε έξω απ' το παράθυρο και άρχισε να μιλάει

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Mε τον Νικ, έχουμε μεγαλώσει μαζί από

παιδιά.

Μέναμε στην ίδια γειτονιά, οι μανάδες μας ήταν φίλες, πήγαινε για φαγητό η μια στην άλλη.

Λέγαμε ότι θα είμαστε για πάντα μαζί, ότι όταν μεγαλώσουμε θα παντρευτούμε.

Είναι καλό παιδί, αν και λίγο ιδιόρρυθμο.

Ξέρεις πώς είναι όταν δύο άνθρωποι μεγαλώνουν μαζί, δημιουργείται μια δυνατή σχέση.

Όταν μεγαλώσαμε, αρχίσαμε να βγαίνουμε, όλα ήρθαν φυσιολογικά.

Αρραβωνιαστήκαμε, παρ' όλο που οι γονείς μου είχαν τις αντιρρήσεις τους, γιατί ήμασταν πολύ νέοι ακόμα, ήταν υπερπροστατευτικοί.

Όταν θέλαμε να μείνουμε μόνοι μας ερχόμασταν εδώ, στο Sunset, και οι γονείς μου μας παρακολουθούσαν, φοβούμενοι μη τυχόν και" γέλασε, "αν είναι δυνατόν..." συμπλήρωσε.

"Τον τελευταίο καιρό όμως, τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν σταδιακά.

Ο Νικ παίζει πολύ καλά τύμπανα και μπήκε σε μια μπάντα.

Πήγαινα σε κάθε live, ήταν καλοί, μέχρι και στις πρόβες πήγαινα.

Απολάμβανα να τον βλέπω πάνω στην σκηνή, και τον κόσμο κάτω, να χορεύει στον ρυθμό που αυτός έδινε. Σταδιακά άρχισε να γίνεται απόμακρος. Βρισκόμασταν όλο και πιο σπάνια, όλο είχε πρόβες, στούντιο, συναντήσεις με managers, συναυλίες.

Δεν ήθελε να πηγαίνω πια στις πρόβες, του φαινόταν σαν να τον ελέγχω μου είχε πει, και στα live δεν μπορούσα πια να τον δω, κλεινόταν στα καμαρίνια μαζί με τα υπόλοιπα μέλη της μπάντας, και έφευγαν μετά όλοι μαζί.

Όποτε βγαίναμε, ήταν μόνιμα αφηρημένος και νευρικός, κοιτούσε συνέχεια το τηλέφωνό του, μιλούσε αδιάφορα και τυπικά.

Τον ρώτησα τι συμβαίνει και αλλάζει η συμπεριφορά του, και μου είχε πει ότι δεν συμβαίνει τίποτα απολύτως, ότι δεν άλλαξε τίποτα, και ότι αυτά είναι δικές μου ιδεοληψίες.

Όταν μιλούσε στο τηλέφωνο απομακρυνόταν, σαν να μην ήθελε να ακούσω τι έλεγε.

Έπιανα μόνο κάτι μισόλογα από εδώ και από εκεί.

Μετά μου είπε ότι έπιασε δουλειά σε μια αποθήκη, παράλληλα με την μουσική, γιατί η μπάντα δεν είχε συχνά live, και χρειαζόταν τα χρήματα.

Τον ρώτησα τι είδους αποθήκη, και μου είχε πει ότι ήταν αποθήκη με μουσικά όργανα, και ότι την δουλειά την είχε βρει μέσω του manager της μπάντας, κάποιον τύπο ονόματι Τζακ.

Δεν άντεχα αυτή την κατάσταση και άρχισα να ψάχνω μόνη μου.

Ο manager λέγεται Τζακ Κρόου, και δεν μου φαίνεται ο τύπος που θα ήθελες για φίλο.

Την ημέρα του περιστατικού με το φορτηγό, είχα ακούσει ότι τον φώναξαν για φόρτωμα στην αποθήκη, και τον ακολούθησα κρυφά.

Ο Νικ κι άλλος ένας φόρτωσαν κάτι κούτες στο φορτηγό, σαν κούτες κιθάρας έμοιαζαν.

Μιλούσαν, έλεγαν κάτι για μια κιθάρα στο φορτίο με ανάποδα specs ή κάτι τέτοιο, δεν κατάλαβα.

Μετά έφυγα, και ... την συνέχεια την ξέρεις."

Σώπασε, συνεχίζοντας να κοιτάει με άδειο βλέμμα έξω απ' το παράθυρο.

"Και μετά, όταν ήσουν σπίτι μου τι έγινε;" την ρώτησα.

"Α ναι, είναι κι αυτό" είπε.

"Μου είχε πει ότι στο φορτίο, υπήρχε μια δική του κιθάρα, που την είχε παραγγείλει για τον ανηψιό του και χάθηκε.

Όταν έμαθε ότι αυτή βρέθηκε, ότι θα την κρατούσες, και ότι ερχόμουν στο σπίτι σου να μου δώσεις τα χρήματα, μου ζήτησε επιτακτικά να την δω και να τον πάρω επί τόπου τηλέφωνο.

Ήθελε λέει να μάθει από τι είδους ξύλο ήταν η ταστιέρα. Μου έδειξε ένα σωρό φωτογραφίες από maple και ..."

χαμήλωσε την φωνή της και ψιθύρισε, "rosewood, για να μπορώ να τα ξεχωρίσω.

Για κάποιο λόγο που δεν ξέρω, όταν άκουσε όταν ήταν rosewood την ήθελε οπωσδήποτε."

"Ήξερε τι κιθάρα ήταν;" ρώτησα σκεπτικός.

"Ναι, του είχα πει, γιατί νόμιζα πώς περίμενε κάποια άλλη" είπε με φανερή κούραση στην φωνή της.

Έγειρε αποκαμωμένη στο κρεβάτι, έμοιαζε σχεδόν σαν είχε αδειάσει.

Για μερικά λεπτά η σιωπή ήταν απόλυτη.
Μόνο οι ανάσες μας ακούγονταν, βαριές, κουρασμένες.
Το κεφάλι μου πήγαινε να σπάσει, αλλά το μυαλό μου δούλευε πυρετωδώς.
Κάπου μέσα στα λόγια της είχε ανάψει ένα λαμπάκι, αλλά δεν μπορούσα να το δω καθαρά.

Κάλεσα τον Terry, και ζήτησα ένα μπουκάλι Jack Daniels, το οποίο ήταν πάνω στο τραπεζάκι του δωματίου πέντε λεπτά αργότερα.
Γέμισα στα γρήγορα ένα ποτήρι και το ήπια μονορούφι.
Η γλυκιά ζέστη του με τύλιξε ολόκληρο.
Έβαλα άλλο ένα ποτήρι και ήπια μια γουλιά, έγειρα στην καρέκλα, άναψα ένα τσιγάρο, και ξεφύσηξα αργά ένα μικρό σύννεφο καπνού προς το ταβάνι.

Η άκρη του νήματος ήταν εκεί, και έπρεπε απλά να την πιάσω.
Όλα γύριζαν γύρω από κάτι.
Και αυτό ήταν η κιθάρα.
Ανακάθισα στην καρέκλα, "δώσε μου την σακούλα με την κιθάρα" της είπα κοφτά.
Άνοιξε το σακ βουαγιαζ, έβγαλε την μαύρη σακούλα και μου την έδωσε.

Έβγαλα την κιθάρα και περιεργάστηκα προσεκτικά κάθε της λεπτομέρεια.
Πρώτα το μπράτσο, το οποίο ήταν και ο λόγος που την ήθελε ο Νικ.
Τίποτα το ιδιαίτερο, εκτός από το ότι δεν ταίριαζε η rosewood ταστιέρα σε αυτό το μοντέλο.

Μετά το σώμα.

Κοιτούσα αργά, προσεκτικά, έψαξα στο tremolo cavity, τίποτα, "διάολε, χρειάζομαι κατσαβίδι για να βγάλω το pickguard" σκέφτηκα, και πήγα να καλέσω πάλι την ρεσεψιόν.

Τότε παρατήρησα κάτι, που μου φάνηκε περίεργο.
Το ξύλο μέσα στο neck pocket, ήταν σαν γρατζουνισμένο.
Το ψηλάφισα με τα δάχτυλα αλλά δεν έβγαλα άκρη.
Ήπια άλλη μια γουλιά, και άναψα δεύτερο τσιγάρο.
Να είναι τυχαίες οι γρατζουνιές?

Γύρισα στην Alexa "σου έχω πει πόσο υπέροχο είναι το κραγιόν σου?"

"Τα κομπλιμέντα σου είναι εκτός τόπου και χρόνου" μου είπε με φανερή έκφραση αποδοκιμασίας.

"Μα ... σοβαρά μιλάω" της είπα, "θα σε πείραζε να μου το δανείσεις για λίγο?"

Έσκυψε στην τσάντα της, έβγαλε το κραγιόν και μου το έδωσε, φανερά μπερδεμένη, λέγοντας ... "Τι έγινε? Με δύο ποτήρια ούισκυ βγαίνουν τα βίτσια σου στην φόρα?"

"Μήπως σου βρίσκεται κι ένα κομμάτι χαρτί?" συνέχισα.

Έβγαλε ένα μικρό μπλοκ, έσκισε μια σελίδα και μου την έδωσε.

Κράτησα το χαρτί κολλημένο στο neck pocket, και πέρασα μια δύο φορές το κραγιόν από πάνω.

Πάνω στο χαρτί είχε σχηματιστεί ένα περίεργο "σχέδιο". Κάτι που έμοιαζε με χημικό τύπο, γεμάτο σύμβολα, αλλά ... φαινόταν ημιτελές, το "σχέδιο" κοβόταν στην αρχή και στο τέλος.

Σαν να υπήρχε κάτι άλλο πριν και κάτι άλλο μετά που έλειπε.

Γύρισα στην Alexa, "σου λέει τίποτα αυτό?"

Γούρλωσε τα μάτια "'όχι, τι είναι αυτό?"

"Δεν ξέρω, αλλά ήταν χαραγμένο στο neck rocket της κιθάρας.

Θα μπορούσε να είναι η αιτία για όλα αυτά που μας συμβαίνουν.

Γι' αυτό θέλουν την κιθάρα."

Ξανάβαλα τα πάντα στην σακούλα.

"Θα γυρίσω αμέσως" είπα, και βγήκα απ' το δωμάτιο με την σακούλα στο χέρι.

"Terry" είπα φτάνοντας στην ρεσεψιόν, "θέλω να κρύψεις αυτή την σακούλα κάπου που να είναι ασφαλής μέχρι να την ξαναπάρω".

"Μην ανησυχείς, έχουμε κάτι ντουλάπια για τα πολύτιμα αντικείμενα των πελατών. Κάποια από αυτά είναι σχεδόν αδύνατον να βρεθούν, ακόμα κι αν ξέρεις που είναι" είπε με χαμόγελο.

"Πως πάει με την μικρή;" συμπλήρωσε με πονηρό ύφος.

"Δεν θα μπορούσε να πηγαίνει καλύτερα" του απάντησα και τον είδα ικανοποιημένο.

Ανέβηκα στο δωμάτιο και εξήγησα στην Alexa.

Έβαλα ακόμα ένα ποτήρι, "νομίζω ότι πρέπει να κοιμηθείς λίγο" της είπα, "πρέπει να είσαι ψόφια στην κούραση, και αύριο θα είναι μεγάλη και δύσκολη μέρα".

"Θα προτιμούσα να πιω κάτι" αποκρίθηκε.

"Να παραγγείλω φυσικό χυμό από μάνγκο, αγριοσμέουρα και φρούτα του πάθους;" ρώτησα χαμογελώντας.

Κάθισε δίπλα μου "μπα, βάλε μου ένα ούισκυ".

"Και ... η σιλουέτα σου;" είπα γελώντας.

Γέλασε κι αυτή, και ήπια μια γουλιά, λέγοντας "αν σου περισσεύει και ένα τσιγάρο δεν θα έλεγα όχι."

Της έδωσα, και τράβηξε μια γενναία ρουφηξιά,
ξεφυσώντας δαχτυλίδια καπνού στο ταβάνι.

Αλλά δεν πρόλαβε να πάρει δεύτερη τζούρα.
Το τηλέφωνο του δωματίου χτύπησε, χτύπησε ξανά,
χτύπησε και τρίτη φορά.

Πετάχτηκα από την καρέκλα με όλες τις αισθήσεις μου σ'
επιφυλακή, και τράβηξα όρθια την Alexa από το χέρι.
Της έκανα νόημα να πάει προς τον τοίχο που δεν είχε
παράθυρο και τότε

Μπαμ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Aκούστηκε ένας τεράστιος κρότος σαν

κάποιος να προσπαθούσε να σπάσει την πόρτα.

"Alexa γρήγορα στο μπάνιο" ούρλιαξα.

Πάλι μπαμ, μπαμ.

Η πόρτα υποχώρησε και δύο άνδρες όρμηξαν στο δωμάτιο, ενώ η Alexa κλειδωνόταν στο μπάνιο.

Ο ένας με πλησίασε, ενώ ο άλλος άρπαξε το σακ βουαγιάζ της, και πέταξε έξω όλο του το περιεχόμενο.

Έτρεξα στο κρεβάτι και άρπαξα το σεντόνι.

Το έστριβα γυρίζοντάς το, ώστε να γίνει σαν κορδόνι.

Στα χέρια του πρώτου εμφανίστηκε ένα μαχαίρι.

Με πλησίασε κι άλλο.

Με μια κλωτσιά αναποδογύρισε το τραπεζάκι, το μπουκάλι με το μπέρμπον έπεσε στο πάτωμα και έγινε θρύψαλα.

"Όχι το Jack μου μπάσταρδε" φώναξα, "αυτό θα το πληρώσεις".

Πλησίασα το παράθυρο, και τότε έκανε την κίνησή του, με το μαχαίρι να κατευθύνεται στην κοιλιά μου, ενώ ο άλλος χτυπούσε με μανία την πόρτα του μπάνιου, προσπαθώντας να την σπάσει.

Αυτό περίμενα.

Τίναξα το στριμμένο σεντόνι, στο προτεταμένο χέρι του, αστραπιαία το τύλιξα δύο βόλτες και τον τράβηξα απότομα.

Δεν το περίμενε.

Έφυγε κατευθείαν έξω από το ανοιχτό παράθυρο, και έσκασε στο έδαφος δύο ορόφους πιο κάτω, με έναν υπόκωφο γδούπο.

Ο άλλος όμως είχε προλάβει να σπάσει την πόρτα και να ορμήξει στο μπάνιο, με ένα τεράστιο στιλέτο στο χέρι.

Έτρεξα αν και ήξερα ότι δεν θα τον προλάβω.

Ένα ουρλιαχτό ακούστηκε, κι ύστερα άλλο ένα ... αλλά ήταν από ανδρικό λαρύγγι.

Πριν προλάβω να φτάσω στο μπάνιο, πετάχτηκε έξω ουρλιάζοντας ακόμα, και έφυγε κρατώντας το πρόσωπό του, κουτρουβαλώντας από τις σκάλες.

"Alexa" φώναξα, "Alexa".

Ήταν εκεί, μέσ' στην μπανιέρα, κρατώντας το

"τηλέφωνο" του ντους ακόμα στο χέρι της.

Το άφησε να πέσει και να σκάσει με κρότο στο λευκό σμάλτο.

Την αγκάλιασα.

Έτρεμε, κοίταξα για τραύματα, δεν είχε.

"Τον έκαψα τον μπάσταρδο" είπε, "γύρισα το νερό τέρμα στο καυτό, και του το έριξα στο πρόσωπο".

"Μπράβο κορίτσι μου" είπα και την έσφιξα πάνω μου ακόμα περισσότερο, "μπράβο".

"Ο άλλος;" ρώτησε.

"Μάλλον τον πιάνει εύκολα το ποτό. Ήπие ένα ουίσκυ, ζαλίστηκε και βγήκε να πάρει λίγο αέρα, αλλά ξέχασε ότι το δωμάτιο δεν έχει μπαλκόνι" απάντησα, "ησύχασε τώρα".

Ένα λεπτό αργότερα, ο Terry ήταν έξω από την πόρτα.

"Ελπίζω να ακούσατε το συνθηματικό μου τηλεφώνημα.

Τρεις φορές, θυμάσαι Dim?"

"Και βέβαια θυμάμαι Terry, αλλά τώρα πρέπει να μας καλύψεις" του είπα.

"Μαζέψτε γρήγορα τα πράγματά σας, και θα σας πάω σε ένα δωμάτιο που είναι μόνο για το προσωπικό. Μην ανησυχείς Dim, δεν ήσασταν ποτέ εδώ, θα σβήσω την καταχώρηση για την κράτηση του δωματίου" απάντησε με νόημα.

"Υπάρχει κι αυτός κάτω στον δρόμο, σε λίγο θα έρθουν οι μπάτσοι" πρόσθεσα.

"Θα το τακτοποιήσω κι αυτό, κλασσικό ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Ο ένας έκανε check in πριν μια ώρα, και ήρθε κάποιος να τον καθαρίσει" απάντησε και μου έκλεισε το μάτι με νόημα, "στέλνω αμέσως καθαρίστρια να τακτοποιήσει το δωμάτιο και να εξαφανίσει τα αποτυπώματα".

Η Alexa μάζεψε τα πράγματά της, και ο Terry μας πήγε σε ένα πίσω δωμάτιο, που δεν το έπιανε το μάτι σου.

"Εδώ θα είστε ασφαλείς" είπε, και κοίταξε την Alexa

"Ξέρεις κοπέλα μου, αυτός εδώ ο τύπος είναι φοβερός κιθαρίστας, και πολύ καλός φίλος, κάποτε παίζαμε μαζί".

"Άστα αυτά Terry μου, η κοπέλα έχει μάλλον κακές εμπειρίες από μουσικούς" του απάντησα, "αλλά ... είσαι αδερφός, δεν έχω λόγια να σ' ευχαριστήσω".

Κούνησε το κεφάλι "βολευτείτε τώρα" είπε και απομακρύνθηκε.

Το δωμάτιο ήταν λιτό, ένα διπλό κρεβάτι, ένας μικρός καναπές στην άλλη γωνία, ένα παράθυρο, ένα τραπεζάκι και δύο καρέκλες.

"Νομίζω πώς ήρθε πια η ώρα να κοιμηθούμε, είμαστε και οι δύο κουρασμένοι, και η αυριανή μέρα θα είναι δύσκολη" είπα, "εσύ στο κρεβάτι εγώ στον καναπέ".

"Ούτε να το συζητάς" απάντησε, "εγώ στον καναπέ, που είμαι πιο μικρόσωμη, και εσύ στο κρεβάτι".

"Δεν θα παίζουμε τους κινέζους τώρα" είπα νευρικά, "εσύ στο κρεβάτι, τέρμα και τελείωσε", και ξάπλωσα στον καναπέ, με τα πόδια μου να εξέχουν καμιά τριανταριά πόντους από την άκρη του.

"Άκουσέ με Dim, εντάξει, αλλά στο κρεβάτι υπάρχει πολύς χώρος για δύο, θα πιάσουμε από μια άκρη, δεν θα στριμωχτούμε, κρίμα είναι να κοιμηθείς στον καναπέ".

"Αδύνατον, είσαι μεγάλος πειρασμός, και δεν είμαι σίγουρος ότι θα καταφέρω να είμαι φρόνιμος όλη την νύχτα" της απάντησα γελώντας.

Γέλασε κι αυτή.

Άκουγα την ανάσα της να γίνεται όλο και πιο αργή και χαλαρή, ώσπου στο τέλος κοιμήθηκε.

Έξω ήδη ξημέρωνε.

Ούτε κατάλαβα πώς με πήρε ο ύπνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Α

νοιξα τα μάτια, ανακάθισα στον καναπέ,

και κοίταξα το ρολόι.

Κοιμόμουν περίπου τρεις ώρες.

"Διάολε, κοντεύει μεσημέρι" σκέφτηκα, "πρέπει να βιαστώ".

Άκουσα την αναπνοή της, ήταν ήρεμη, κοιμόταν βαθιά.

Ντύθηκα στα γρήγορα, προσπαθώντας να μην κάνω θόρυβο, και έκανα αυτό που θα έπρεπε να είχα κάνει το προηγούμενο βράδυ.

Πήρα τα κλειδιά του αυτοκινήτου της, και το πήγα στο πίσω μέρος του ξενοδοχείου, σ' ένα κλειστό γκαράζ.

Δεν ήταν ανάγκη να ξέρουν όλοι ότι είναι ακόμα εδώ.

Ξαναγύρισα στο δωμάτιο, έβαλα τα κλειδιά στην θέση τους, και έγραψα ένα σημείωμα.

"Έχω πολλές εκκρεμότητες να τακτοποιήσω, θα είμαι πίσω μέχρι το βράδυ, μην το κουνήσεις από εδώ, και μην ανοίξεις σε κανένα. Προσπάθησε να ξεκουραστείς. DIM."

Πλησίασα στο κρεβάτι, και την κοίταξα.

Κοιμόταν γαλήνια, σαν μωρό, ενώ το λιγοστό φως του ήλιου που έμπαινε απ' τις γρίλιες φώτιζε απαλά το γλυκό της πρόσωπο.

"Δεν της αξίζουν όλα αυτά που περνάει" σκέφτηκα, και κάθισα δίπλα της στο κρεβάτι.

Πέρασα απαλά τα χέρια μου στα μαλλιά της που έπεφταν στον ώμο, και τα τράβηξα μ' ένα χάδι προς τα πίσω.

Άγγιξα τον βελούδινο ώμο της, και τα δάχτυλά μου έκαναν όλη την διαδρομή μέχρι τον αγκώνα της.

Έσκυψα στο πρόσωπό της και την φίλησα τρυφερά στο μάγουλο, ενώ το άρωμά της με ζάλιζε.

"Κοιμήσου γλυκιά μου" μουρμούρισα ψιθυριστά "κοιμήσου".

Σηκώθηκα, βγήκα από το δωμάτιο, και έκλεισα πίσω μου την πόρτα.

Είχα πολλά να κάνω, και δεν είχα καιρό για χάσιμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Κάλεσα ταξί από την ρεσεψιόν, και μετά από

μερικά τσιγάρα, άκουσα το κορνάρισμα απ' έξω.
Λίγα λεπτά αργότερα, ήμουν σε μια εταιρεία ενοικιάσεως αυτοκινήτων στην οποία ήξερα ότι δεν χρειάζεται προπληρωμή.
Μετά τα διαδικαστικά και τις απαραίτητες υπογραφές, έφυγα με το νέο μου αυτοκίνητο σφαίρα για το σπίτι.

Δεν περίμενα να το βρω όπως το είχα αφήσει, αλλά αυτό που αντίκρισα ήταν ακόμα χειρότερο από αυτό που φανταζόμουν.

Ένα σπασμένο τζάμι σ' ένα παράθυρο στο πίσω μέρος, και μέσα

Σπασμένα γυαλιά παντού, ο καναπές ανάποδα ξεσκισμένος, οι πολυθρόνες το ίδιο, η βιβλιοθήκη στο πάτωμα σπασμένη, τα βιβλία σκορπισμένα, η ντουλάπα και τα συρτάρια στο δωμάτιο ανοιχτά, και το πάτωμα γεμάτο με όλο τους το περιεχόμενο, σπασμένα ντουλάπια στην κουζίνα, το ψυγείο ανοιχτό.

Έτρεξα στο στούντιο.

Η καινούρια μου Μπρεντ Μείσον αποσυναρμολογημένη, αλλού το μπράτσο, αλλού το σώμα, και γρατζουνισμένη. Βλαστήμησα δυνατά.

Το laptop ζούσε ακόμα, ήταν ανοιχτό πάνω στο γραφείο, και στην οθόνη υπήρχε η απάντηση της Fender στο πρώτο μου mail, αυτή που αναφερόταν στο σαράκι.

"Ρε συ" σκέφτηκα, "ο Superfunk στο noiz είχε πάρει μια tele, και του ήρθε με λάθος ταστιέρα, λες να"

Αμέσως του έστειλα pm.

"Ρε παλικάρι, μπορείς να μου κάνεις μια χάρη?

Πήρες πρόσφατα μια AO 70s Telecaster, και σου ήρθε με rosewood ταστιέρα αντί για maple.

Ξεβίδωσε αν μπορείς το μανίκι, και πες μου αν είναι γρατζουνισμένο ή χαραγμένο το ξύλο στο neck pocket".

Σηκώθηκα και έψαξα να βρω την ταυτότητά μου μέσα στο χάος που επικρατούσε στον χώρο.

Μου έφαγε αρκετή ώρα αλλά ευτυχώς την βρήκα.

Γύρισα στο laptop και βρήκα απάντηση στο pm.

"Το ξύλο στο neck pocket είναι πιο απαλό και από μωρουδιακό κωλαράκι".

"Τζίφος" σκέφτηκα, και του έστειλα ευχαριστήριο pm για τον κόπο του.

Επόμενος σταθμός, τράπεζα.

Ευτυχώς πρόλαβα στο τσάκ, θα έκλεινε.

Μια περίπου ώρα αργότερα βγήκα με καινούριες κάρτες, κάποια μετρητά, και έχοντας τακτοποιήσει τα θέματα διαγραφής για τις παλιές.

Κατευθύνθηκα προς το κέντρο, να περάσω από εκεί που με χτύπησαν το προηγούμενο βράδυ, αν και ήξερα ότι οι πιθανότητες να βρω το αυτοκίνητό μου εκεί, ήταν μηδαμινές.

Πραγματικά ο δρόμος ήταν άδειος.

Αγόρασα καινούριο κινητό, και πήγα στο αστυνομικό τμήμα να καταγγείλω κλοπή αυτοκινήτου.

"Ποτέ δεν ξέρεις" σκέφτηκα, "μπορεί".

Γύρισα στο σπίτι, σήκωσα μια αναποδογυρισμένη καρέκλα, και κάθισα ανάβοντας τσιγάρο.
Αισθανόμουν σαν να με είχε πατήσει τράινο.
"Με τόσα χρήματα που μου έχουν φύγει γι' αυτή την κωλοστρατοκάστερ, θα είχα αγοράσει πέντε custom shop, δύο vintage κιθάρες, καναδύο L-5, και ποιος ξέρει τι άλλο" σκέφτηκα.

Αλλά μετά θυμήθηκα την Alexa, αισθάνθηκα ντροπή να σκέφτομαι τα χρήματα ενώ αυτή κινδύνευε χωρίς να φταίει σε τίποτα.

Η μορφή της τύλιξε τις σκέψεις μου σαν σύννεφο, τα μάτια της, τα μαλλιά της, ο τρόπος που μιλούσε.
"Τι στο διάολο μου συμβαίνει;" αναρωτήθηκα "εντάξει, είναι κούκλα, και τι έγινε?"

Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό.

Ήταν θαρραλέα, άμεση, ευαίσθητη, έξυπνη, πνευματώδης, με χιούμορ, άνετη, ότι ήθελε στο έλεγε κατάμουτρα χωρίς περιστροφές, δεν μάσαγε από τα υπονοούμενα που της πετούσα.

"Είναι πραγματικά ξεχωριστή" μουρμούρισα, "και κινδυνεύει".

Άναψα δεύτερο τσιγάρο.

Κάτι έπρεπε να κάνω.

Μετά από πολλή σκέψη, αποφάσισα να παίξω το πιο δυνατό μου χαρτί.

Που ίσως να ήταν και το τελευταίο.

Τον Μάριο ...

ΚΕΦΑΛΙΟ 15

Από μικρός είχα τρέλα με την μουσική και

τον ήχο.

Το βασικό μου όργανο ήταν η κιθάρα.

Έπαιζα κάποτε λοιπόν σε μια μπάντα με κάποιους φίλους, όλοι νεαροί τότε.

Ο Terry ήταν στο μπάσο, πραγματικός ογκόλιθος, μπασισταράς.

Παίζαμε ένα αμάλγαμα από jazz, fusion, funk, rock, με αρκετές διασκευές, αλλά και κάποια δικά μας κομμάτια. Εκείνη την εποχή υπήρχε μεγάλο ρεύμα για τέτοιες μουσικές, και πολλές γνωστές μπάντες, που μάζευαν αρκετό κόσμο σε κάθε live.

Το μεγάλο μας πρόβλημα ήταν το που θα κάνουμε πρόβα.

Τα στούντιο ακριβά, δεν είχαμε χρήματα τότε, όταν βρίσκαμε κάποιον ανεκτό ηχητικά χώρο που να έχει έστω και τον ελάχιστο εξοπλισμό, κάναμε μεγάλη χαρά.

Μας είχε πέσει η μέση από το κουβάλλημα των ενισχυτών από εδώ και από εκεί.

Εγώ πάλι, τριγυρνούσα σαν τον ποντικό από στούντιο σε στούντιο, έστω για να κουβαλάω καφέδες.

Μου άρεσε όλο αυτό το νταλαβέρι των τεχνικών ήχου με τους μουσικούς, το καλωδιομάνι και τα μηχανήματα, αισθανόμουν ότι ήμουν στην καρδιά του ήχου και της μουσικής, μέχρι και η μυρωδιά του στούντιο μου άρεσε,

κι ας βρωμούσαν στην πραγματικότητα οι χώροι, για μένα ήταν η μυρωδιά του ήχου.

Εκεί πρωτάκουσα για κάποιον τύπο, τον Μάριο, που ήθελε να στήσει ένα μαγαζί σε μια άδεια, παλιά αποθήκη. Κάποιοι έλεγαν ότι είναι Ιταλός, κάποιοι άλλοι Ισπανός, και κάποιοι έλεγαν ότι είναι Πορτορικανός, κανείς όμως δεν ήξερε με σιγουριά.

Ήθελε να στήσει μαγαζί για live άκουσα, και έψαχνε ανθρώπους να τον βοηθήσουν.

Πήγα και τον βρήκα, μου έκανε καλή εντύπωση.

Είχε τον χώρο, και ήθελε να τον διαμορφώσει κατάλληλα, "για να γίνονται live, και να έρχεται ο κόσμος να βλέπει, να ακούει και να πίνει και κανένα ποτό" όπως μου είπε, αλλά δεν είχε σοβαρό κεφάλαιο να διαθέσει εκείνη την εποχή.

Το πήρα επάνω μου το εγχείρημα.

Έχοντας τις κατάλληλες γνωριμίες μέσα στα στούντιο, εξασφάλισα παροπλισμένο εξοπλισμό, νοίκιασα πολύ φθηνά κάποια μηχανήματα, κονσόλα, μικροφωνική, ηχεία, κλπ, και ρίξαμε πολλή δουλειά με τα παιδιά από την μπάντα, στο να στήσουμε και να διαμορφώσουμε κατάλληλα τον χώρο.

Βρήκα επίσης και τα απαραίτητα για τον φωτισμό, από κάποιους που τα είχαν στις αποθήκες τους, έχοντας πάρει καινούριο, τεχνολογικά νεώτερο εξοπλισμό. Τίποτα φανταχτερό φυσικά, μόνο τα απολύτως απαραίτητα, ίσα να ξεκινήσει το πράγμα.

Και έτσι ξεκίνησε το Depot.

Παίζαμε κάθε βράδυ, δεν υπήρχε άλλος να γεμίσει το πρόγραμμα.

Φέρναμε κόσμο, τους φίλους μας στην αρχή, και τους φίλους των φίλων μας, αλλά πρέπει να ήμασταν καλοί, γιατί ο κόσμος γινόταν περισσότερος σταδιακά. Ακουστήκε ότι στο μαγαζί παιζόταν τέτοια μουσική ζωντανά, και άρχισαν δειλά να εμφανίζονται και άλλες μπάντες σχετικές.

Εμείς βέβαια, ήμασταν τρισευχισμένοι. Είχαμε έναν δικό μας χώρο για πρόβες, όποτε θέλαμε και όσο θέλαμε, δωρεάν, είχαμε εμφανίσεις, και παίρναμε και κάποια χρήματα απ' τις εισπράξεις. Ο Μάριο ήταν πολύ ανοιχτοχέρης, μας πλήρωνε καλά.

Η φήμη του μαγαζιού μεγάλωνε, το Depot φιλοξενούσε όλο και περισσότερους μουσικούς, είχε φέρει μάλιστα και κάποια μεγάλα ονόματα του χώρου. Αλλά μεγαλώναμε κι εμείς, και άλλαζαν οι συνθήκες της ζωής μας, ο ένας παντρεύτηκε, ο άλλος ξενιτεύτηκε. Προσπαθούσαμε να κρατήσουμε την μπάντα λιγότεροι, και οι εμφανίσεις έγιναν πια αραιές.

Ο Μάριο ανέβαινε, άρχισα να βλέπω κάποιες περίεργες φάτσες, αλλά και περίεργες συμπεριφορές στο μαγαζί. Γυναίκες, ντρόγκα, και κάποιες φορές όπλα. Η φήμη του Μάριο είχε ξεπεράσει τα στενά όρια του μαγαζιού, σταδιακά εξαγόραζε μπάτσους, έκανε "θελήματα" σε μαφιόζους, επέκτεινε τα δίκτυα του πολύ μακριά.

Ένα βράδυ του είπα ότι σταματάω.

Δεν με ρώτησε γιατί.

Μου είπε μόνο

"Δim κοίταξε γύρω σου, όλο αυτό το έστησες εσύ. Χωρίς εσένα θα ήμουν ακόμα ένας φτωχός Μεξικανός

λαθρομετανάστης, κυνηγημένος, με πλαστά χαρτιά, δεν θα είχα στον ήλιο μοίρα.

Ότι έχω, το χρωστάω σε σένα.

Θέλω λοιπόν, όποτε χρειαστείς κάτι, ότι κι είναι αυτό, να μην διστάσεις ...

Όποτε με χρειαστείς, εγώ θα είμαι εδώ, χωρίς να σε ρωτήσω τίποτα."

Με χτύπησε στον ώμο συμπληρώνοντας "έφτιαξες την ζωή μου, πήγαινε να συναντήσεις τώρα την δική σου ζωή".

Ο καιρός πέρασε, και ο Μάριο έγινε πια μεγάλος και τρανός.

Η φήμη του εξαπλώθηκε, είχε στο χέρι δικαστές, στελέχη της αστυνομίας, ανθρώπους στο δημαρχείο.

Αλλά είχε και "μάτια" παντού, μέσα και έξω απ' την χώρα.

Το Depot όμως έφθινε.

Η μουσική άλλαξε, έπαιζε ότι πουλάει στον κόσμο, κι αυτοί που πήγαιναν δεν ενδιαφέρονταν καν.

Όποιος έψαχνε για φρέσκια και σχετικά καθαρή κόκα, ήξερε ότι θα την βρει εκεί.

Όπως εκεί θα έβρισκε οτιδήποτε παράνομο και λαθραίο, από όπλα, γυναίκες, μέχρι μπράβους, που πήγαιναν εκεί για να βρουν "δουλειά" για το βράδυ.

Αυτός ήταν ο Μάριο, στον οποίο ήδη τηλεφωνούσα.

Γιατί τώρα, χρειάζονται όλη την βοήθεια που μπορούσα να βρω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Το σήκωσε στο δεύτερο χτύπημα.

"Καλησπέρα Μάριο, με θυμάσαι?"

"Ωωωω, ο μικρός μου Dim" είπε χαρωπά με την χαρακτηριστική προφορά του, "είναι δυνατόν να σε ξεχάσω? Τι κάνεις?"

"Χρειάζομαι βοήθεια Μάριο, έχω μπλέξει άσχημα".

"Τι σου συμβαίνει Dim? Τα έμπλεξες με καμιά παντρεμένη και σε κυνηγάει ο σύζυγος?" είπε γελώντας.

"Δεν μπορώ να σου εξηγήσω απ' το τηλέφωνο, είναι σοβαρό και επείγον" απάντησα κοφτά, "πότε μπορώ να σε δω?"

"Και τώρα αμέσως, αν έρθεις απ' το μαγαζί".

"Είμαι ήδη στον δρόμο" του είπα, "θα τα πούμε σε λίγο."

Μισή ώρα αργότερα, πάρκαρα ακριβώς απέναντι από την φωτεινή επιγραφή DEPOT.

Ένας μπράβος στην πόρτα με ρώτησε "ο κύριος?"

"Είμαι ο Dim, με περιμένει ο Μάριο".

"Παρακαλώ περιμένετε ένα λεπτό" είπε και εξαφανίστηκε στο μαγαζί, κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Δύο λεπτά αργότερα εμφανίστηκε πάλι, "παρακαλώ περάστε" μου είπε.

Μπήκα και ξανάκλεισε την πόρτα.

Με οδήγησε στο εσωτερικό του μαγαζιού, μου έδειξε ένα τραπέζι, και μου είπε "καθίστε παρακαλώ, όπου να 'ναι θα έρθει ο κύριος Μάριο, τι θα πιείτε?"

"Ένα Jack Daniels σκέτο, ευχαριστώ", απάντησα.

Έριξα μια ματιά τριγύρω, τα πάντα είχαν αλλάξει.
Από τα θηριώδη ηχεία, ακουγόταν ένα μονότονο
συνεχές beat, με συνθετικό μπάσο και ακόμα πιο
συνθετικά τύμπανα, που σε χτυπούσαν κατευθείαν στο
στήθος.

Πάνω στην σκηνή ήταν ένας μαύρος, φορτωμένος
χρυσαιφικά, με λευκό κολλητό φανελάκι και το σώμα
γεμάτο τατουάζ, που απήγγειλε ρίμες, και σίγουρα τον
είχαν βρει σε γυμναστήριο, και όχι σε μουσική σχολή.
Δεξιά και αριστερά, δύο ημίγυμνες κοπέλες, με τα στήθη
τους σε κοινή θέα, λικνίζονταν γύρω από έναν στύλο η
κάθε μια, παίρνοντας sexy πόζες, με εκφράσεις γεμάτες
υποσχέσεις.

Pole dancing στο Depot μου χτύπησε άσχημα.
Τρία τραπέζια πιο πέρα, μια παρέα είχε στρώσει μερικές
λευκές γραμμές στο τραπέζι, και ο ένας τις χώριζε
προσεκτικά με πιστωτική κάρτα.

Ήρθε το Jack Daniels, και ρούφηξα μια γερή γουλιά,
προσπαθώντας να καταπιώ ότι έβλεπα και άκουγα
τριγύρω.

Ένα χέρι με χτύπησε στον ώμο, γύρισα και είδα τον
Μάριο με έναν άλλο τύπο δίπλα.

Σηκώθηκα, και του έσφιξα το χέρι εγκάρδια.

"Ξέρω ότι δεν σου αρέσει αυτό που βλέπεις" είπε
γελώντας, "αλλά αυτά θέλει ο κόσμος σήμερα, πρέπει κι
εμείς να ζήσουμε κάπως, από εδώ ο πιο στενός μου
συνεργάτης, ο Roberto".

Του έδωσα το χέρι και το έσφιξε δυνατά με ένα πλατύ
χαμόγελο.

"Αυτός εδώ που βλέπεις Roberto, τα έφτιαξε όλα αυτά"
του είπε ο Μάριο, "αν δεν ήταν αυτός δεν θα ήμασταν
τώρα εδώ".

"Θα μπορούσαμε να πάμε κάπου ... ιδιαίτερα, χωρίς φασαρία;" τον ρώτησα.

Έκανε ένα νεύμα και τον ακολούθησα σ' ένα μεγάλο γραφείο με δερμάτινες πολυθρόνες.

Έκλεισε πίσω του την πόρτα.

"Και τώρα πες μου τι συμβαίνει Dim" ρώτησε με σοβαρό ύφος, "δεν σε έχω ξανακούσει έτσι".

"Πήγαν να με σκοτώσουν τρεις φορές τις τελευταίες μέρες" αποκρίθηκα, και είδα τα μάτια του να γίνονται δύο μικρές σχισμές στο πρόσωπο.

"Γιατί? Ξέρεις ποιος?"

"Έχει σχέση με μια κιθάρα, κάποιος την θέλει πολύ, και δεν διστάζει μπροστά σε τίποτα. Δεν ξέρω ποιος", απάντησα.

"Δώσε μου κάτι πιο χειροπιαστό, σκέψου" επέμεινε.

"Ο ένας έχει μια μεγάλη ουλή στο μάγουλο δίπλα στο στόμα".

Ξάπλωσε πίσω και χώθηκε βαθιά στην πολυθρόνα του. Σταύρωσε τα χέρια του και κοίταξε το ταβάνι.

"Dim, πρέπει να προσέξεις τις παρέες σου, αυτός είναι μαχαιροβγάλτης προς ενοικίαση".

"Έχω κι ένα όνομα" συνέχισα, "ένας manager που λέγεται Τζακ Κρόου".

Ανακάθισε απότομα "αυτή η νυφίτσα, τι δουλειά έχεις εσύ μ' αυτόν?"

"Δεν είμαι μόνος μου σ' αυτό Μάριο" είπα, και με δύο λόγια του ανέφερα αυτά που μου είχε πει η Alexa.

Για λίγο επικράτησε απόλυτη σιωπή.

Την έσπασε πρώτος ο Μάριο, "έχεις ιδέα σε τι έχεις μπλέξει?"

"Τη παραμικρή" απάντησα.

Ξανά σιωπή.

"Έχεις ακούσει ποτέ για την επιχείρηση σαράκι;"
Ξαναρώτησε.

Τινάχτηκα όρθιος, "τι είπες? Η μια κιθάρα μου έχει σαράκι, είναι fender telecaster, και πολύ καλό μοντέλο μάλιστα" απάντησα και του διηγήθηκα τι έγινε.

"Κι εγώ ξέρω ελάχιστα" μου είπε, "απλά κυκλοφορούν κάποιες φήμες στην πιάτσα σχετικά με τον Κρόου. Έχει μια αποθήκη με μουσικά όργανα, συνεργάζεται με κάποιες courier, παραλαμβάνει τις αποστολές, και τις πηγαίνει σε δικό του κέντρο διαλογής πριν τις στείλει πίσω στην courier για παράδοση.

Κάποιοι κάνουν λόγο για κάποια επιχείρηση σαράκι που έχει στήσει, αλλά δεν ξέρω τι είναι.

Προσπαθεί επίσης να αποκτήσει επιρροή στην πόλη.

Είναι κακό σπυρί στον κώλο μου Dim.

Για αρχή, μπορώ να σου πω ότι ο σημαδεμένος συχνάζει σ'ένα μπαρ κοντά στο κέντρο, το Regal, πολλές φορές βρίσκει και δουλειά εκεί", είπε τελειώνοντας και μου έδωσε την διεύθυνση.

"Δεν θα σε συμβούλευα όμως να πας μόνος, είναι πολύ επικίνδυνο".

"Σ' ευχαριστώ Μάριο, ειλικρινά σ' ευχαριστώ" είπα και σηκώθηκα να φύγω.

"Dim" είπε καθώς σηκωνόταν κι αυτός, "θα είμαστε σε επαφή, κράτα με ενήμερο".

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι, του 'σφιξα το χέρι, και πήγα στο αυτοκίνητο.

Έπρεπε να γυρίσω στο Sunset, έλειπα πολλές ώρες, ανησυχούσα για την Alexa.

Αυτή την φορά όμως, είχα κάτι στα χέρια μου.

Ήξερα από που να αρχίσω.

Είχε κίνηση, και μου πήρε πάνω από μισή ώρα

να φτάσω στο ξενοδοχείο.

Ο Terry ήταν όπως πάντα στην ρεσεψιόν.

Πλησίασα, και άφησα κάποια χαρτονομίσματα μπροστά του.

"Σου χρωστάω πολλά" του είπα, "και είναι καιρός να αρχίσω να στα επιστρέφω".

Πήγε να αρνηθεί, αλλά τον κοίταξα με μια έκφραση που έλεγε ότι δεν θα δεχόμουν αντιρρήσεις.

Χτύπησα την πόρτα του δωματίου.

Καμιά απάντηση.

Ξαναχτύπησα, "Alexa" είπα.

"Dím εσύ είσαι;" άκουσα την φωνή της από μέσα.

"Είσαι έξυπνο κορίτσι" είπα γελώντας, "θα μου ανοίξεις?".

"Μισό λεπτό να ρίξω κάτι επάνω μου" απάντησε.

"Δεν χρειάζεται να μπεις σ' αυτό τον κόπο για μένα κούκλα" της είπα εύθυμα, και άκουσα το γέλιο της.

Άνοιξε την πόρτα.

Φορούσε το ίδιο κολάν και το ίδιο μπλουζάκι.

"Δεν τα βαρέθηκες ακόμα αυτά τα ρούχα;" σχολίασα.

"Τα σιχάθηκα" μου απάντησε, "σου δίνω τον λόγο μου, ότι μόλις τελειώσουν όλα αυτά, θα τα κάψω".

Κάθισε στο κρεβάτι, "κοιμόμουν σχεδόν όλη μέρα" είπε και συμπλήρωσε, "που ήσουν? Ανησύχησα".

"Είχα πολλά να τακτοποιήσω" της απάντησα.

Κάθισα στην καρέκλα, και άναψα τσιγάρο.

"Σου λέει κάτι η λέξη σαράκι;" την ρώτησα.

"Από όσο ξέρω, είναι ένα έντομο που τρώει το ξύλο" απάντησε, "αλλά πώς σου ήρθε τώρα να τεστάρεις τις γνώσεις μου για την φυσική ιστορία?".

"Άκουσες ποτέ τον Νικ να λέει αυτή την λέξη στο τηλέφωνο?"

"Δεν νομίζω Dim, μα τι συμβαίνει?"

"Απλά κάνω κάποιες σκέψεις, προσπαθώ να βρω κάποιον συνδετικό κρίκο" απάντησα, "υπάρχει κάτι άλλο, οτιδήποτε, ας είναι και ασήμαντο, που να θυμάσαι από τις τηλεφωνικές συνομιλίες του Νικ?"

Έσκυψε το κεφάλι.

Σιωπή.

"Όλο για εμφανίσεις, δισκογραφικές, πρόβες, album και τέτοια μιλούσε, αλλά απομακρυνόταν, δεν ήθελε να ακούω".

Πάλι σιωπή.

Σήκωσε το κεφάλι, "τώρα που το σκέφτομαι, υπάρχει κάτι που μου είχε φανεί λίγο περίεργο".

Με κοίταξε κατευθείαν στα μάτια και έστρεψα αλλού το βλέμμα, μην αντέχοντας την λάμψη των ματιών της.

"Ήταν στην κουζίνα και μιλούσε στο τηλέφωνο, νομίζοντας ότι είμαι στο δωμάτιο και δεν ακούω, αλλά εγώ ήμουν στο σαλόνι ακριβώς δίπλα.

Είπε κάτι για χρήματα που περίμεναν από κάποιους Κινέζους, και ότι αν δεν τα έπαιρναν εγκαίρως θα υπήρχε πρόβλημα με το υλικό, ή κάτι τέτοιο.

Επίσης ρώτησε αν θα μπορούσε να γίνει καλύτερη συμφωνία, και να πάρουν περισσότερα χρήματα.

Τον ρώτησα τι σήμαιναν όλα αυτά, και μου είπε κάτι για δικαιώματα τραγουδιών στο νέο τους album, και διανομή από δισκογραφική με Κινέζους μεγαλομετόχους. Δεν έδωσα μεγάλη σημασία τότε, και το ξέχασα γρήγορα.

Λες να έχει κάποια σημασία?"

"Δεν έχω ιδέα" απάντησα, "πες μου δύο λόγια για τον Νικ, τι τύπος είναι?".

"Όμορφος, ψηλός, και ελκυστικός" απάντησε γελώντας.

"Αλεξα, μιλάω σοβαρά, πες μου λίγο για τον χαρακτήρα του, τι άνθρωπος είναι".

"Ιδιόρρυθμος, περίεργος, φιλόδοξος, τολμηρός, του αρέσει η δημοφιλία και η καλή ζωή".

"Τι εννοείς όταν λες ιδιόρρυθμος;" ρώτησα, ξέροντας ότι δεν θα μπορούσε να είναι αντικειμενική.

"Για παράδειγμα έχει παράξενη συμπεριφορά στις σχέσεις του.

Μπορεί να μην μου δίνει σημασία, αλλά ταυτόχρονα να ζηλεύει παθολογικά, και είναι αλήθεια, δεν προσποιείται. Ας πούμε ότι αγαπάει με τον δικό του τρόπο".

"Ωστε ζηλεύει;" ρώτησα χαμογελώντας.

"Όσο δεν φαντάζεσαι".

"Δεν τον αδικώ" αποκρίθηκα.

"Τι εννοείς;" ρώτησε θυμωμένα έτοιμη να αρπαχτεί.

"Δεν εννοώ τίποτα για σένα, αλλά γι' αυτούς που σε βλέπουν".

Χαλάρωσε μ' ένα χαμόγελο, και είδα πάλι ένα ελαφρύ κοκκίνισμα στα μάγουλά της.

Κοίταξα την ώρα, είχε πάει αργά και είχα δουλειά. Έπρεπε να πάω στο Regal.

"Αλεξα πρέπει να βγω σήμερα το βράδυ, έχω να πάω κάπου, μην με περιμένεις, μπορεί να αργήσω" της είπα.

"Ωστε έτσι" απάντησε παίρνοντας ένα απίστευτα θεατρικό ύφος, "κλασικός άνδρας, κοιμάσαι για πρώτη φορά στο ίδιο δωμάτιο με μια κοπέλα, το πρωί που ξυπνάει είσαι εξαφανισμένος χωρίς να ξέρει που είσαι,

γυρνάς αργά το απόγευμα, και ετοιμάζεσαι να ξαναβγείς για βραδινή έξοδο, λέγοντάς της να μην σε περιμένει γιατί θα αργήσεις.

Δεν ξεκινάει καλά η σχέση μας να ξέρεις".

Τελείωσε την μικρή της παράσταση και έβαλα τα γέλια, αλλά δεν μπορούσα να μην θαυμάσω για μια ακόμα φορά, την απίστευτη γοητεία της.

Αυτή την γοητεία που έδινε ξεχωριστό νόημα σε οτιδήποτε έλεγε.

Της είπα για το Regal, τον Κρόου, και τον σημαδεμένο.

"Υπέροχα" είπε, "θα πάμε μαζί, έχω πολύ καιρό να βγω σε μπαρ".

"Ούτε να το σκέφτεσαι" της είπα, "είναι πολύ επικίνδυνο, το μέρος είναι σφηκοφωλιά, θα καθίσεις εδώ, τελεία και παύλα".

"Και θα με αφήσεις εδώ μόνη μου Dim? Αν πάθεις κάτι, τι θα γίνει? Θα με βρουν εδώ μόνη μου, θα είμαι πολύ εύκολη λεία γι' αυτούς.

Εξάλλου ... μπορεί να σε βοηθήσω, μπορώ να αναγνωρίσω κάποιες φάτσες."

Ήξερα ότι είχε δίκιο, και δεν άντεχα στην σκέψη του τι θα μπορούσε να της συμβεί αν την έβρισκαν μόνη.

"Εντάξει, θα πάμε μαζί, αλλά θα κάνεις ότι σου λέω" της είπα.

Έχω πολλά χρόνια να δω τέτοια λάμψη σε πρόσωπο, σαν αυτήν που είχα τώρα μπροστά μου.

"Ευχαριστώ" είπε, "αλλά πρέπει να φύγεις για λίγο, έχω να ετοιμαστώ".

"Μην μου πεις ότι ανάμεσα στα ελάχιστα ρούχα που έβαλες στο σακ βουαγιαζ, έβαλες και βραδινά ..."
σχολίασα χαμογελαστά.

"Όχι κάτι το ιδιαίτερο, απλά έβαλα ότι δεν έπιανε πολύ χώρο" απάντησε χαρωπά, "και τώρα δρόμο, έλα πίσω σε καμιά ώρα".

Με έσπρωξε προς την πόρτα με υπερβολικές κινήσεις, και πάλι επιστρατεύοντας όλη της την θεατρικότητα.

Βολεύτηκα στο σαλονάκι της ρεσεψιόν και πήρα ένα Jack Daniels.

Τηλεφώνησα στον Μάριο, και του είπα για τους Κινέζους και τα χρήματα, εξηγώντας του ότι μπορεί αυτό να μην σημαίνει τίποτα.

Μετά από τρία ουίσκυ, χτύπησε το τηλέφωνο στην ρεσεψιόν, και ο Terry μου έκανε νόημα.

"Μπορείς να πας στο δωμάτιο" είπε πονηρά.

"Alexa" είπα χτυπώντας την πόρτα.

"Πέρασε μέσα Dim, είμαι έτοιμη".

Μπήκα, την είδα, και έμεινα με το στόμα ανοιχτό.

Φορούσε ένα στράπλες κοντό φόρεμα σε αποχρώσεις του κόκκινου και του μωβ, που αγκάλιαζε κάθε καμπύλη του υπέροχου νεανικού κορμιού της, με ένα άνοιγμα στο πίσω μέρος του, που άφηνε γυμνό ένα μεγάλο μέρος της πλάτης της, και τα μαλλιά της έπεφταν ελεύθερα τυλίγοντας τους ώμους της.

Έκανε μια πιρουέτα στρίβοντας μια φορά γύρω από τον εαυτό της, και με κοίταξε με τον ενθουσιασμό που θα είχε ένα κοριτσάκι φορώντας τα καινούρια του ρούχα.

"Κλείσε το στόμα Dim, θα μπει καμιά μύγα" είπε γελώντας φωναχτά, "λοιπόν πώς σου φαίνομαι?"

"Σαν ζωντανό όνειρο" της απάντησα ζαλισμένος, και ήξερα ότι ακόμα και αυτή η έκφραση, δεν μπορούσε να περιγράψει επαρκώς την λάμψη και την γοητεία που εξέπεμπε.

Έσκυψε το κεφάλι "ευχαριστώ" είπε ντροπαλά, "νομίζω όμως ότι είσαι λίγο υπερβολικός".

Κούνησα το κεφάλι

"Πάμε λοιπόν;" την ρώτησα.

"Φύγαμε" απάντησε με ενθουσιασμό και έτρεξε πρώτη στην πόρτα.

Προσπάθησα να κρύψω την ανησυχία μου για την

συνέχεια της βραδιάς, δεν ήθελα να την επηρεάσω.

Αν όμως ήξερα τι θα συνέβαινε ... θα ανησυχούσα ακόμα περισσότερο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Η φωτεινή ταμπέλα που έγγραφε με

καλλιγραφικά γράμματα Regal, και αναβόσβηνε, ήταν ορατή από μακριά.

Προτίμησα να μην αφήσω το αυτοκίνητο στο πάρκιν του μαγαζιού, για την περίπτωση που θα χρειαζόταν να φύγουμε γρήγορα, χωρίς να γίνουμε αντιληπτοί. Το άφησα σ' ένα πλαϊνό δρομάκι, μακριά από την είσοδο.

Ουρά στην πόρτα, πήραμε θέση και περιμέναμε υπομονετικά να έρθει η σειρά μας.

Όσο πλησιάζαμε, έβλεπα την ουρά του κόσμου να μεγαλώνει πίσω μας.

Η Alexa ήταν αμίλητη, αλλά χαμογελούσε, "πολύς κόσμος Dim" είπε κάποια στιγμή.

Ένευσα καταφατικά.

"Μην ανησυχείς, όλα θα πάνε καλά" συνέχισε, και μου έπιασε σφιχτά το χέρι.

Της χαμογέλασα.

Φτάσαμε επιτέλους μπροστά, προχώρησα πρώτος αφήνοντας λίγο πίσω την Alexa, και ένας σωματώδης νεαρός άνδρας μου έκλεισε το δρόμο, ενώ υπήρχε κι άλλος ένας λίγο πιο πίσω.

Δεν θα ήταν πάνω από 25 χρονών.

"Καλησπέρα σας" μου είπε με άχρωμη φωνή που θύμιζε προηχογραφημένο μήνυμα, "μπορώ να δω την πρόσκληση παρακαλώ?"

Δαγκώθηκα, αυτό δεν το είχα σκεφτεί.

Έκανα ότι ψάχνω τις τσέπες μου, "μα ήμουν σίγουρος ότι εδώ την είχα δεν την βρίσκω τώρα".

"Με συγχωρείτε κύριε, δεν μπορείτε να περάσετε χωρίς πρόσκληση" είπε πάλι με την ίδια άχρωμη σταθερή φωνή.

Κοίταξα πίσω μου, ο κόσμος ήταν πάρα πολύς, η ουρά μεγάλωνε συνέχεια.

Ζύγισα τις πιθανότητες, "δεν θα ήθελε να γίνει φασαρία στην είσοδο" σκέφτηκα, "ειδικά μπροστά σε τόσο κόσμο, που βιάζεται να μπει".

Έκανα την κίνησή μου, τον έσπρωξα στο πλάι, "μα αφού σου λέω ότι την έχω και δεν την βρίσκω" είπα προχωρώντας προς τα μέσα.

"Σας είπα κύριε, δεν μπορείτε να μπείτε χωρίς πρόσκληση" απάντησε ο άνθρωπος-ρομπότ και μου έκοψε πάλι τον δρόμο.

Αποφάσισα να τα παίξω όλα για όλα.

"Ξέρεις τι ώρα είναι;" τον ρώτησα.

"Αργά" απάντησε.

"Και σε αφήνει η μαμάκα σου να τριγυρνάς έξω από το σπίτι τέτοια ώρα?"

Με κοίταξε έντονα, και πρόσεξα τα μάτια του.

Μάτια ψυχρά, μάτια σκληρά, μάτια κενά, μάτια μπράβου.

Με μια κίνηση έσπρωξε ελαφρά το σακάκι του, αφήνοντας να φανεί η λαβή ενός όπλου από μέσα.

Ο άλλος ήταν ήδη δίπλα του, είχα χάσει το παιχνίδι.

"Dím, τι κάνεις? Πάλι τα ίδια άρχισες? Γιατί πρέπει να γίνεσαι κάθε φορά τόσο αγενής και να προσβάλλεις τον κόσμο?" είπε ξαφνικά η Alexa και ήρθε δίπλα μου.

"Έχουμε μήνες να βγούμε, μου είχες υποσχεθεί αυτή την έξοδο ένα μήνα πριν, έκανα τόσα σχέδια για σήμερα. Κι εσύ πάλι τα ίδια? Τσαμπουκάδες και ψευτομαγκιές?" συνέχισε υψώνοντας τον τόνο της φωνής της.

Ο κόσμος πίσω δυσανασχετούσε, άρχισε να διαμαρτύρεται και να φωνάζει.

Η Alexa όμως συνέχιζε απτόητη, "πότε θα μάθεις επιτέλους να κρατάς τον λόγο σου? Και να ζητήσεις αμέσως συγγνώμη από τον κύριο".

Γύρισε στον άνθρωπο ρομπότ "τι σας είπε κύριε? Σας ζητώ κι εγώ συγγνώμη. Τι άλλο να κάνω?"

Ξαναγύρισε σ' εμένα "Πώς περιμένεις να μας αφήσουν να μπορούμε με αυτά που κάνεις? Εμπρός, ζήτησε τώρα συγγνώμη από τον κύριο".

Είδα μια υποψία χαμόγελου και στο ρομπότ και στον άλλο πίσω του.

Του έτεινα το χέρι "σας ζητώ συγγνώμη κύριε, παραφέρθηκα, δεν ήθελα να σας προσβάλλω, αλλά ... τώρα νομίζω ότι καταλάβατε ..."

"Σας ζήτησε συγγνώμη κύριε, ελπίζω να μην μας κρατήσετε κακία" είπε η Alexa, "μπορούμε τώρα να μπορούμε?" συνέχισε παίρνοντας μια συνωμοτική έκφραση σχεδόν παιδική.

Ο μπράβος ρομπότ, κοίταξε τον άλλο πίσω του, και αυτός του έκανε ένα νεύμα αποδοχής.

"Περάστε" είπε φορώντας μια μάσκα χαμόγελου.

"Ευχαριστώ πολύ κύριε" απάντησε με νάζι η Alexa.

Προχωρήσαμε, και μπορούσα να αισθανθώ τους μπράβους πίσω μας να την γδύνουν με τα μάτια.

Ο θαυμασμός μου γι' αυτό το κορίτσι μεγάλωνε
συνέχεια.

Είχε καταφέρει αυτό που δεν μπορούσα εγώ, και μάλιστα
... ανώδυνα, χωρίς προηγουμένως να έχουμε
συνεννοηθεί τίποτα.

Πλήρης αυτοσχεδιασμός.

Η φαντασία, η εξυπνάδα και η τόλμη της, δεν είχαν όρια.

"Είναι πραγματικά ξεχωριστή" σκέφτηκα, και
αναρωτήθηκα πόσες φορές έχω σκεφτεί το ίδιο πράγμα
τις τελευταίες μέρες.

Καθίσαμε σε μια μεριά στην άκρη του μπαρ,

από όπου είχαμε καλή θέα σε όλο το εσωτερικό του μαγαζιού.

Εκείνη παρήγγειλε μια μαργαρίτα, και εγώ πήρα νομίζω ότι πρέπει να ξέρετε πια.

Η μουσική ήταν αδιάφορη, αλλά δεν είχε καμία σχέση με το χάλι του Derot.

"Είσαι απίθανη" της είπα χαμογελώντας, "με ξελάσπωσες, ευχαριστώ".

Σούφρωσε την μύτη της παιχνιδιάρικα, "αυτά να τα βλέπεις εσύ, που δεν ήθελες να με πάρεις μαζί".

Χτένισα τον χώρο με ένα γρήγορο βλέμμα, ψάχνοντας για τον σημαδεμένο.

Τον εντόπισα γρήγορα, ήταν εκεί.

Καθόταν σ' ένα τραπέζι με άλλους δύο άντρες και δύο κοπέλες.

Ο ένας τους είχε ένα μάλλον ατημέλητο χτένισμα, με μαλλιά γεμάτα ουρές.

Ο άλλος είχε ένα επίσης μοντέρνο κούρεμα, και αρκετά τατουάζ στα χέρια.

"Είναι εδώ? Τον βλέπεις?" ρώτησε η Alexα, και της έδειξα το τραπέζι που καθόταν.

"Είναι αυτός που κάθεται αριστερά" της είπα.

Μου έπιασε το χέρι.

Τότε είδα αυτόν με τα τατουάζ, να βγάζει κάτι από την τσέπη του και να το ακουμπάει επάνω στο τραπέζι. Μετά πήρε μια κάρτα, την έσυρε μερικές φορές στην επιφάνεια του τραπεζιού, δίπλωσε ένα χαρτονόμισμα σαν καλαμάκι, και έσκυψε την μύτη του στην άκρη του. Ένιωσα το χέρι της Alexa να σφίγγει την παλάμη μου. Η κοπέλα που καθόταν αριστερά του, πήρε το καλαμάκι, και έκανε την ίδια διαδικασία. Και μετά η κοπέλα που καθόταν στα δεξιά του.

Όταν τελείωσαν, μια από τις κοπέλες κάθισε στα πόδια του, τον αγκάλιασε και άρχισαν να φιλιούνται παθιασμένα και ξεδιάντροπα. Γύρισε το κεφάλι και φίλησε και την άλλη, που ήδη τον χαίδευε, με τον ίδιο τρόπο.

Αισθάνθηκα το χέρι της Alexa να με σφίγγει απίστευτα δυνατά, έμπηξε τα νύχια της στην παλάμη μου. Με το ζόρι κράτησα μια κραυγή. "Τι συμβαίνει;" την ρώτησα και γύρισα να την κοιτάξω. Τρόμαξα, ήταν κάτασπρη σαν χαρτί, κατάχλωμη. Της έπιασα την παλάμη και με τα δύο χέρια, ήταν παγωμένη, και άκαμπτη σαν νεκρού. "Τι συμβαίνει;" ξαναρώτησα, "Alexa, μίλησέ μου". "Αυτός εκεί" ψέλλισε. "Ποιος? Αυτός με τα τατουάζ? Τον ξέρεις;" την ρώτησα προσπαθώντας να την συνεφέρω. Κούνησε καταφατικά το κεφάλι, "πολύ καλά" μουρμούρισε, "είναι ο Νικ".

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Δεν είπα τίποτα.

Δεν μίλησε κι αυτή.

Μετά από κάποια ώρα, αισθάνθηκα την παλάμη της να χαλαρώνει στα χέρια μου.

"Το υποπτευόμουν ότι κάτι δεν πάει καλά" είπε ξεψυχισμένα, "τον έβλεπα να κατρακυλάει".

Όσο κι αν έψαξα, δεν βρήκα τίποτα να της πω, κάτι να την παρηγορήσω, και έτσι έμεινα σιωπηλός.

Κοίταξα τα μάτια της, ήταν υγρά, διάβαζα μέσα τους την απελπισία, την απόγνωση.

Μπορούσα να αισθανθώ τον κόσμο μέσα της να διαλύεται.

Δεν το άντεχα να κάθομαι εκεί χωρίς να κάνω τίποτα, όταν αυτή πονούσε τόσο.

Ένας θεός ξέρει πόσο πολύ ήθελα να την αγκαλιάσω, να την κρατήσω σφιχτά, να της πω ότι όλα θα πάνε καλά. Αλλά δεν βρήκα το κουράγιο να κάνω τίποτα ο ηλίθιος.

Πέρασε λίγη ώρα, και έβλεπα το χρώμα να γυρίζει σιγά σιγά στα μάγουλά της.

"Ο άλλος είναι ο ένας κιθαρίστας της μπάντας" είπε, "Νέστορα τον λένε, αλλά όλοι τον αποκαλούν sir, δεν ξέρω γιατί".

Τελείωσε την μαργαρίτα της.

"Εγώ θα πάρω άλλο ένα ποτό" της είπα "θέλεις μια μαργαρίτα ακόμα?".

Ένευσε καταφατικά.

Παρήγγειλα, και ρώτησα που είναι η τουαλέτα.
Αυτό που στην πραγματικότητα με ενδιέφερε όμως, ήταν να βρω που είναι η έξοδος κινδύνου, την οποία βρήκα εύκολα με μια μικρή βόλτα.

Το μυαλό μου δούλευε σαν τρελό, ενώ έπινα το δεύτερο Jack.

"Τι στο καλό μπορεί να θέλει ο Νικ μ' αυτούς που πήγαν να με σκοτώσουν;" αναρωτήθηκα.

Μετά θυμήθηκα τι μου είχε πει ο Μάριο για τον σημαδεμένο, "μαχαιροβγάλτης προς ενοικίαση".

Να δούλευε για τον Νικ ή να είχε αναλάβει μια "δουλειά" για κάποιον άλλο?

Φαινόταν να έχουν οικειότητα, σαν να γνωρίζονται καιρό.

Και γιατί ο Νικ να θέλει να με σκοτώσει για μια κιθάρα, που η Alexa θα του έδινε έτσι κι αλλιώς?

Δεν μπορούσα να βρω απαντήσεις, και αυτό με τρέλαινε.

Ένωσα πάλι το χέρι της Alexa να με σφίγγει.

Μου έδειξε προς την πόρτα με ένα νόημα.

Κοίταξα και είδα δύο τύπους να μπαίνουν και να κατευθύνονται προς το τραπέζι του σημαδεμένου και του Νικ.

"Αυτός ο χοντρός είναι ο Κρόου, ο manager" μου είπε, "και είναι μαζί με τον άλλο κιθαρίστα της μπάντας, δεν ξέρω το όνομά του, αλλά όλοι τον αποκαλούν cigaret".

Είδα τον Κρόου να απευθύνεται στον Νικ με έντονες χειρονομίες, έμοιαζε σαν να τον επέπληττε.

Φαινόταν να του μιλάει σε πολύ έντονο ύφος.

Ο Νικ ήταν χωμένος αναπαυτικά μέσα στην πολυθρόνα του, και δεν φαίνεται να του έδινε ιδιαίτερη σημασία, αν και κάποια στιγμή κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

Μόνο τότε φάνηκε να ηρεμεί ο Κρόου, και κάθισε σε μια καρέκλα δίπλα.

Σε λίγο οι δύο κιθαρίστες, σηκώθηκαν και χαιρέτησαν, σηκώθηκε κι ο Κρόου.

Και οι τρεις κατευθύνθηκαν προς την έξοδο.

Ο Νικ έσκυψε και κάτι είπε στον σημαδεμένο, μετά σηκώθηκε, έπιασε τις δύο κοπέλες από την μέση, τις οδήγησε δίνοντάς τους παθιασμένα φιλιά, στην σκάλα που οδηγούσε στο πάνω μέρος του μαγαζιού, που χρησιμοποιούσαν όσοι ήθελαν να μείνουν μόνοι.

Δύο λεπτά αργότερα, ο σημαδεμένος σηκώθηκε και πήγε προς τη πόρτα.

Έπρεπε να βρω για ποιον δουλεύει.

"Alexa σήκω, πρέπει να φύγουμε" είπα επιτακτικά.

Την οδήγησα στην έξοδο κινδύνου, και δοκίμασα να την ανοίξω.

Ήταν κλειδωμένη, "κατάρα, θα τον χάσουμε", είπα.

Είδα την Alexa να φεύγει σφαίρα προς το εσωτερικό του μαγαζιού.

Επέστρεψε σε δευτερόλεπτα με κάποιον που φορούσε κοστούμι.

"Σας παρακαλώ κύριε, είναι επείγον" του είπε με πανικό, "ήρθαμε με τον φίλο μου, αλλά μόλις μπήκε ο άντρας μου, δεν πρέπει να μας δει, ανοίξτε μας να φύγουμε από εδώ, από την μπροστινή πόρτα αποκλείεται να τον αποφύγουμε".

Την κοιτούσα και δεν πίστευα αυτό που έβλεπα.

Ήταν τόσο αληθοφανής ο τρόπος της, που θα μπορούσε να πείσει ακόμα κι εμένα που ξέρω.

Και φυσικά τον έπεισε.

Εύκολα.

Μας άνοιξε αμέσως.

Βγήκαμε με γρήγορο βήμα, και πήγαμε προς την είσοδο.

"Είσαι ο πιο γλυκός διάβολος που έχω γνωρίσει ποτέ μου" της είπα.

"Δεν έχεις δει τίποτα ακόμα" απάντησε, και επιταχύναμε τον βηματισμό μας.

Ξαφνικά αισθάνθηκα να με αρπάζουν απ' τα χέρια.

Γυρνώντας είδα δύο άνδρες, ο ένας μου κράτησε τα χέρια πίσω, και ο άλλος μου έριξε μπουνιά στο στομάχι. Διπλώθηκα στα δύο.

Άκουσα την Alexa να ουρλιάζει "Dim βοήθεια", και είδα δύο άλλους άνδρες να την κρατάνε.

Ο ένας κόλλησε ένα πανί στο πρόσωπό της.

Δεν ξαναφώναξε, έπεσε σαν σακί στα χέρια του, αυτός την σήκωσε σαν να μην είχε βάρος, και την έβαλε στο πίσω κάθισμα ενός αυτοκινήτου.

Πρόλαβα να δω το πρόσωπο του άλλου.

Ήταν ο σημαδεμένος.

Μετά αισθάνθηκα κάτι σκληρό να με χτυπάει στο κεφάλι, και όλα σκοτείνιασαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

Ήχοι.

Ακαθόριστοι στην αρχή, μετά μπόρεσα να ξεχωρίσω ομιλίες.

Αχνές, παραμορφωμένες, μακρινές, σαν να έβγαιναν μέσα από σπηλιά.

Σιγά σιγά καθάριζαν, ήρθαν κοντά, συνεχόμουν.

Κράτησα τα μάτια μου κλειστά, και έμεινα ακίνητος.

"Αυτός εδώ το έχει ρίξει στον ύπνο για τα καλά" είπε μια φωνή, "να τον ξυπνήσω?"

"Τον χτύπησες πολύ δυνατά ηλίθιε" άκουσα να λέει μια άλλη φωνή, "ελπίζω να μην έχει πάθει τίποτα και δεν μπορεί να μας μιλήσει".

"Μην ανησυχείς, σε λίγο θα κελαηδήσει σαν καρδερίνα" είπε η πρώτη φωνή.

"Ελπίζω να έχεις δίκιο, το αφεντικό είπε να μην πάθει τίποτα, αν δεν ξυπνήσει δεν θα ήθελα να είμαι στην θέση σου" είπε η δεύτερη φωνή, και συμπλήρωσε "όπου να 'ναι έρχεται, άφησέ τον έτσι μέχρι να φτάσει".

Βήματα που απομακρύνονταν, ήχος πόρτας που κλείνει.

Δεν κούνησα ούτε βλέφαρο, προσπαθούσα να σκεφτώ.

Είχα πέσει σαν τον ποντικό στην φάκα.

Δεν έβλεπα πώς θα μπορούσα να γλιτώσω αυτή την φορά.

Θυμήθηκα την Alexa, και ένα ρίγος διαπέρασε την σπονδυλική μου στήλη.

"Είμαστε καταδικασμένοι, δεν έχουμε ελπίδα" σκέφτηκα και για πρώτη φορά αισθάνθηκα πανικό.

Λίγο αργότερα άκουσα την πόρτα να ανοίγει.

Βήματα στο δωμάτιο.

"Ακόμα κοιμάται;" είπε μια άγνωστη φωνή, "ξυπνήστε τον επιτέλους".

Ένωσα ένα χαστούκι στο μάγουλο.

Κι άλλο ένα, δεν κουνήθηκα καθόλου.

"Αν δεν ξυπνήσει είσαστε ξοφλημένοι" είπε η ίδια φωνή.

Αισθάνθηκα παγωμένο νερό στο πρόσωπο, άνοιξα τα μάτια.

Ήμουν δεμένος χειροπόδαρα σε μια καρέκλα.

Τρεις άνδρες ήταν γύρω μου, ο ένας τους ήταν ακριβώς μπροστά μου σε μια καρέκλα.

Ήταν ο Κρόου.

Χαμογέλασε, "επιτέλους ξύπνησε το αγόρι μου, πώς αισθάνεσαι?"

"Είχα και καλύτερες μέρες" απάντησα, "το κεφάλι μου με πεθαίνει, φαίνεται ότι το έχετε βάλει στο σημάδι αυτές τις μέρες".

Γέλασε, "θέλαμε να δούμε πόσο ξεροκέφαλος είσαι" είπε και συνέχισε να γελάει.

Κοίταξα τριγύρω.

Ήταν ένα μικρό δωμάτιο, που αν κρίνω από το χαρτομάνι και τους υπολογιστές στο τραπέζι, μάλλον έπαιζε τον ρόλο του γραφείου.

Πίσω από ένα μεγάλο παράθυρο μπορούσα να δω στοιβαγμένες κούτες πάνω σε παλέτες.

"Πρέπει να είμαι στην αποθήκη του" σκέφτηκα.

"Που είναι η Alexa καταραμένη;" ρώτησα.

"Η Alexa ..." με κοίταξε με απορία, "τι εννοείς?"

"Που την έχετε, τι της κάνετε?" συνέχισα.

"Η κοπέλα είναι μια χαρά, είναι με τον αρραβωνιαστικό της στο σπίτι του" απάντησε, "αν ποτέ πείραζα έστω και μια τρίχα της, ο Νικ θα με έκοβε κομματάκια. Αλλά εσύ γιατί νοιάζεσαι? Μην μου πεις ότι ..." με κοίταξε πονηρά, "σου αρέσει πολύ έτσι?"

"Λες ψέμματα" του είπα, "την απήγαγαν μπροστά μου".

"Όχι δα, απλά έκανε πολύ φασαρία και έπρεπε να ησυχάσει. Τώρα το ζευγαράκι είναι μαζί στο σπίτι, και ... απ' ότι μου έλεγε ο Νικ, πρέπει να περνάνε καλά" απάντησε.

Ανατρίχιασα.

Ξαφνικά σηκώθηκε απ' την καρέκλα του και με πλησίασε κι άλλο.

"Και τώρα πες μου σε παρακαλώ που είναι η κιθάρα?"

"Ποια κιθάρα?"

Χαστούκι.

"Μια stratocaster Jimi Hendrix" μου είπε, "μην κάνεις πώς δεν καταλαβαίνεις".

"Το ήξερα ότι ο Jimi έχει φανατικούς οπαδούς, αλλά δεν περίμενα ότι θα είναι τόσο παθιασμένοι" απάντησα.

Γέλασε με ένα ψυχρό, απειλητικό γέλιο αφήνοντας να φανούν τα μπροστινά του δόντια.

"Τελικά ... είσαι ξεροκέφαλος" μου είπε, "αλλά σε συμπαθώ".

"Λοιπόν, άκουσε πώς έχουν τα πράγματα, δεν θα φύγεις από εδώ αν δεν πάρω την κιθάρα στα χέρια μου"

συνέχισε, "και αυτό μπορεί να γίνει είτε με τον καλό τρόπο, είτε με τον άγριο, η επιλογή είναι δική σου. Σε συμβουλεύω να διαλέξεις τον καλό τρόπο, πίστεψέ με, δεν θέλεις να με δεις να θυμώνω".

Έπαιξα ένα πρώτο χαρτί, "γιατί έχεις κολλήσει με την strat? Θα σου έδινα μια telecaster Μπρεντ Μείσον που έχω, αλλά έχει πιάσει σαράκι" του είπα, και σκυθρώπιασε απότομα.
Είχα χτυπήσει φλέβα.

Με κοίταξε συνοφρυωμένος.

"Τέρμα τα παιχνίδια" είπε, "που είναι η κιθάρα?"

"Σε ασφαλές μέρος" απάντησα.

Γύρισε στους άλλους δύο και έκανε ένα νεύμα.

Ο ένας με πλησίασε και ένα στιλέτο εμφανίστηκε στο χέρι του.

Έσκισε τα κουμπιά του πουκαμίσου μου, και ακούμπησε την μύτη της λάμας στο στήθος μου.

"Δεν πρέπει να παίζεις μ' αυτά" του είπα, "μπορεί να κόψεις κανένα δάχτυλο".

Πέρασε την γλώσσα από τα χείλη του υγραίνοντάς τα, και με μια έξαψη που έδειχνε ότι διασκέδαζε, πίεσε το στιλέτο κάνοντας μια πληγή.

Ούρλιαξα.

Άρχιζε να κατεβάζει την λάμα προς την κοιλιά μου σκίζοντας την σάρκα σε όλη την διαδρομή, και δημιουργώντας ένα κόκκινο αυλάκι.

Ούρλιαξα πάλι.

"Μήπως θυμήθηκες που είναι η κιθάρα?" ρώτησε ο Κρόου.

Δεν απάντησα, και το στιλέτο συνέχισε την αιματηρή διαδρομή του προς την ηβική μου χώρα.

Ξαφνικά ακούστηκε φασαρία απ' έξω

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

Το στιλέτο απομακρύνθηκε απ' το σώμα μου.

Η φασαρία έξω μεγάλωνε.

Μια σειρήνα ήχησε.

"Γρήγορα όλοι έξω" φώναξε ο Κρόου.

Βγήκαν και οι τρεις από το δωμάτιο τρέχοντας, ενώ η πόρτα της αποθήκης έσπαγε.

Ακούστηκαν πυροβολισμοί

Κι άλλοι πυροβολισμοί, φωνές, ουρλιαχτά, ήχοι τζαμιών που σπάνε.

Ξαφνικά επικράτησε σιωπή.

Δύο άγνωστοι άνδρες μπήκαν στο δωμάτιο.

"Είσαι εντάξει;" ρώτησε ο ένας κοιτάζοντας το αίμα στο στήθος και την κοιλιά μου, ενώ ο άλλος είχε ήδη κόψει το σκοινιά που με κρατούσαν δεμένο στην καρέκλα.

Ένευσα καταφατικά.

Με σήκωσαν και βγήκαμε απ' το δωμάτιο.

Είδα άλλους τρεις άνδρες, ο ένας ήταν ο Ρομπέρτο.

Μου χαμογέλασε πλατιά.

Λίγο πιο πέρα, δύο ένστολοι αστυνομικοί, κρατούσαν τον Κρόου.

"Οι άλλοι δύο;" ρώτησα.

"Δεν θα σε ενοχλήσουν ποτέ ξανά" απάντησε και μου έδειξε ένα σώμα στο πάτωμα με ένα κόκκινο σημάδι στο

μέτωπο που θύμιζε Ινδό, και άλλο ένα δίπλα σε κάτι κούτες.

"Πάμε", είπε, και βγήκαμε όλοι από την αποθήκη. Μπήκα στο ένα αυτοκίνητο μαζί με τον Ρομπέρτο και άλλους τρεις.

Οι αστυνομικοί έβαλαν τον Κρόου στο περιπολικό, και οι υπόλοιποι μπήκαν στο πίσω κάθισμα.

"Που πάμε;" ρώτησα, μα ένα νεύμα του Ρομπέρτο με έκανε να σωπάσω.

Φτάσαμε σε ένα κτίριο πίσω από το Depot, και μπήκαμε από μια πλαϊνή πόρτα.

Κατεβήκαμε κάτι σκαλιά που οδηγούσαν σε ένα υπόγειο. Οι δύο αστυνομικοί, μπήκαν σε ένα δωμάτιο μαζί με τον Κρόου.

Ένα τραπέζι και λίγες καρέκλες ήταν η μοναδική του επίπλωση.

Υπήρχε όμως κι ένα μεγάλο τζάμι σαν καθρέφτης.

"Εμείς πάμε δίπλα" μου είπε ο Ρομπέρτο, και πήγαμε σε ένα διπλανό δωμάτιο με ένα μεγάλο τζάμι που ήταν ο καθρέφτης του άλλου δωματίου.

Βλέπαμε τα πάντα χωρίς να μας βλέπουν.

"Τι έχετε στήσει εδώ Ρομπέρτο? Αίθουσα ανακρίσεων;" ρώτησα.

"Και όχι μόνο" μου απάντησε, "υπάρχει εξοπλισμός που καταγράφει τα πάντα εκεί μέσα, και έχουμε πρόσβαση από εδώ", είπε δείχνοντάς μου δύο μεγάλους υπολογιστές πάνω σ' ένα γραφείο.

"Δεν είναι μόνο οι κάμερες, σ' αυτούς τους υπολογιστές υπάρχει ειδικό λογισμικό που αναλύει κινήσεις, εκφράσεις, αναπνοές, τα πάντα", συνέχισε, "εγώ τα έχω στήσει όλα αυτά."

"Γιατί Ρομπέρτο?" τον ρώτησα.

"Για τον Μάριο" μου είπε, "με πήρε από τον δρόμο και με έκανε άνθρωπο, χωρίς αυτόν θα είχα πεθάνει σίγουρα. Θα έκανα τα πάντα για να τον προστατεύσω. Ζει επικίνδυνα Dim".

"Και αυτοί πώς και είναι εδώ?" είπα και του έδειξα τους αστυνομικούς.

"Έχουμε ανθρώπους παντού, αλλιώς δεν θα είχαμε επιβιώσει. Αυτοί εδώ πάνε για προαγωγή αν βοηθήσουν", απάντησε.

Πήρα μια βαθειά ανάσα, και γύρισα προς το μέρος του.

"Σ' ευχαριστώ πολύ Ρομπέρτο, μου έσωσες την ζωή" του είπα δίνοντάς του το χέρι, "δεν είχα πια καμιά ελπίδα".

Μου έσφιξε το χέρι δυνατά, "τον Μάριο να ευχαριστείς" απάντησε, "αυτός έδωσε εντολή να σε προσέχουμε, μόλις έφυγες από το μαγαζί".

Οι αστυνομικοί στο δωμάτιο έκαναν ερωτήσεις στον Κρόου, αλλά αυτός δεν συνεργαζόταν.

Δεν μπορούσαν να του πάρουν λέξη.

Τότε η πόρτα άνοιξε, και ένας άνδρας μπήκε στην αίθουσα ανάκρισης.

Ήταν ο Μάριο.

Κάθισε αργά στην καρέκλα και κοίταξε τον Κρόου.

"Εμπρός λοιπόν ξεκίνα να μιλάς" του είπε.

"Κι αν δεν μιλήσω;" απάντησε ο Κρόου, "θα με στείλεις φυλακή? Δεν έχεις τίποτα εκτός από την φιλοξενία που πρόσφερα στον φίλο σου".

"Όχι" είπε κοφτά και με εντελώς σοβαρό ύφος ο Μάριο, "αν δεν μιλήσεις θα σε αφήσω να φύγεις".

"Αν μιλήσεις, θα σου δώσω την επιλογή της φυλακής"
συνέχισε.

Ο Κρόου γέλασε, "ε, λοιπόν δεν έχω να πω τίποτα, θα με αφήσεις να φύγω?"

"Είσαι σίγουρος;" ρώτησε ο Μάριο, "πρόσεξε, γιατί σε λίγο μπορεί να με παρακαλάς να σε στείλω φυλακή".

Ο Κρόου σηκώθηκε "δεν τρελάθηκα ακόμα" είπε, και πήγε προς την πόρτα.

Είχα γουρλώσει τα μάτια από την έκπληξη.

Θα τον άφηνε ο Μάριο να φύγει?

"Ωστε είσαι σίγουρος λοιπόν" είπε ο Μάριο, ενώ ο Κρόου είχε ήδη ανοίξει την πόρτα.

"Προτιμάς τους Κινέζους από την φυλακή;" συνέχισε.

Ο Κρόου κοντοστάθηκε, "τι εννοείς?"

"Μα είναι απλό" είπε ο Μάριο, "μόλις φύγεις από εδώ, θα κυκλοφορήσει μια φήμη ότι πούλησες τους Κινέζους. Αθέτησες την συμφωνία και κράτησες την κιθάρα, την οποία σκοπεύεις να δώσεις αλλού. Να σε ρωτήσω από περιέργεια, πόσες ώρες λες να χρειαστούν, μέχρι να φτάσουν οι φήμες στα αυτιά τους? Και μετά? Δεν νομίζω να περιμένεις έναν απλό και γρήγορο θάνατο. Έχουν χίλιους τρόπους να σε κάνουν να παρακαλάς να πεθάνεις".

Ο Κρόου είχε γίνει κατάσπρος, ξανακάθισε στην καρέκλα.

"Μήπως τώρα η φυλακή σου φαίνεται προτιμότερη?"

ρώτησε ατάραχος ο Μάριο.

"Μα πώς έμαθες;" ψέλλισε ο Κρόου.

"Έχω αυτιά παντού, ακόμα και σε δωμάτια που περνούν τις ιδιαίτερες στιγμές τους οι μουσικοί με διάφορες κοπέλες" απάντησε ήρεμα ο Μάριο, "και τώρα μίλα, πάρ' τα από την αρχή".

Ο Κρόου είχε πέσει "παραδομένος" πια, στην πλάτη της καρέκλας.

Έμοιαζε σαν κάποιος να του είχε ρουφήξει την ζωή σε δευτερόλεπτα.

Κοιτάζοντας με άδαιο βλέμμα στο κενό, ξεκίνησε να μιλάει

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

Όλα ξεκίνησαν όταν δέχτηκα ένα

τηλεφώνημα από έναν παλιό μου φίλο, τον Γιαν, Πολωνικής καταγωγής.

Είναι βιοχημικός, από τους καλύτερους.

Είχα πολλά χρόνια να τον ακούσω, την τελευταία φορά που είχαμε μιλήσει δούλευε στην fender, σε καλή θέση.

Με ρώτησε αν ενδιαφερόμουν για μια δουλειά με καλά χρήματα, και του είπα ότι έχω το γραφείο μου, που εξειδικεύεται στο μανατζάρισμα νέων καλλιτεχνών.

Μου επισήμανε ότι η δουλειά που μου πρότεινε, δεν θα επηρέαζε καθόλου το γραφείο, και ότι θα έτρεχε παράλληλα.

Έπρεπε όμως να μιλήσουμε από κοντά, γιατί όπως μου είπε, ήταν δύσκολο να μου εξηγήσει απ' το τηλέφωνο.

Όταν συναντηθήκαμε, μου διηγήθηκε την ιστορία του.

Δούλευε κάποτε στην fender, στο τμήμα έρευνας και ανάπτυξης.

Ξύλα, υλικά, χρώματα, βερνίκια, όλα σε μια συνεχή διαδικασία επανεξέτασης και βελτίωσης.

Έκανε κάποιες έρευνες για την προστασία του ξύλου από παράγοντες που μπορούν να το βλάψουν, υγρασία, έντομα, κλπ.

Έφτασε να κατασκευάσει μια χημική ένωση, που με κάποια διαδικασία εμποτισμού του ξύλου και των πόρων του σ' αυτήν, γινόταν άτρωτο από υγρασία και σαράκι.

Εισέπραξε τα εύσημα από την fender, πήρε προαγωγή και αύξηση.

Όλα πήγαιναν καλά, μέχρι που έμαθε, ότι η fender κατοχύρωσε την πατέντα στο όνομά της (την διοίκηση του τμήματος έρευνας και ανάπτυξης δηλαδή), χωρίς αυτός να φαίνεται πουθενά.

Και δεν ήταν μόνο αυτό.

Κάποιους μήνες αργότερα τον απέλυσαν, με την αιτιολογία ότι μια δημοσίευσή του στα social media, είχε κρυφορατσιστικές προεκτάσεις.

Απλά ήθελαν να τον ξεφορτωθούν, και ως Πολωνός ήταν εύκολο θύμα".

"Εκλεψαν την δουλειά μου, και με πέταξαν σαν το σκυλί" μου είχε πει τότε, "αλλά θα μου το πληρώσουν".

"Δυσκολεύτηκε πάρα πολύ να βρει δουλειά μετά από αυτό.

Κανείς δεν έπαιρνε κάποιον που είχε στιγματιστεί σαν ρατσιστής από μια τόσο μεγάλη εταιρεία.

Με τα πολλά, κατάφερε να βρει δουλειά σαν υπάλληλος σε ένα τεράστιο μουσικό πολυκατάστημα, ένα cyberstore, όπως μου είπε χαρακτηριστικά.

Ο μισθός του βέβαια, ήταν πολύ χαμηλός, και δυσκολευόταν να τα βγάλει πέρα.

Αλλά δεν ξέχασε ποτέ την fender, είχε ορκιστεί να της κάνει μεγάλη ζημιά.

Στόχος του ήταν, να καταστρέψει, αυτό που προστάτευε η χημική ένωση που είχε κατασκευάσει.

Το ξύλο.

Φανταζόταν τις τεράστιες ποσότητες ξυλείας να αχρηστεύονται στις αποθήκες.

Χρόνια ολόκληρα δούλευε μόνος κάνοντας βιοχημικά πειράματα, πάνω στο σαράκι, έτσι ώστε να το κάνει ανθεκτικό στα ειδικά εντομοκτόνα, αλλά και στην ουσία που ο ίδιος είχε φτιάξει για την fender.

Και τα κατάφερε.

Έφτιαξε ένα είδος μεταλλαγμένου σαρακιού, το οποίο άντεχε σε όλα, δεν θα μπορούσε να το καταστρέψει καμιά από τις ουσίες που κυκλοφορούν.

Όμως έπρεπε να έχει και ένα αντίδοτο σ' αυτό, μια ουσία που να μπορεί να το καταστρέψει, μια ουσία δική του, που να μην την έχει κανείς άλλος.

Του πήρε επίσης πολλά χρόνια, αλλά έφτιαξε μια φόρμουλα, που κατάφερνε να σταματήσει το μεταλλαγμένο σαράκι του.

Άρχισε να δοκιμάζει το σαράκι και την φόρμουλα σε πραγματικές συνθήκες.

Είχε κάνει κάποιους έμπιστους φίλους όσο εργαζόταν στην fender.

Ανάμεσα σ' αυτούς, ένας Μεξικανός επιστάτης, που δέχτηκε να διοχετεύσει το σαράκι σε μια από τις αποθήκες, με το αζημίωτο.

Φύτεψε το σαράκι σε μια αποθήκη ξυλείας, και ψέκασε προσεκτικά μια μεγάλη ντάνα ξύλων με το αντίδοτο. Τα μόνα ξύλα που δεν μολύνθηκαν ήταν σ' αυτή την ντάνα.

Η fender δεν το πήρε χαμπάρι, και έφυγαν αρκετές μολυσμένες κιθάρες με ξύλα από αυτή την αποθήκη.

Ο Γιαν στην αρχή σκέφτηκε να τους εκβιάσει, να πάρει πίσω όσα του είχαν κλέψει, αλλά γρήγορα εγκατέλειψε αυτή την ιδέα.

Η fender έχει δύναμη, θα τον έλιωνε σαν κουνούπι.

Αποφάσισε να μείνει ο ίδιος στα παρασκήνιο.
Προσέγγισε μια μεγάλη πολυεθνική χημικών και
εντομοκτόνων και βρήκε πρόσφορο έδαφος.
Της πούλησε την φόρμουλα-αντίδοτο, και τον τρόπο
αναπαραγωγής του μεταλλαγμένου σαρακιού, με τον
όρο να αρχίσει την χρήση τους από την fender.
Φρόντισε όμως να μην φαίνεται ο ίδιος πουθενά.

Λίγους μήνες μετά έμαθε για κρούσματα σαρακιού σε
κιθάρες, και ήταν σίγουρος ότι η εταιρεία στην οποία
πούλησε τις φόρμουλες είχε ήδη αρχίσει τις δοκιμές.

Αλλά η βιομηχανική κατασκοπεία δεν γνωρίζει όρια.
Τον πλησίασε ένα Κινεζικό τράστ, και του ζήτησε να
αγοράσει και αυτό την φόρμουλα, προσφέροντας ένα
τεράστιο ποσό.
Ο ίδιος δεν ήθελε να ανακατευτεί.

Μου έκανε λοιπόν την πρόταση, να αναλάβω εγώ την
συνδιαλλαγή με τους Κινέζους.
Αν δεχόμουν, θα μοιραζόμασταν τα χρήματα.
Του είπα ότι πρέπει να το σκεφτώ πρώτα.
Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω καμιά εμπιστοσύνη στους
Κινέζους, οπότε όσο δελεαστική και αν ήταν η πρόταση,
έπρεπε να βρω έναν τρόπο να είμαι σχετικά
διασφαλισμένος.

Και τον βρήκα τον τρόπο ..."

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

πότεινα στον Γιαν, να σπάσουμε την

φόρμουλα σε κομμάτια, και να δίνουμε στους Κινέζους ένα από αυτά κάθε φορά.

Να δίνουμε το επόμενο κομμάτι, μόνο όταν μας έχουν πληρώσει για το προηγούμενο.

Έτσι, στην χειρότερη περίπτωση, θα χάναμε μόνο ένα μικρό μέρος των χρημάτων σε περίπτωση που δεν μας πλήρωναν.

Αυτό του τελευταίου κομματιού της φόρμουλας.

Μέχρι τότε θα πλήρωναν κανονικά, αν ήθελαν ολόκληρο τον χημικό της τύπο".

"Εγώ θα σου δώσω τον τύπο, κι εσύ κάνε ότι θέλεις μ' αυτούς" μου είχε πει.

"Αποκλείεται" του είχα απαντήσει τότε, "δεν θέλω για κανένα λόγο να έχω τον τύπο της φόρμουλας, δεν θέλω καν να τον ξέρω. Θέλω να είμαι απλά ο μεσάζοντας, άσχετα με το αν θα φαίνομαι σαν μπροστινός".

"Δεν ήθελα να έχω πρόσβαση στην φόρμουλα από φόβο μήπως κάποιος δοκίμαζε να μου την κλέψει.

Κάτι τέτοιοι τύποι δεν διστάζουν μπροστά σε τίποτα.

Το θέμα ήταν με ποιον τρόπο θα μου έστελνε κάθε φορά ένα κομμάτι του χημικού τύπου, έτσι ώστε να μην αφήνουμε το παραμικρό ίχνος πίσω μας, και να μην υπάρχει κίνδυνος να αποκαλυφτούμε.

Τότε ήταν που σκέφτηκα τις κιθάρες.

Ο Γιαν δούλευε σε μουσικό cyberstore, κι εγώ ήμουν manager σε αρκετές μπάντες, ήταν η τέλεια κάλυψη. Οι κιθαρίστες αλλάζουν τις κιθάρες σαν τα πουκάμισα, αγορές, πωλήσεις, ανταλλαγές.

Ποιος θα με υποπτευόταν αν έκανα παραγγελίες με κιθάρες για τους κιθαρίστες στις μπάντες που είχα?

Του πρότεινα λοιπόν, να μου στέλνει με κάποιον τρόπο τα μέρη της φόρμουλας κρυμμένα μέσα σε κιθάρες, από το κατάστημά.

Ψάξαμε να βρούμε τρόπο, τα σκεφτήκαμε όλα, γραμμένο στην πίσω πλευρά του pickguard, χαρτάκι κολλημένο στην πίσω πλευρά των μαγνητών, και ένα σωρό άλλες εναλλακτικές, αλλά όλες είχαν ένα βασικό μειονέκτημα. Αν η κιθάρα έπεφτε σε χέρια κάποιου άλλου που ήθελε τον τύπο, θα ήταν εύκολο να τον βρει με ένα σχολαστικό ψάξιμο.

Τότε ο Γιαν σκέφτηκε κάτι άλλο πολύ πιο έξυπνο.

Θα έβγαζε το μπράτσο της κιθάρας, και με κάποιο πολύ λεπτό εργαλείο θα χάραζε το κομμάτι της φόρμουλας στο neck pocket.

Θα ήταν σχεδόν αόρατο.

Έτσι θα ήταν πολύ δύσκολο να βρεθεί από κάποιον, όσο κι αν έψαχνε.

Μου είπε επίσης ότι θα φρόντιζε να αλλάζει στο κατάστημα τα μπράτσα σε όσες κιθάρες είχαν χαραγμένο τύπο, έτσι ώστε να ξέρω ποιες είναι κατά την παραλαβή.

Έτσι κι αλλιώς ήξερε από την εμπειρία του στην fender, ότι οι εταιρείες κάνουν μερικές φορές τέτοια λάθη στην συναρμολόγηση, και κάποιες κιθάρες φεύγουν με μπράτσο που δεν ανήκει στο συγκεκριμένο σώμα.

Θα χρειάζονταν είκοσι κιθάρες για να ολοκληρωθεί ο τύπος της φόρμουλας.

Μου είπε μέσω ποιας courier θα τις έστελνε, η οποία δεν είχε γραφείο στην πόλη.

Φρόντισα λοιπόν να κάνω μια συμφωνία μαζί της, με όρους που την συνέφεραν οικονομικά, να παραλαμβάνω εγώ τα φορτία, να κάνω την πρώτη διαλογή, και να της δίνω πίσω τις κούτες για παράδοση.

Αφού τα κανονίσαμε, μίλησα με τους Κινέζους, τους ανέλυσα την διαδικασία, και κλείσαμε την συμφωνία. Δεν ανακάτεψα καθόλου τον Γιαν."

"Γιατί ήθελαν οι Κινέζοι την φόρμουλα, αφού την είχε ήδη η πολυεθνική;" τον ρώτησε ο Μάριο.

"Ήθελαν να φτιάξουν μια νέα μετάλλαξη του σαρακιού που να αντέχει και σε αυτή την ουσία" απάντησε ο Κρόου.

Και συνέχισε ...

"Είχαν ήδη στοκάρει τεράστιες ποσότητες ξυλείας.

Μια εκτεταμένη καταστροφή στην ξυλεία της Αμερικής και της Ευρώπης, αυτόματα θα ανέβαζε την τιμή του ξύλου, όλων των ξύλινων κατασκευών όπως τα έπιπλα και τα πατώματα, και φυσικά της κιθάρας.

Τα εργοστάσιά τους λειτουργούν με την λογική του φασόν για άλλες εταιρίες, Ευρωπαϊκές, Αμερικανικές, και Ιαπωνικές.

Η τιμή του φασόν θα υπερτριπλασιαζόταν.

Σκέφτονταν επίσης να προωθήσουν τα δικά τους brands, που σήμερα κατασκευάζονται για λογαριασμό κάποιων cyberstores.

Θα τα έπαιρναν όλα στα χέρια τους, οδηγώντας όποιον δεν ήθελε να ακολουθήσει, σε οικονομική καταστροφή."

"Σαν να λέμε ότι μια Harley Benton θα κόστιζε όσο μια Gibson Les Paul Standard?" είπα ανοίγοντας το μικρόφωνο έτσι ώστε να με ακούσει στο διπλανό δωμάτιο.
Κούνησε το κεφάλι καταφατικά, "κάτι τέτοιο" απάντησε.

"Και ο Νικ?" ξαναρώτησα.

"Πώς μπλέχτηκε ο Νικ σε όλα αυτά?" ...

Νικ είναι περίεργη περίπτωση" είπε ο

Κρόου.

Και συνέχισε ...

"Όταν ξεκίνησε αυτή η ιστορία, ήξερα ότι θα χρειαζόμουν την συμμετοχή κάποιων μουσικών από τις μπάντες που διαχειρίζονται, χωρίς όμως να τους πω περί τίνος πρόκειται.

Έπρεπε να γίνουνται παραγγελίες για κιθάρες, και να υπάρξει κινητικότητα στις συναλλαγές οργάνων μεταξύ των μουσικών, για να μην δίνω στόχο.

Μετά τις πρώτες πωλήσεις στους Κινέζους, αυτό έγινε πιο επιτακτικό.

Έπρεπε να βρω συνεργάτες μέσα από τον χώρο των μουσικών.

Πλησίασα πολλούς, πρώτα τους κιθαρίστες φυσικά, λέγοντάς τους ένα ωραίο παραμυθάκι και αφήνοντας κάποιες υποσχέσεις να κρέμονται στον αέρα, αλλά δεν βρήκα την απαιτούμενη ανταπόκριση.

Όταν μίλησα στον Νικ, έδειξε αμέσως προθυμία να βοηθήσει συμμετέχοντας ενεργά, παρ' όλο που ήταν ντράμερ.

Μπήκε αμέσως στο παιχνίδι, βοηθούσε στις συναλλαγές, στην αποθήκη, στην διαλογή, και στις παραγγελίες. Παντού.

Είχα αφήσει να εννοηθεί ότι αυτό θα βοηθούσε την καριέρα του, και έδειχνε μεγάλο ζήλο.

Είχα καταλάβει ότι είναι πολύ φιλόδοξος, και πάτησα πάνω σ' αυτό.

Όσο περνούσε ο καιρός όμως, και όσο περισσότερο χωνόταν σε όλο αυτό, είχε αρχίσει να αντιλαμβάνεται περισσότερα πράγματα.

Ήθελε ακόμα πιο ενεργό ρόλο στην επιχείρηση.

Μια μέρα μου είπε, πώς ήξερε ότι κάτι συνέβαινε με τις περιέργες συναλλαγές με τους Κινέζους, και ότι ήθελε να αποκτήσει πλέον ενεργό ρόλο.

Ήθελε να γίνει το δεξί μου χέρι στην επιχείρηση.

Δεν ήθελα να το διακινδυνεύσω, και έτσι δέχτηκα.

Από τότε ήταν πάντα παρών στις παραλαβές, κανόνιζε την αποθήκευση και την διαλογή."

"Με ποια ανταμοιβή τα έκανε όλα αυτά;" ρώτησα από την διπλανή αίθουσα, "ζήτησε μερίδιο από τα κέρδη;" Ο Κρόου γέλασε.

"Ο Νικ ήταν εύκολη περίπτωση" απάντησε.

"Πάντα ήταν καλοπερασάκιας.

Επιρρεπής στα ναρκωτικά και τις γυναίκες.

Φρόντιζα να έχει όση κόκα χρειαζόταν, και όσες γυναίκες ήθελε κάθε βράδυ.

Τον κρατούσα ικανοποιημένο, και είχα τον έλεγχο.

Έκανε την μεγάλη ζωή που πάντα ήθελε, την ζωή του ροκ σταρ, είχε προσλάβει και μερικούς μπράβους μάλιστα."

Θυμήθηκα τον σημαδεμένο που ήταν δίπλα του στο Regal.

"Και με την συγκεκριμένη κιθάρα που ψάχνεις τι συνέβη;" ρώτησα πάλι.

"Ήταν η δωδέκατη παραλαβή" είπε ο Κρόου.

"Ο Νικ ήταν εκεί, παρέλαβε το φορτίο και το πήγε στην αποθήκη.

Όταν ήρθε το φορτηγό που θα πήγαινε στο κέντρο διαλογής, έλεγξε το φορτίο και ανέλαβε το φόρτωμα. Λίγο αργότερα όμως με πήρε τηλέφωνο και μου είπε ότι υπήρξε ένα απρόοπτο ατύχημα, και ότι η συγκεκριμένη κιθάρα χάθηκε.

Μόνο αυτή, όλες οι άλλες που ήταν απλή κάλυψη ήταν εκεί.

Φοβήθηκα ότι προσπάθησε να μου την φέρει, είχε αρχίσει να γίνεται άπληστος, και το μυαλό του ήταν ήδη καμένο από την κόκα.

Δεν μπορεί να χάθηκε μόνο αυτή, κάτι δεν πάει καλά του είχα πει, και τον απείλησα.

Έπρεπε να κόψει τον λαιμό του να την βρει και να την φέρει πίσω.

Λίγες ώρες αργότερα μου τηλεφώνησε πάλι, και μου είπε ότι την βρήκε, την είχε κάποιος Dim, και θα φρόντιζε να την πάρει πίσω.

Μου είπε να μην ανησυχώ, θα χρησιμοποιούσε τον πιο αποτελεσματικό τρόπο που είχε.

Θα έστελνε την αρραβωνιαστικιά του να την πάρει.

Μου είπε ότι δεν έχει γεννηθεί ακόμα άνδρας που να της αντισταθεί."

Με χτύπησε κεραυνός.

"Ωστε αυτό έκανε η Alexa" σκέφτηκα, "με χρησιμοποίησε".

Σηκώθηκα και μπήκα σε έξαλλη κατάσταση στο δωμάτιο που ήταν ο Κρόου.

"Γιατί προσπάθησες να με σκοτώσεις;" του είπα και είχα γίνει κατακόκκινος.

Με κοίταξε με απορία, και κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

"Εγώ?" με ρώτησε, "γιατί να κάνω κάτι τέτοιο? Σε ήθελα ζωντανό να μου πεις που είναι η κιθάρα, αν σε σκοτώσω πώς θα την έβρισκα? Εξάλλου, αν ήθελα να σε σκοτώσω, θα μπορούσα να το είχα κάνει στην αποθήκη, όταν σε είχα στα χέρια μου."

"Και τότε ποιος?" ούρλιαξα, "ποιος?"

"Δεν ξέρω" απάντησε "αλλά υποπτεύομαι τον Νικ και την αρραβωνιάρα του. Ο Νικ όπως σου είπα, είχε γίνει άπληστος. Μυρίζομαι ότι ήθελε να συνεχίσει μόνος του την δουλειά. Έμαθα ότι σε πήγε για μπάνιο δεμένο, και χθες το βράδυ του τα είπα ένα χεράκι, ήσουν κι εσύ εκεί, πρέπει να το είδες".

"Δεν μπορεί να είναι κι αυτή στο κόλπο" του είπα, "πήγαν να σκοτώσουν κι αυτήν."

"Αν πέθαινες πρώτος, δεν θα μπορούσες να δεις τι θα συνέβαινε μετά, έτσι δεν είναι;" μου απάντησε με ένα σκληρό χαμόγελο, "πάντως απ' ότι βλέπω μια χαρά τα κατάφερε η μικρή μαζί σου. Σε τύλιξε για τα καλά."

Καιγόμουν μέσα μου, δεν ήθελα να τον πιστέψω,.

"Και τώρα?" ρώτησα πάλι, "που είναι αυτή τώρα?"

"Μα σου είπα, με τον Νικ στο σπίτι του", απάντησε, "πήγαινε να δεις και μόνος σου".

Μου έδωσε την διεύθυνσή του Νικ.

Τους άφησα να τελειώσουν την υπόλοιπη ανάκριση, και να καταγράψουν τα στοιχεία, ονόματα, διευθύνσεις, τα πάντα.

Έφυγα μόνος.

Ο κρύος φθινοπωρινός αέρας της νύχτας με χτύπησε
στο πρόσωπο.

Δεν ήξερα πια τι μου γίνεται.

Ήμουν τόσο ηλίθιος?

Μου είχαν στα αλήθεια στήσει παγίδα?

Η Alexa ήταν αυτή που γνώρισα, ή αυτή που περιέγραψε
ο Κρόου?

Το κεφάλι μου πήγαινε να σπάσει.

Έπρεπε να μάθω την αλήθεια.

Κάλεσα ταξί να με πάει στο Regal για να πάρω το
αυτοκίνητό μου.

Και τότε μια σκέψη με χτύπησε σαν κεραυνός.

"Στρίψε" είπα απότομα στον ταξιτζή, "δεν θα πάμε στο
Regal".

Γύρισε και με κοίταξε με την απορία ζωγραφισμένη στο
πρόσωπό του.

"Πάμε στο ξενοδοχείο Sunset" του είπα, "όσο πιο
γρήγορα μπορείς, σανίδωσέ το".

Και το σανίδωσε

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

εν ήθελα να πιστέψω τις υποψίες του

Κρόου, κάτι μέσα μου κλωτσούσε.

Αλλά αν ήταν σωστές?

Αν η Alexa δούλευε για τον Νικ?

Μόνο τρεις άνθρωποι γνώριζαν που ήταν η κιθάρα.

Εγώ, ο Terry που την έκρυψε, και η Alexa.

Πράγμα που σημαίνει ότι αν οι υποψίες του Κρόου ήταν σωστές, θα το είχε ήδη μάθει και ο Νικ.

Και θα φρόντιζε να την πάρει.

Τρόμαξα και μόνο στην σκέψη ...

Τα φρένα του ταξί στρίγγλισαν καθώς σταματούσε στο πάρκιν του Sunset.

Πετάχτηκα έξω και έτρεξα προς την είσοδο.

"Δεν θα με πληρώσεις φίλε;" άκουσα πίσω μου την φωνή του ταξιτζή.

"Έλα μαζί μου" του φώναξα επιτακτικά, "είναι ανάγκη".

Έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου και έτρεξε πίσω μου.

Ανοιξα με φούρια την πόρτα του ξενοδοχείου.

Φωνές, φασαρία, ακαθόριστα λόγια, κάποιος χτυπούσε κάτι δυνατά.

"Terry" ούρλιαξα τρέχοντας, "Terry".

Ακούστηκε μια κραυγή, και βήματα που κατευθύνονταν τρέχοντας προς την πίσω πόρτα του Sunset.

Έφτασα στην ρεσεψιόν.

"Terry" φώναξα πάλι, ενώ άκουγα ήδη ένα αυτοκίνητο να απομακρύνεται.

Ένα μούγκρισμα πόνου μου απάντησε "μμμ, ααα, Dim, εεεδώ".

Έσκυψα πίσω από τον πάγκο της ρεσεψιόν.

Ο Terry ήταν στο πάτωμα, και κρατούσε με τα δύο χέρια την κοιλιά του, ενώ το αίμα έτρεχε ανάμεσα στα δάχτυλά του.

Το πρόσωπό του ήταν πρησμένο, μελανιασμένα μάτια, σπασμένη μύτη από την οποία ξεκινούσε ένα κόκκινο ρυάκι.

Έσκυψα πάνω του, "κουράγιο, κράτα γερά φίλε" του είπα, και γυρίζοντας προς τον ταξιτζή "γρήγορα, κάλεσε ασθενοφόρο".

Κάποιοι πελάτες που ξύπνησαν από την φασαρία είχαν κατέβει απ' τα δωμάτιά τους να δουν τι συμβαίνει.

"Δεν τους είπα ... δεν την βρήκαν ... δεν ... την έδωσα, τους είπα ... ότι την πήρες χθες το βράδυ" ψέλλισε ο Terry.

Του έπιασα το χέρι και το κράτησα σφιχτά, προσπαθώντας να του χαμογελάσω.

Το τραύμα από μαχαίρι που είχε στην κοιλιά, φαινόταν αρκετά σοβαρό.

"Δεν τους είπα ... που είναι" ψέλλισε πάλι ο Terry, και καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια έδειξε με το χέρι του ένα μεγάλο ράφι στο έπιπλο απέναντι, που είχε επάνω ένα σημαϊάκι με το σήμα του Sunset.

"Κούνησε το σημαϊάκι" συνέχισε.

Το ασθενοφόρο έφτασε και τον πήρε, ο Terry ήταν πια σε καλά χέρια.

Αν άντεχε ...

Κούνησα το σημαϊάκι στο ράφι, ακούστηκε ο θόρυβος ενός μηχανισμού, και εμφανίστηκε ένα άνοιγμα πίσω από το έπιπλο.

Η μαύρη σακούλα ήταν εκεί.

Μετακίνησα το σημαϊάκι στην προηγούμενη θέση του, και το άνοιγμα έκλεισε πάλι.

Γονάτισα, και κοιτάζοντας τον μεγάλο κόκκινο λεκέ στο πάτωμα ούρλιαξα με όλη την δύναμη της ψυχής μου, "καταραμένη να 'σαι. Καταραμένη."

Αλλά ήξερα ότι εγώ έφταιγα.

Την πίστεψα, της είπα ότι ήθελε να μάθει, της είχα δώσει τον Terry στο πιάτο.

Αν πέθαινε ο φίλος μου, εγώ θα ήμουν υπαίτιος.

Δεν θα μπορούσα να το ξεπεράσω ποτέ αυτό.

Ποτέ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

Ο

ταν βγήκαμε από το Sunset, είχε ήδη

ξημερώσει.

Μπήκα στο ταξί, "στο νοσοκομείο γρήγορα" είπα στον ταξιτζή.

Φύγαμε σφαίρα.

"Τι σου χρωστάω;" τον ρώτησα μόλις φτάσαμε.

"Τι να σου ζητήσω ρε παλικάρι με αυτά που είδα, δώσε ότι θέλεις" μου απάντησε.

Έβγαλα ένα μάτσο χαρτονομίσματα από την τσέπη μου και του τα έδωσα χωρίς να τα μετρήσω.

"Φτάνουν αυτά;" ρώτησα και με κοίταξε έκπληκτος.

"Είναι πάρα πολλά" μου είπε, "κάτσε να σου δώσω ρέστα".

"Κράτησέ τα" του είπα, "τα κέρδισες, τα αξίζεις".

Με ευχαρίστησε, μπήκε στο ταξί, έκανε επιτόπου στροφή και έφυγε.

Μπαίνοντας στο νοσοκομείο, έτρεξα στην ρεσεψιόν.

"Μεσόκοπος άνδρας με τραύμα από μαχαίρι, ήρθε πριν λίγο" είπα σε μια νοστιμούλα νεαρή πίσω από τον γκισέ.

Με κοίταξε, "όνομα παρακαλώ".

"Το δικό μου ή το δικό του;" την ρώτησα.

Μου χαμογέλασε, "και τα δύο, αλλά ας αρχίσουμε από το δικό του".

"Terry" είπα, "Terry Rosco".

Κοίταξε στα χαρτιά της, μετά στον υπολογιστή που είχε μπροστά της.

"Ήρθε πριν τρία τέταρτα περίπου" μονολόγησε, "είναι σοβαρά, μισό λεπτό παρακαλώ να ειδοποιήσω κάποιον γιατρό."

Σήκωσε το τηλέφωνο και μίλησε για ένα λεπτό.

Γύρισε σε μένα, "θα πάτε στον τρίτο όροφο, και θα ζητήσετε τον δόκτορα Henderson".

"Και το δικό σας όνομα;" άκουσα πίσω μου την φωνή της, ενώ ήδη έτρεχα προς τις σκάλες.

"Δύσκολα τα πράγματα" μου είπε ο Henderson, "έχει χάσει πολύ αίμα. Είστε συγγενής?"

"Φίλος" του είπα, "ή μάλλον ... κάτι ανάμεσα σε φίλος και αδερφός."

Κούνησε το κεφάλι, "είναι πολύ νωρίς ακόμα για να έχουμε εικόνα, σε μερικές μέρες θα ξέρουμε περισσότερα".

Τον έπιασα απ' τον ώμο, "πες μου την αλήθεια γιατρέ, θα την βγάλει την μέρα?"

"Αυτό θα το ξέρουμε αύριο" αποκρίθηκε.

Κατέβασα το κεφάλι, και κινήθηκα προς τις σκάλες.

Εκατοντάδες τόνοι ενοχής κρέμονταν απ' τον λαιμό μου και πνιγόμουν.

Κατέβηκα αργά τα σκαλιά, και πήγα πάλι στην ρεσεψιόν.

"Θα περιμένω στο σαλόνι" είπα στην ίδια νόστιμη πιτσιρικά, "θα σας αφήσω το τηλέφωνό μου, και θα σας παρακαλέσω να με καλέσετε αμέσως αν έχουμε κάποια εξέλιξη."

Κατευθύνθηκα προς το σαλόνι της ρεσεψιόν και άκουσα πάλι την φωνή της πίσω μου "είστε ο κύριος"

"Dim" είπα κουρασμένα.

Με κοίταξε με ένα πονηρό χαμόγελο "Dim τι?"
"Σκέτο Dim", απάντησα, και πήγα στο σαλόνι.

Κάθισα δίπλα στο παράθυρο, και κοίταξα έξω, στον δρόμο.

Ο ήλιος είχε ανέβει ψηλά πια, η υγρασία της νύχτας είχε διαλυθεί, και η ψύχρα είχε δώσει την θέση της σε μια λαμπερή μέρα..

Μα εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να βοηθήσω τον Terry.

Δεν ήξερα πια πώς να κινηθώ, τι να κάνω.

Το ζευγαράκι δεν κατάφερε να πάρει την κιθάρα, ήξερε όμως ότι την είχα εγώ.

Ίσως ήμουν πια κινούμενος στόχος.

Και όμως υπήρχε κάτι ακόμα που με έτρωγε.

Αφού είχα πει στην Alexa ότι θα της δώσω την κιθάρα, και αυτή θα την έδινε στον Νικ, γιατί να θέλουν να με σκοτώσουν για να την πάρουν?

Δεν έβγαζα άκρη, τα βλέφαρά μου βάραιναν, έγειρα στην καρέκλα, και ο Μορφέας με πήρε στην αγκαλιά του

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

ύπνησα από ένα σκούντημα στον ώμο.

Ένας παππούς καθόταν δίπλα μου, "συγγνώμη" μου είπε, "δεν ήθελα να σας ενοχλήσω."

Του χαμογέλασα λέγοντας, "ούτε κατάλαβα πώς με πήρε ο ύπνος".

Κοίταξα το ρολόι μου, ήταν ήδη απόγευμα, ο ήλιος έφευγε, αφήνοντας τον ουρανό βαμμένο με άπειρες αποχρώσεις του ροζ και του μωβ.

Έτρεξα στην ρεσεψιόν.

Αυτή την φορά πίσω απ' τον γκισέ ήταν μια παχουλή μαύρη γυναίκα.

"Terry Rosco, ήρθε τα ξημερώματα με τραύμα από μαχαίρι" της είπα, "έχουμε κανένα νέο?"

Κοίταξε στον υπολογιστή και κούνησε το κεφάλι, "δεν βλέπω κάτι".

"Είναι εδώ ο δόκτωρ Henderson?" ρώτησα.

"Τελείωσε την βάρδια του και έφυγε, θα είναι εδώ το βράδυ" μου απάντησε.

"Τουλάχιστον είναι ακόμα ζωντανός" σκέφτηκα, και ξαναγύρισα στο σαλόνι.

Τηλεφώνησα στον Μάριο, "πρέπει να μιλήσουμε Μάριο, πότε μπορώ να σε δω?".

"Ελα το βράδυ από το μαγαζί Dim" μου απάντησε.

Το στομάχι μου διαμαρτυρόταν έντονα, και αφού είχα αρκετό χρόνο μπροστά μου μέχρι το βράδυ, πέρασα από

την αγαπημένη μου καντίνα που ήταν κοντά, για ένα μεγάλο σάντουιτς με ψητές μελιτζάνες, φαλάφελ, χούμους, τυρί και πίκλες.

Αργότερα ξαναπέρασα απ' το νοσοκομείο, αλλά δεν υπήρχε καμιά εξέλιξη.

Κάλεσα ένα ταξί να με πάει στο Regal, πήρα το αυτοκίνητό μου, και πήγα στο Depot.

Κάθισα, πήρα ένα Jack Daniels, και περίμενα να φωνάξουν τον Μάριο.

Η κατάσταση ήταν ακόμα χειρότερη από την προηγούμενη φορά που είχα πάει.

Πάνω στην σκηνή, ένας χοντρός μαύρος με ξυρισμένο κεφάλι, και κάτι σαν υφασμάτινη σακούλα για παντελόνι, στην γνωστή κακόγουστη απαγγελία λέξεων χωρίς νόημα.

Η τεράστια αλυσίδα στον λαιμό του θα μπορούσε κάλλιστα να έχει κλαπεί από το πόδι κάποιου θανατοποινίτη στο Sing Sing, και τα δαχτυλίδια στα χέρια του ήταν περισσότερα από όσα υπήρχαν στην βιτρίνα κοσμηματοπωλείου.

Πρέπει να ήταν πάνω από 200 κιλά, όταν περπατούσε στην σκηνή η κοιλιά του πήγαινε πάνω κάτω τρεμουλιάζοντας σαν ζελέ, και το στήθος του μισοκρεμόταν έξω από το πλαϊνό άνοιγμα στην φανέλα του.

Αυτόν αποκλείεται να τον είχαν βρει σε γυμναστήριο όπως τον προηγούμενο.

"Πάμε μέσα Dim", άκουσα τον Μάριο πίσω μου, και πήγαμε στο γραφείο του.

"Που τους βρίσκεις όλους αυτούς Μάριο;" τον ρώτησα.

Γέλασε, "καμιά φορά μου φαίνεται ότι ζεις σε άλλο κόσμο Dim" απάντησε "ρίξε μια ματιά τριγύρω σου βγαίνοντας, αυτός είναι ο κόσμος, όχι αυτός που έχεις στο μυαλό σου."

"Έμαθα για τον φίλο σου" συνέχισε συνοφρυωμένος, "τον θυμάμαι από παλιά που παίζατε εδώ, ελπίζω να τα καταφέρει."

Κούνησα το κεφάλι "κι εγώ Μάριο, προσεύχομαι γι' αυτόν."

"Τώρα όμως θέλω να μου πεις τι έγινε με τον Κρόου αφότου έφυγα χθες το βράδυ" συνέχισα.

Βυθίστηκε στην πολυθρόνα του ...

"Τα έχουμε όλα Dim, ονόματα, διευθύνσεις, στοιχεία, τα πάντα.

Σε λίγες μέρες έρχεται νέο φορτίο με κιθάρες, θα είμαστε εκεί.

Αφήσαμε τον Κρόου ελεύθερο, να μην υποπτευτεί κανείς ότι κάτι πάει στραβά.

Ξέρει ότι τα μάτια μας θα είναι πάνω του, τον προειδοποιήσαμε, αν κάνει το παραμικρό λάθος είναι ξοφλημένος.

Θα συνεχίσει την δουλειά όπως την έκανε, μέχρι να έρθει το φορτίο.

Θα τους τσακώσουμε στα πράσα, εκεί θα τελειώσει η επιχείρησή του, και όλα θα πάρουν τον δρόμο τους.

Θα στείλουμε τα στοιχεία παντού, στην fender, στις αρχές, στην επιτροπή ανταγωνισμού, παντού.

Η αστυνομία θα κάνει μια "ένδοξη" επιχείρηση παίρνοντας τα εύσημα, κι εγώ θα τον ξεφορτωθώ για πάντα."

"Πότε περιμένουμε το φορτίο;" ρώτησα.

Ανασηκώθηκε λέγοντας "εσύ δεν περιμένεις τίποτα Dim, μείνε έξω απ' αυτό."

"Είμαι βουτηγμένος στα σκατά μέχρι τον λαιμό Μάριο, δεν μπορώ να κάθομαι να βλέπω από μακριά τα γεγονότα. Θα το πάω μέχρι το τέλος. Κάποιοι μου χρωστάνε, και θα φροντίσω να πληρώσουν" του απάντησα.

Σηκώθηκα, "και κάτι ακόμα" του είπα, "δεν έχω που να μείνω, το σπίτι μου και το Sunset είναι στόχοι, υπάρχει κάπου να βολευτώ για λίγες μέρες, μέχρι να ξεμπερδέψουμε?"

"Θα το φροντίσω, περίμενε εδώ" απάντησε και βγήκε απ' το γραφείο.

Σε πέντε λεπτά ήταν πίσω με μια διεύθυνση.

"Πήγαινε στο ξενοδοχείο Urban, σε περιμένουν ήδη. Τους είπα να σε προσέχουν, κινδυνεύεις" μου είπε, και του έσφιξα το χέρι.

"Ευχαριστώ για όλα Μάριο".

Στο Urban, με περίμεναν, όλα ήταν έτοιμα, όπως ακριβώς μου είπε ο Μάριο.

Τακτοποιήθηκα, και ξανάφυγα για το νοσοκομείο.

Ο Henderson ήταν εκεί.

"Η κατάστασή του είναι κρίσιμη, αλλά τουλάχιστον έχει σταθεροποιηθεί", μου είπε, "η πρώτη μέρα είναι η πιο δύσκολη και φαίνεται να την γλιτώνει μέχρι στιγμής".

"Όπως σας είπα και χθες, είναι πολύ νωρίς ακόμα.

Πρέπει να δούμε αν τραυματίστηκαν ζωτικά όργανα, και πώς θα ανταποκριθεί ο οργανισμός του, αν και φαίνεται μαχητής."

Του έδωσα το τηλέφωνό μου, τον παρακάλεσα να με ειδοποιήσει αμέσως αν υπήρχε οποιαδήποτε εξέλιξη και έφυγα.

Αναψα ένα τσιγάρο και περπάτησα, κάνοντας μια μικρή βόλτα.

Κάτι μέσα μου δεν με άφηνε να ησυχάσω.

Μια παρόρμηση, μια τρέλα, δεν ξέρω πώς να το χαρακτηρίσω.

Αισθανόμουν ένα μεγάλο κενό.

Έπρεπε να πάω.

Έπρεπε να το δω, να το διαπιστώσω με τα μάτια μου.

Αλλά μου έλεγε η λογική και άλλα το συναίσθημα.

Και τελικά το συναίσθημα επικράτησε, μπήκα στο αυτοκίνητο, έβαλα μπροστά και έφυγα.

Είχα αποφασίσει να πάω

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29

Έβγαλα από την τσέπη μου το χαρτί που μου

είχε δώσει ο Κρόου με την διεύθυνση του Νικ.

Ήταν κάπου στην ανατολική μεριά της πόλης.

Την πλούσια γειτονιά.

Δεν ήξερα γιατί πήγαινα εκεί.

Μια παρόρμηση με καθοδηγούσε.

Μετά το κέντρο, ο δρόμος άρχισε να φαρδαίνει, και όσο

κατευθυνόμουν ανατολικά, άρχισα να βλέπω

δενδροστοιχίες δεξιά και αριστερά του δρόμου.

Όλα ήταν πιο περιποιημένα, τα σπίτια, τα πεζοδρόμια,

τα φώτα, οι πλατείες.

Τα παρκαρισμένα αυτοκίνητα ήταν ολοένα και πιο

ακριβά όσο πλησίαζα.

Μισή ώρα αργότερα έφτασα στην διεύθυνση που είχε γράψει ο Κρόου.

Το σπίτι του Νικ ήταν σ' ένα πολυτελές συγκρότημα

κατοικιών απέναντι από ένα πάρκο.

Έμεινε στον δεύτερο όροφο.

Συνέχισα την πορεία μου, και πάρκαρα καμιά

πεννηνταριά μέτρα πιο κάτω.

Έσβησα την μηχανή αλλά δεν βγήκα από το αυτοκίνητο.

Έμεινα εκεί, στο σκοτάδι.

Τα παράθυρα στον δεύτερο ήταν σκοτεινά.

Αναψα ένα τσιγάρο και ξεφύσηξα αργά μια ανάσα γεμάτη καπνό.

Τι έκανα εδώ?

Γιατί ήρθα?

Τι περίμενα να βρω?

Δεν είχα ιδέα.

Η Alexa ήταν συνεταιράκι με τον αρραβωνιαστικό της, όπως είχε υποψιαστεί ο Κρόου, το περιστατικό με τον Terry το επιβεβαίωνε.

Αυτό έλεγε η λογική.

Κι όμως ...

Ήθελα να το δω με τα μάτια μου.

Ίσως γιατί ένιωσα πόνο, όταν τα νύχια της μπήγονταν στην σάρκα μου στο Regal, βλέποντας τον Νικ να πίνει κόκα και να φιλάει άλλες γυναίκες.

Ίσως γιατί αυτά τα υγρά της μάτια, αυτό το κατάχλωμο πρόσωπό της, δεν μπορεί να έλεγαν ψέμματα.

Κι όμως, ήταν τέλεια ηθοποιός, το είχα δει στην πράξη.

Μήπως ήμουν υπερβολικά εγωϊστής?

Μήπως δεν μπορούσα να δεχτώ ότι την είχα πατήσει, και ότι με είχε χρησιμοποιήσει?

Αναψα κι άλλο τσιγάρο, και έγειρα πίσω στο κάθισμα.

Συνειδητοποίησα, ότι κάπου μέσα μου, βαθιά, πολύ βαθιά, υπήρχε ακόμα μια σπίθα ελπίδας.

Μια απειροελάχιστη πιθανότητα, να μην είναι έτσι όπως φαίνονται τα πράγματα.

Μια πολύ μικρή ελπίδα η Alexa να είναι αυτή που γνώρισα.

Όσο απίθανο κι αν φαινόταν, έπρεπε να βεβαιωθώ.

Έπρεπε να δω με τα μάτια μου αυτό που είπε ο Κρόου "είναι με τον αρραβωνιαστικό της στο σπίτι του και περνάνε καλά".

Το παράθυρο στον δεύτερο ήταν πάντα σκοτεινό, και το πακέτο ελάφρυνε κατά ένα τσιγάρο ακόμα.

"Τι σκατά περιμένω εδώ;" σκέφτηκα μετά από καμιά ώρα.

Πήγα να βάλω μπροστά να φύγω, όταν ξαφνικά άναψε ένα φως στο παράθυρο του δεύτερου ορόφου.

Μπόρεσα να ξεχωρίσω την σιλουέτα της πολύ καθαρά, ήταν σχεδόν δίπλα στο παράθυρο.

Σε λίγο είδα μια ανδρική σιλουέτα πίσω της, να την αγκαλιάζει απ' την μέση.

Κι αυτή δεν πρόβαλε καμία αντίσταση.

Γύρισε προς το μέρος του, αυτός την αγκάλιασε σφιχτά και την φίλησε με πάθος.

Δεν έκανε καμία προσπάθεια να τον απωθήσει, συναινούσε.

Μπορούσα να δω τα χέρια της να αγκαλιάζουν και να σφίγγουν δυνατά την πλάτη του, και τα χείλη της να υποδέχονται με προθυμία τα δικά του.

Δεν άντεχα να βλέπω άλλο, δεν είχε νόημα, κοίταξα το φεγγάρι.

Η τελευταία μου ελπίδα είχε μόλις πεθάνει.

Η καρδιά μου κλωτσούσε, τα αυτιά μου βούιζαν, το βλέμμα μου ήταν άδειο, κενό.

Κατέβασα το κεφάλι, έβαλα μπροστά, και πήρα τον δρόμο του γυρισμού για το Urban.

ι επόμενες μέρες κύλησαν ήρεμα.

Η κατάσταση του Terry παρέμενε σταθερή κι αυτό ήταν καλό σημάδι, αλλά δεν είχε ξεφύγει ακόμα τον κίνδυνο. Το πάλευε με όλες του τις δυνάμεις.

Έφτασε η μέρα που θα ερχόταν το φορτίο με τις κιθάρες, η μέρα που θα τελείωναν όλα.

Την προηγούμενη μέρα πήγαμε για τον απαραίτητο έλεγχο στον χώρο που μας είχε υποδείξει ο Κρόου. Ήταν σ' ένα έρημο, περιφραγμένο με συρματοπλέγμα οικόπεδο, λίγα χιλιόμετρα έξω από την πόλη, με έναν φαρδύ στρωμένο χωματόδρομο, στον οποίο θα προσγειωνόταν το μονοκινητήριο που θα έφερνε το φορτίο την νύχτα.

Δέκα κιθάρες, από τις οποίες η μια, θα είχε ένα μέρος της φόρμουλας σκαλισμένο στο neck pocket.

Με την συνεργασία της αστυνομίας και του Μάριο καταστρώθηκε ένα σχέδιο δράσης, έτσι ώστε να μην γλιτώσει κανείς.

Αλλά εγώ είχα και άλλα σχέδια για την σημερινή μέρα. Ξύπνησα πολύ νωρίς, και ξεκίνησα πάλι για το σπίτι του Νικ.

Έπρεπε να κάνω κάτι ακόμα, και θα περίμενα την κατάλληλη στιγμή.

Πάρκαρα περίπου εκατό μέτρα από το κτίριο, σε μια θέση από την οποία είχα πολύ καλή οπτική επαφή με το παράθυρο του δεύτερου ορόφου.

Άναψα τσιγάρο.

Είχα όλη την μέρα δική μου, θα περίμενα την ευκαιρία μου.

Μια ώρα αργότερα περίπου, είδα τον Νικ, να βγαίνει από την έξοδο του κτιρίου, να μπαίνει σ' ένα αυτοκίνητο και να φεύγει.

Ήταν μόνη.

Λίγο αργότερα, την είδα στο παράθυρο.

Το άνοιξε, κοίταξε έξω, και άρχισε να απλώνει κάτι ρούχα στο σκοινί που ήταν τεντωμένο από την έξω πλευρά του παραθύρου.

Δεν θα μπορούσα να φανταστώ καλύτερη ευκαιρία.

Βγήκα από το αυτοκίνητο, και περπάτησα αργά στο πεζοδρόμιο μπροστά στο παράθυρο, χωρίς να κοιτάζω προς το μέρος της.

Ήθελα να με δει, να μάθει ότι ήξερα τι ρόλο έπαιζε.

Να καταλάβει ότι δεν ήμουν τόσο ηλίθιος όσο νόμιζε.

Περπατούσα αδιάφορα, σαν να έκανα βόλτα.

Τότε άκουσα μια φωνή, "κύριε, κύριε", ήταν αυτή.

Γύρισα το κεφάλι μου και την κοίταξα, "σε μένα μιλάτε;" ρώτησα.

"Μάλιστα" είπε, "σε σας. Μου έπεσε μια μπλούζα στο πεζοδρόμιο, μήπως θα είχατε την καλοσύνη να την αφήσετε στην είσοδο να κατέβω να την πάρω?"

Κοίταξα γύρω μου, και είδα μια μπλούζα στο πεζοδρόμιο ακριβώς κάτω απ' το παράθυρο.

"Τι θέατρο ήταν πάλι αυτό;" αναρωτήθηκα και έπιασα το ρούχο.

Το σήκωσα, και τα δάχτυλά μου άγγιξαν ένα κομμάτι χαρτί ανάμεσα στις πτυχές της τσαλακωμένης μπλούζας.

Μια φωνή ακούστηκε πίσω μου την ώρα που έχωνα το χαρτί στην τσέπη "ευχαριστούμε λεβέντη μου, θα το πάω εγώ το ρούχο".

Γύρισα και είδα έναν άνδρα να με πλησιάζει με απειλητικό χαμόγελο.

Του έδωσα την μπλούζα, και εκείνος γύρισε προς το παράθυρο λέγοντας "όλα εντάξει Bob".

Κοίταξα κι εγώ, και μόλις πρόλαβα να δω το κεφάλι ενός άνδρα να απομακρύνεται απ' το παράθυρο.

Συνέχισα την βόλτα μου, ενώ ο άνδρας άφηνε την μπλούζα στην είσοδο, και έμπαινε σ' ένα αυτοκίνητο που ήταν παρκαρισμένο απέναντι ακριβώς από το κτίριο. Ήταν κι άλλος ένας μέσα.

"Δεν είναι μόνη τελικά", σκέφτηκα και γύρισα στο αυτοκίνητο.

Κοίταξα το χαρτί.

Έγραφε με πρόχειρα γράμματα ...

"Ο Νικ θα γυρίσει αύριο.

Βοήθησέ με Dim.

Κρατάει τους γονείς μου.

Αν δεν κάνω ότι λέει θα τους σκοτώσει".

Και από κάτω έγραφε μια διεύθυνση.

Τι ήταν αυτό πάλι?

Κι άλλη παγίδα?

Τηλεφώνησα αμέσως στον Μάριο, έβαλα μπροστά, και έφυγα σφαίρα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31

Mισή ώρα περίπου αργότερα, ήμουν

μπροστά στο Depot.

Ο Roberto με περίμενε.

Του εξήγησα με λίγα λόγια, του έδωσα την διεύθυνση, και έφυγα.

Το πιθανότερο ήταν να είναι παγίδα.

Δεν με ενδιέφερε πια.

Είχα πέσει στα βαθιά, και έπρεπε να κολυμπήσω.

Ακόμα κι αν δεν ήξερα κολύμπι.

Έφτασα στην διεύθυνση που είχε γράψει η Alexa στο χαρτί.

Περίμενα λίγα λεπτά, μέχρι που είδα το αυτοκίνητο με τον Roberto και άλλους τρεις άνδρες μέσα, να στρίβει απ' την γωνία.

Πήγα στην είσοδο της πολυκατοικίας και χτύπησα το θυροτηλέφωνο, "ότι είναι να γίνει ας γίνει" σκέφτηκα.

"Ποιος είναι?" ρώτησε μια φωνή.

"Από την εταιρεία ύδρευσης" απάντησα, "υπάρχει μια βλάβη στην περιοχή και ελέγχουμε τις σωληνώσεις στα διαμερίσματα".

"Περάστε μέσα" είπε πάλι η φωνή.

Έφτασα στο διαμέρισμα και χτύπησα την πόρτα.

Άκουσα κάποιον να ξεκλειδώνει, και σε λίγα δευτερόλεπτα, η πόρτα άνοιξε ελάχιστα, αφήνοντας να φανεί το μισό από ένα γυναικείο κεφάλι.

"Δεν μου φαίνεστε για μάστορας" είπε η γυναίκα, και κοιτάζοντάς την, κατάλαβα γιατί η Alexa ήταν τόσο όμορφη.

Δεν φαινόταν καθόλου τρομαγμένη όμως, δεν έμοιαζε να την απειλεί κάποιος κίνδυνος.

"Είσαστε η μητέρα της Alexa;" ρώτησα.

"Μάλιστα" είπε ανήσυχα, "τι συμβαίνει? Έπαθε κάτι το κορίτσι μου?"

"Μια χαρά είναι, μην ανησυχείτε, είμαι απλά ένας φίλος της" την καθησύχασα, "μπορώ να περάσω μέσα για ένα λεπτό?"

Άνοιξε την πόρτα και πέρασα στο διαμέρισμα.

Ένας άνδρας έβλεπε τηλεόραση στο σαλόνι, και με κοίταξε με σχετική αδιαφορία.

Δεν φαινόταν να υπάρχει κάποιος άλλος στο σπίτι.

"Πάλι με κορόιδεψε;" αναρωτήθηκα.

"Με συγχωρείτε" είπα, "μήπως έχετε παρατηρήσει τίποτα ασυνήθιστο στην γειτονιά τις τελευταίες μέρες? Κάτι περίεργο που να σας τράβηξε την προσοχή?"

Η γυναίκα χαμογέλασε "το φαντάστηκα πώς είσαστε αστυνομικός" είπε, "υπάρχει πρόβλημα στην γειτονιά? Δεν έχω προσέξει κάτι το ιδιαίτερο".

"Εκτός από εκείνο το αυτοκίνητο έξω, μ' αυτούς τους δύο μέσα, που είναι μόνιμα παρκαρισμένο απέναντι, και δεν βρίσκω να παρκάρω" πετάχτηκε ο άνδρας.

Του έκανα νόημα και μου το έδειξε με ένα νεύμα.

Κάλεσα τον Roberto, και οι δύο άνδρες μέσα στο αυτοκίνητο εξουδετερώθηκαν στα επόμενα πέντε λεπτά. Κοίταξα τον πατέρα της Alexa, "από αύριο θα παρκάρετε χωρίς πρόβλημα" του είπα, "σας ευχαριστώ πολύ".

Βγήκα και συνάντησα τον Roberto.

"Τι θα τους κάνετε αυτούς;" ρώτησα.

Χαμογέλασε, "θα πάνε για ανάκριση" απάντησε, "θα μάθουμε τα πάντα".

"Roberto" του είπα, "πρέπει να φύγω αμέσως, υπάρχει κάτι ακόμα που έχω να κάνω, μπορώ να υπολογίζω σε σένα?"

Χαμογέλασε πάλι, "ξεκίνα και ερχόμαστε".

Του έδωσα την διεύθυνση και ξεκίνησα γρήγορα για το ανατολικό μέρος της πόλης.

Σταμάτησα στο διπλανό τετράγωνο από το

σπίτι του Νικ, και περίμενα τον Roberto.

Όταν έφτασε, του εξήγησα την κατάσταση.

"Υπάρχει ένα αυτοκίνητο με δύο λεβέντες παρκαρισμένο μπροστά στο κτίριο, και άλλος ένας στο διαμέρισμα" του είπα, "αλλά μπορεί να είναι κι άλλοι που δεν έχω δει".

"Όταν φτάσουμε, δείξε μου το αυτοκίνητο, και μην σταματήσεις, κάνε έναν κύκλο το τετράγωνο και ξαναγύρνα" μου απάντησε.

Ακολούθησα κατά γράμμα τις οδηγίες του.

Γυρνώντας από τον κύκλο που έκανα, είδα τους άνδρες του Roberto να βγάζουν από το αυτοκίνητο τους μπράβους, και δύο από αυτούς να παίρνουν την θέση τους.

Αν κάποιος είχε την ιδέα να κοιτάξει απ' το παράθυρο, δεν θα υποψιαζόταν ότι κάτι είχε συμβεί.

"Πάμε" μου είπε ο Roberto.

Φτάσαμε στην είσοδο του κτιρίου, και δοκίμασα την πόρτα.

Ήταν ανοιχτή.

"Κάποιος πρέπει να πει στους ευκατάστατους ενοίκους, ότι κυκλοφορούν και κλέφτες", σκέφτηκα.

Όταν μπήκαμε, ο Roberto έβγαλε τα παπούτσια του, και μου έκανε νόημα να κάνω το ίδιο.

Ανεβήκαμε με τις κάλτσες στον δεύτερο, κρατώντας τα παπούτσια μας στα χέρια.

Κρυμμένοι στην άκρη της σκάλας, είδαμε έναν άνδρα να κάθεται σε μια καρέκλα έξω από την πόρτα του διαμερίσματος.

"Άκου τι θα κάνεις" ψιθύρισε ο Roberto, και μου έδωσε οδηγίες.

Κατέβηκα πάλι στην είσοδο, εκεί φόρεσα τα παπούτσια μου, και ανέβηκα στον τρίτο.

Περνώντας από τον δεύτερο, ο άνδρας με κοίταξε, αλλά όταν είδε ότι συνέχιζα την διαδρομή προς τους πάνω ορόφους, δεν μου έδωσε σημασία.

Στον τρίτο όροφο χτύπησα μια πόρτα στην τύχη.

Άνοιξε ένας κοντός, με λίγα μαλλιά και κοιλίτσα, που ήταν ξυπόλυτος και φορούσε μια βερμούδα.

Πριν προλάβει να πει οτιδήποτε, μίλησα δυνατά "εντάξει γλυκιά μου θα το βρω και θα στο φέρω".

Με κοίταξε σαν να ήμουν τρελός και μου βρόντηξε την πόρτα στα μούτρα.

Εγώ όμως συνέχιζα απομακρυνόμενος από την πόρτα "μην μου θυμώνεις αγάπη μου, σε παρακαλώ, θα το βρω σου είπα, πάω αμέσως ..."

Κατέβηκα στον δεύτερο κοιτάζοντας στο πάτωμα.

Ο μπράβος με κοίταξε και σηκώθηκε απ' την καρέκλα.

"Μήπως κατά τύχη είδατε κάτι να γυαλίζει στο πάτωμα;" τον ρώτησα, "έχασε χθες η γυναίκα μου το σκουλαρίκι της κάπου εδώ".

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι και συνέχισε να με κοιτάει ανέκφραστος.

Περπατούσα αργά στον διάδρομο, προς την αντίθετη κατεύθυνση από την σκάλα, κοιτάζοντας στο πάτωμα.

"Θα με σκοτώσει αν δεν το βρω" του είπα, και είδα μια υποψία χαμόγελου στα χείλη του.

Έπεσα στα τέσσερα και σάρωνα αργά το πάτωμα απομακρυνόμενος από την σκάλα, ενώ μονολογούσα, "πρέπει να το βρω, αλλιώς χάθηκα".

Ο μπράβος είχε γυρίσει το κεφάλι του προς το μέρος μου.

"Ούτε άχνα" άκουσε πίσω του, και γυρνώντας αντίκρισε την σκοτεινή κάννη του όπλου που κρατούσε ο Roberto, να τον σημαδεύει ανάμεσα στα μάτια.

"Αν δεν κάνεις ότι σου πω, θα αποκτήσεις και τρίτο μάτι" ψιθύρισε, και του είπε τι να κάνει.

Ένα λεπτό αργότερα ο άνδρας χτύπησε στο διαμέρισμα, ενώ εμείς είχαμε κολλήσει στον τοίχο δεξιά και αριστερά από την πόρτα.

"Bob άνοιξε" είπε.

Μια φωνή ακούστηκε από μέσα, "τι θέλεις?"

"Άνοιξε Bob, θέλω να κατουρήσω" συνέχισε αυτός.

"Δεν είναι ακόμα η ώρα για διάλειμμα" ακούστηκε πάλι από μέσα.

"Σου λέω κατουριέμαι Bob, ένα λεπτό θα κάνω, κάτσε εσύ για λίγο εδώ".

"Στο είχα πει να μην αρχίσεις τις μπύρες πρωϊνιάτικα" είπε πάλι η φωνή από μέσα, και ακούστηκε ο ήχος κλειδιού στην κλειδαριά.

Το άνοιγμα της πόρτας ήταν περίπου πέντε πόντοι, όταν πετάχτηκα και την κλώτσησα με όλη μου την δύναμη, ενώ ο Roberto έστελνε για ύπνο αυτόν που ήταν απ' έξω. Η πόρτα έσκασε με δύναμη στο κεφάλι αυτού που ήταν μέσα, και τον πέταξε στο πάτωμα.

Πήγε να βάλει το χέρι στην τσέπη του αλλά δεν πρόλαβε. Η επόμενη κλωτσιά μου τον βρήκε στο σαγόνι, και τον έστειλε σ' ένα γαλήνιο μέρος να ησυχάσει.

"Ελπίζω να έχεις καλό οδοντίατρο" του είπα, αν και ήξερα ότι δεν με άκουγε πλέον.

Το χτύπημα που είχε φάει στο πρόσωπο από την πόρτα, του είχε αφήσει ένα σημάδι, ακριβώς δίπλα στην ουλή που είχε στο μάγουλο κοντά στο στόμα.

Ήταν ο σημαδεμένος.

Κοίταξα γύρω τον χώρο στο διαμέρισμα, μπήκα στο υπνοδωμάτιο, δεν ήταν κανείς.

"Dim εσύ είσαι;" η φωνή της Alexa ερχόταν απ' την κουζίνα.

Την βρήκα χωμένη σε μια εσοχή στον τοίχο, δίπλα στο ψυγείο.

Μόλις με είδε σηκώθηκε, "οι γονείς μου;" ρώτησε.

"Είναι ασφαλείς" απάντησα.

Έτρεξε, κρεμάστηκε πάνω μου και με αγκάλιασε.

"Ω Dim, σ' ευχαριστώ" μου είπε, "σ' ευχαριστώ τόσο πολύ, είσαι απίθανος".

Την απώθησα, "πρέπει να φύγουμε γρήγορα" της είπα ψυχρά, "έχουμε πολλές εκκρεμότητες εμείς οι δύο, και πρέπει να τις τακτοποιήσουμε σήμερα".

Με κοίταξε με απορία, "τι συμβαίνει Dim? Γιατί μου μιλάς έτσι?"

"Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο, πάμε" της είπα, και την τράβηξα δυνατά απ' το χέρι.

Με ακολούθησε πειθήνια.

"Που πάμε Dim?" με ρώτησε όταν μπήκαμε στο αυτοκίνητο.

"Κάπου που δεν θα μας ενοχλήσει κανείς" της απάντησα κοφτά, "έχουμε να πούμε πολλά".

Έβαλα μπροστά και ξεκίνησα για το Urban.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33

Ό

ταν φτάσαμε στο ξενοδοχείο, έκανα μια

σύντομη στάση στο μπαρ της ρεσεψιόν για να πάρω ένα μπουκάλι Jack Daniels μαζί μου στο δωμάτιο.

Κάτι μου έλεγε ότι θα το χρειαζόμουν.

"Βολέψου όπου θέλεις" είπα στην Alexa μπαίνοντας στο δωμάτιο, και κάθισα σε μια καρέκλα.

Εκείνη κάθισε στο κρεβάτι.

Πέρασαν λίγα λεπτά σιωπής και αμηχανίας.

"Και τώρα είναι ώρα να μιλήσεις" της είπα "να πεις την αλήθεια".

Με κοίταξε με ένα βλέμμα γεμάτο απορία, "τι εννοείς Dim?"

"Σου φαίνομαι για τόσο ηλίθιος?" ρώτησα "λες να κατάπια τόσο εύκολα τα ψέμματα που μου αράδιασες?"

Η απορία στο βλέμμα της μεγάλωνε "δεν σε καταλαβαίνω" είπε, "πότε σου είπα ψέμματα? Γιατί μου μιλάς έτσι?"

Σηκώθηκα και την πλησίασα.

"Κόψε πια το θέατρο, δεν θα σε ωφελήσει, ξέρω τι συμβαίνει" της είπα έντονα, "θέλω όμως να μάθω όλη την ιστορία. Γιατί όλα αυτά?"

"Dim αλήθεια δεν καταλαβαίνω τι εννοείς" μου είπε, "τι εννοείς όταν λες ότι ξέρεις τι συμβαίνει? Για ποιο θέατρο μιλάς?"

Είχα αρχίσει να εκνευρίζομαι, "δεν έχω καιρό για παιχνίδια. Ξέρω ότι είσαι μαζί με τον Νικ σε όλο αυτό, ξέρω ότι με χρησιμοποίησες. Δεν ξέρω το κίνητρο, γιατί τα κάνατε όλα αυτά. Γιατί προσπαθήσατε να με σκοτώσετε για να πάρετε την κιθάρα αφού θα σας την έδινά μόνος μου? Ξεκίνα επιτέλους να μιλάς."

Σηκώθηκε, "ποιος σου είπε αυτά τα ψέμματα? Σε τι είμαι μαζί με τον Νικ? Πότε προσπάθησα εγώ να σε σκοτώσω Dim? Αφού ήμασταν συνέχεια μαζί" είπε με ένταση στην φωνή της.

Την έπιασα από τους ώμους και την τράνταξα δυνατά, "αυτή την στιγμή που μιλάμε, ο Terry δίνει μάχη για την ζωή του, το καταλαβαίνεις? Κι αυτό γιατί κάποιος είπε στον Νικ που ήταν η κιθάρα. Μόνο τρεις το γνωρίζαμε αυτό, και σίγουρα ούτε εγώ ούτε ο Terry μιλήσαμε στον Νικ."

Κατέβασε το βλέμμα, "Θεέ μου" είπε, "πόσο λυπάμαι ... δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά ..."

Γύρισα στην καρέκλα και γέμισα ένα ποτήρι ουίσκυ.

Μου έκανε ένα νόημα, και γέμισα άλλο ένα γι' αυτήν.

"Και τώρα σε ακούω" της είπα και άναψα τσιγάρο.

"Δεν ξέρω ποιος σου τα είπε αυτά Dim, αλλά είναι όλα ψέμματα" είπε και κάθισε πάλι στο κρεβάτι.

"Γιατί να μου πει ψέμματα ο Κρόου?" την ρώτησα.

Χαμογέλασε, "ο Κρόου ... θα καταλάβεις όταν σου πω τι συμβαίνει."

"Είμαι όλος αυτιά" της είπα και ήπια μια γερή γουλιά.

"Όπως σου έχω πει, καταλαβαίνα ότι κάτι δεν πάει καλά με τον Νικ.

Ανησυχούσα, δεν ήξερα τι συμβαίνει, και άρχισα να προσπαθώ να μάθω περισσότερα.

Κάποιες φορές όταν έφευγε τον ακολουθούσα χωρίς να το ξέρει, προσπαθούσα να κρυφακούσω τι έλεγε στο τηλέφωνο.

Σταδιακά άρχισα να καταλαβαίνω ότι ήταν ανακατεμένος σε κάποια παράνομη δραστηριότητα. Άκουγα για συναλλαγές, για χρήματα, για μυστικές παραδόσεις, για Κινέζους.

Του το είπα, και μου είπε ψέμματα για κάτι δισκογραφικές, αλλά σου έχω ήδη μιλήσει γι' αυτό. Τον έβλεπα να κατρακυλάει, να ξοδεύει πολλά χρήματα αλόγιστα, υποπτευόμουν ότι είχε μπλέξει με ναρκωτικά. Μια μέρα που τον είχα ακούσει στο τηλέφωνο να μιλάει για παραλαβή, τον ακολούθησα.

Πήγε την νύχτα μαζί με τον Κρόου σ' ένα έρημο οικόπεδο έξω από την πόλη, και κάτι παρέλαβαν από ένα αεροπλάνο που προσγειώθηκε εκεί. Ήμουν σίγουρη ότι ο Κρόου τον είχε μπλέξει σε όλο αυτό, και προσπάθησα να τον απομακρύνω από αυτόν. Μου έλεγε συνέχεια να μην ανησυχώ, ότι βρήκε μια δουλειά με καλά χρήματα και ότι θα ζούμε με οικονομική άνεση μαζί.

Νοίκιασε κι ένα σπίτι σε πλούσια γειτονιά. Αποφάσισα να μαζέψω όσο περισσότερα στοιχεία μπορούσα, και να πάω στην αστυνομία. Να σταματήσω αυτή την δουλειά στην οποία τον είχε χώσει ο Κρόου.

Τότε ... μπήκες εσύ στο παιχνίδι. Στο πρόσωπό σου βρήκα επιτέλους το στήριγμα που έψαχνα.

Κάποιον να με βοηθήσει να τον ξεμπλέξω. Αλλά ο Νικ είχε αρχίσει να ξεφεύγει, πάντα ήταν φιλόδοξος, αλλά αυτό ξέφευγε από την φιλοδοξία, και πλησίαζε την μεγαλομανία.

Νόμιζε ότι του ανήκω, ότι είμαι κτήμα του.

Θεωρούσε ότι μπορεί να κάνει τα πάντα χωρίς επιπτώσεις, ότι δεν μπορούσε κανείς να τον ακουμπήσει. Όταν με απήγαγε στο Regal, με πήγε στο σπίτι του. Μου μιλούσε σαν να είχαμε σχέση εγώ κι εσύ, ζήλευε πολύ Dim.

Μου είπε ότι δεν θα σε αφήσει να με πάρεις από αυτόν, τα είχε χαμένα.

Έχει ξεφύγει τελείως πια Dim.

Μου είπε ότι θα πάρει την δουλειά από τον Κρόου, ότι θα την συνεχίσει μόνος του.

Τον Κρόου θα τον κανόνιζαν οι Κινέζοι, όταν μάθαιναν ότι είχε χάσει την κιθάρα.

Θέλει την κιθάρα Dim, αλλά έπρεπε να φαίνεται ότι δεν την έχει, έπρεπε να την πάρει κρυφά, όχι να του την πάω εγώ, να την κλέψει.

Αν του την πήγαινα εγώ, θα ήταν αναγκασμένος να συνεχίσει την δουλειά με τον Κρόου.

Έπρεπε λοιπόν η κιθάρα να χαθεί, να μην ξέρει κανείς που είναι.

Θεωρούσε ότι την έχω εγώ, και θα σε σκότωνε, γιατί ήσουν ο μόνος εκτός από μένα που ήξερε ότι η κιθάρα είναι στα χέρια του.

Την ημέρα που έγινε το ατύχημα με το φορτηγό, είχε κανονίσει ένα σχέδιο.

Το φορτηγό θα έπεφτε σε παγίδα, είχε κανονίσει να γίνει ένοπλη ληστεία, και κάποιοι θα έκλεβαν όλο το φορτίο.

Μόνο που δεν πρόλαβε, γιατί λίγο πριν από αυτό, συνέβη το ατύχημα στο οποίο ήσουν παρών, και κατά σύμπτωση βρήκες την κιθάρα.

Μετά θα έλεγε στον Κρόου ότι η κιθάρα χάθηκε, και δεν μπόρεσε να την βρει, υπολογίζοντας ότι οι Κινέζοι θα έβγαζαν τον Κρόου από την μέση.

Μετά θα είχε όλη την άνεση να διαπραγματευτεί νέα τιμή μαζί τους, και να συνεχίσει μόνος του την δουλειά. Ο Κρόου είχε αρχίσει να ψυλλιάζεται τι σκεφτόταν, και θεωρούσε ότι ήμουν μέσα στο κόλπο να του φάμε την δουλειά, φοβόταν, γι' αυτό στα είπε αυτά, σε ήθελε με το μέρος του.

Για να συνεργαστώ, ο Νικ μου είπε ότι κρατούσε τους γονείς μου, και πως αν δεν έκανα ότι μου έλεγε θα τους σκότωνε.

Δεν είχα επιλογή Dim, έπρεπε να του πω που είναι η κιθάρα.

Τον σιχάθηκα, δεν είναι πια ο Νικ που ήξερα."

"Πριν λίγες μέρες που σας είδα πάντως, δεν φαινόταν να τον σιχαίνεσαι ιδιαίτερα", της είπα, "μια χαρά ερωτευμένο ζευγαράκι ήσασταν μπροστά στο παράθυρο."

"Σου είπα Dim, ζήλευε πολύ, θεωρούσε ότι με διεκδικούσες, και ζητούσε αποδείξεις ότι τον αγαπάω ακόμα" απάντησε. "Αυτός που απειλούσε να σκοτώσει τους γονείς μου, απαιτούσε να τον αγαπάω, το φαντάζεσαι?". "Με πίεζε να κάνω κάτι που δεν ήθελα, και προσπάθησα να την γλιτώσω όσο πιο φθηνά μπορούσα. Ευτυχώς τα κατάφερα να μην κοιμηθώ μαζί του, δεν θα το άντεχα.

Και εσύ, ήσουν πάλι εκεί για να με σώσεις, και εμένα και τους γονείς μου.

Δεν θα το ξεχάσω ποτέ αυτό."

Σήκωσε το βλέμμα και με κοίταξε στα μάτια.

"Πόσο λυπάμαι για τον Terry" είπε και χαμήλωσε πάλι τα μάτια, "πόσο λυπάμαι Θεέ μου".

Άφησε έναν υπόκωφο πνιχτό λυγμό και με κοίταξε πάλι.

Αυτά τα μάτια ... ήταν υγρά με ζάλιζαν ... μου
ρούφαγαν την ψυχή ... βυθιζόμουν μέσα τους.
Προσπάθησα να ξεφύγω, "πρόσεχε" σκέφτηκα "πάει να
σε γοητεύσει πάλι", και γύρισα το βλέμμα.
"Με πιστεύεις τώρα?" με ρώτησε.

Έξω είχε αρχίσει να βραδιάζει.
Δεν ήξερα πια τι μου γίνεται, είχα χάσει και το τελευταίο
λογικό αποκούμπι.
Ποιος έλεγε την αλήθεια?
Τι συνέβαινε στην πραγματικότητα?
Ήπια ένα ολόκληρο ποτήρι μονορούφι και το γέμισα
πάλι.
Γέμισα και το δικό της.
"Δε ξέρω πια τι να πιστέψω Alexa" της είπα, "δεν μπορώ
να ξεχωρίσω την αλήθεια από το ψέμα."
"Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να μάθω ποια είναι τελικά η
αλήθεια" συνέχισα, "αλλά πρέπει να κάνεις ότι σου πω".
"Θα κάνω ότι θέλεις Dim" μου απάντησε.
"Σε λίγο πρέπει να φύγω, εσύ πρέπει να μείνεις εδώ και
να μην το κουνήσεις" της είπα, "και να μου δώσεις το
τηλέφωνό σου. Πρέπει να βεβαιωθώ ότι δεν θα
ειδοποιήσεις κανέναν."
"Που θα πας;" με κοίταξε πάλι με αυτά τα υπέροχα
μάτια.
"Σήμερα τελειώνουν όλα" απάντησα, "αν όλα πάνε καλά,
αύριο θα ξέρω σίγουρα αν μου είπες την αλήθεια."

Σηκώθηκε, "ο Νικ μου είπε ότι θα λείψει μέχρι αύριο, έχει
δουλειά, υποψιάζομαι τι θα γίνει" μου είπε, και συνέχισε
"μην πας Dim, σε ικετεύω, μην πας."
Άνοιξε τα χέρια της και με αγκάλιασε σφιχτά.
Δύο δευτερόλεπτα, μόνο δύο δευτερόλεπτα χρειάστηκαν,
για να μυρίσω το άρωμά της, να νιώσω στο σώμα μου

την ζέστη του κορμιού της, να αισθανθώ την ανάσα της στο στήθος μου.

Την απώθησα "δεν γίνεται Alexa, πρέπει" της είπα.
Με κοίταξε και είδα δάκρυα στο πανέμορφο πρόσωπό της "σε παρακαλώ Dim, μην πας" είπε πάλι.
Όσο την κοιτούσα μαγευόμουν, το ένιωθα.
Με κοίταζε μ' αυτό το βλέμμα που θα μαλάκωνε και βράχο, θα λύγιζε και σίδερα.
Και εγώ δεν ήμουν ούτε βράχος ούτε σίδερο.

Τράβηξα τα μάτια μου "θα πάω" της είπα "εσύ μου υπόσχεσαι ότι θα μείνεις εδώ και δεν μιλήσεις σε κανέναν μέχρι να γυρίσω?"
Κούνησε το κεφάλι "ναι Dim, στο υπόσχομαι" μου είπε, ενώ τα δάκρυα συνέχιζαν να υγραίνουν τα μάγουλά της.

Βγήκα από το δωμάτιο χωρίς να κοιτάξω πίσω μου, και κλείδωσα την πόρτα.
Δεν την εμπιστευόμουν και έπαιρνα τα μέτρα μου, αν και ήξερα ότι δεν θα μπορούσε να την σταματήσει μια κλειδωμένη πόρτα.
Η ώρα για την τελευταία παραλαβή πλησίαζε.
Απόψε θα τελείωναν όλα

Bγήκα στον δρόμο και αισθάνθηκα τον

ψυχρό φθινοπωρινό αέρα στο πρόσωπό μου.

Άναψα ένα τσιγάρο και ακούμπησα την πλάτη μου στον τοίχο.

Τι μου συνέβαινε?

Πώς έμπλεξα έτσι?

Ποιος έλεγε αλήθεια?

Έπαιζε θέατρο η Alexa?

Αλλά δεν είχα πολύ χρόνο, μπήκα στο αυτοκίνητο και τράβηξα για το Depot.

Η κατάσταση πάνω στην σκηνή ήταν χειρότερη από την προηγούμενη φορά, αλλά δεν έδωσα καμιά σημασία.

"Μην πας Dim" μου είπε ο Μάριο, "θα τα φροντίσουμε όλα εμείς".

"Συνεννοημένοι είσαστε;" του είπα γελώντας, "ακριβώς το ίδιο μου έλεγε και κάποιος άλλος πριν από λίγο".

"Θα τον προσέχω Μάριο" είπε ο Roberto, "μην ανησυχείς".

Μας πήρε περίπου τρία τέταρτα να φτάσουμε στην τοποθεσία.

Έπρεπε να είμαστε εκεί αρκετά νωρίτερα από τον Κρόου και τον Νικ, έτσι ώστε να πάρουμε τις θέσεις μας

σύμφωνα με το σχέδιο, χωρίς να γίνουμε αντιληπτοί.

Οι αστυνομικοί ήταν ήδη εκεί, στις θέσεις τους.

Το σχέδιο ήταν να περιμένουμε να προσγειωθεί το μονοκινητήριο, και όταν θα τελείωνε η παραλαβή να επέμβει η αστυνομία.

Πήρα την θέση μου πίσω από κάτι θάμνους, καμιά εκατοστή μέτρα από τον χωματόδρομο.

Οι ώρες περνούσαν, περίμενα υπομονετικά, η ψύχρα της νύχτας είχε γίνει έντονη και άρχισα να κρυώνω.

Δεν μπορούσα ούτε να καπνίσω, από τον φόβο μην γίνει αντιληπτή η λάμψη της καύτρας από μακριά, ακόμα και αν κρατούσα το τσιγάρο ανάποδα στην χούφτα.

Σηκώθηκα και πήγα λίγα μέτρα πιο εκεί που ήταν ο Roberto.

"Πολύ αργούν" του είπα, "λες να μην γίνει σήμερα?"

Με κοίταξε αυστηρά "γρήγορα στην θέση σου" μου είπε, "αν ξαναμιλήσεις ή κουνηθείς, θα φροντίσω να φύγεις αμέσως από εδώ".

Γύρισα πίσω, στους θάμνους μου.

Αρκετή ώρα αργότερα, άκουσα μηχανή αυτοκινήτου.

Ακολούθησε ένας ήχος που θύμιζε το τρίξιμο σκουριασμένης συρόμενης πόρτας που ανοίγει.

Τέσσερα φώτα πλησίασαν στον χωματόδρομο, και σταμάτησαν δίπλα του.

Ήταν δύο αυτοκίνητα, ένα σεντάν και ένα μεγάλο SUV.

Τα φώτα έσβησαν, και κατέβηκαν τέσσερεις άνδρες από το σεντάν, και τρεις από το SUV.

Στο φως του φεγγαριού μπόρεσα να ξεχωρίσω τον Κρόου και τον Νικ ανάμεσά τους.

Ένα τέταρτο περίπου αργότερα, παρατήρησα δύο φώτα στον ουρανό.

Τα φώτα μεγάλωσαν, και ακούστηκε ο θόρυβος του μονοκινητηρίου.

Όταν προσγειώθηκε, οι τέσσερεις άνδρες που είχαν βγει από το σεντάν, πλησίασαν και άρχισαν να μεταφέρουν τις κούτες στο SUV.

"Αστυνομία, όλοι ακίνητοι" ακούστηκε δυνατά από το megάφωνο ενός περιπολικού που ήταν κρυμμένο στα δέντρα.

Η απάντηση ήταν μια ομοβροντία πυροβολισμών από τους μπράβους του Κρόου, που είχαν καλυφθεί πίσω από τα αυτοκίνητα.

Γινόταν πραγματική μάχη.

Είδα τον Roberto να πλησιάζει τα αυτοκίνητα από την πίσω πλευρά.

Πυροβόλησε δύο φορές, και είδα δύο από αυτούς να πέφτουν στο έδαφος.

Πυροβόλησε πάλι, και ένας τρίτος αγκάλιασε την μάννα γη.

Ξαφνικά τα πυρά σταμάτησαν και επικράτησε ησυχία.

Τέσσερεις άνδρες σηκώθηκαν με τα χέρια ψηλά, πέταξαν επιδεικτικά τα όπλα, και κινήθηκαν προς τους αστυνομικούς φωνάζοντας "μην πυροβολείτε".

Απομακρύνονταν από το αεροπλάνο, και πλησίαζαν προς την πλευρά των αστυνομικών.

Σηκώθηκα από την θέση μου και πλησίασα προς το μέρος τους.

Είδα έναν που φορούσε το κράνος του πιλότου, και μπροστά του ήταν ο Κρόου.

Ο Νικ δεν ήταν πουθενά.

"Λείπει ένας" φώναξα προς τον Roberto.

Τότε είδα μια σιλουέτα να κινείται κάτω από το SUV, "εκεί είναι" φώναξα πάλι.

Η σιλουέτα πετάχτηκε στον αέρα, και με ένα σχεδόν ακροβατικό άλμα μπήκε στο SUV, και ξεκίνησε. Ο Roberto άδειασε το όπλο του στο όχημα, και έβλεπα μικρές σπιθίτσες πάνω στο παρμπρίζ. Οι σφαίρες εξοστρακίζονταν, το SUV ήταν αλεξίσφαιρο. Ανέπτυξε ταχύτητα και ερχόταν προς το μέρος μου. Σάστισα.

Με πλησίαζε επικίνδυνα, με μεγάλη ταχύτητα. Μερικά μέτρα πριν με φτάσει έστριψε προς τα δεξιά, άνοιξε το παράθυρο και μπόρεσα να δω το πρόσωπο του Νικ.

Ταυτόχρονα, με την άκρη του ματιού μου διέκρινα μια σκιά στα αριστερά μου.

Δεν πρόλαβα να κάνω τίποτα, είδα τρεις λάμπεις μέσα από την καμπίνα του SUV.

Αισθάνθηκα ένα κάψιμο στον ώμο, ενώ την ίδια ακριβώς στιγμή, κάποιος έπεσε πάνω μου με όλο του το βάρος, και με παρέσυρε στο έδαφος.

Το SUV έπεσε με δύναμη πάνω στην περιφραξη του οικοπέδου, έσπασε το συρματοπλέγμα, βγήκε στην άσφαλτο και έφυγε, ενώ τα περιπολικά ούρλιαζαν πίσω του.

Κοίταξα δίπλα μου, και στο φως του φεγγαριού, είδα την λάμψη από δύο μάτια.

Δύο μάτια που ήξερα τόσο καλά πια.

Τα μάτια της Alexa.

Έσκυψα πάνω της και την αγκάλιασα.

Αισθάνθηκα κάτι υγρό και κολλώδες στο χέρι μου.

Τότε πρόσεξα τον μικρό, στρογγυλό, κόκκινο λεκέ στο πίσω μέρος της μπλούζας της.

Την ακούμπησα απαλά στο έδαφος, χωρίς ποτέ να την αφήσω από την αγκαλιά μου.

Αυτός ο κόκκινος λεκές θα έπρεπε να είναι στο δικό μου ρούχο.

"Alexa" ούρλιαξα, "Alexa, όχι Θεέ μου, όχι".

Κράτησα το κεφάλι της στα χέρια μου, "θα σε σκότωνε Dim" μου είπε με σβησμένη φωνή, "μου είχε πει ότι θα σε σκότωνε. Δεν θα το άντεχα αυτό."

"Γιατί? Γιατί Θεέ μου?" ούρλιαξα πάλι.

"Εσύ με έσωζες πάντα" συνέχισε, "ήταν η σειρά μου να είμαι εκεί για σένα".

Ο κόκκινος λεκές μεγάλωνε.

Έσπασα.

Στο φεγγαρόφωτο έβλεπα την ζωή από μέσα της να γλιστράει και να χάνεται, σαν το νερό στην χούφτα που κυλάει και φεύγει ανάμεσα από τα δάχτυλα.

Έβλεπα τα βλέφαρά της να βαραίνουν λίγο λίγο.

Χάιδεψα τον βελούδινο λαιμό της, έσκυψα και φίλησα απαλά τα υπέροχα κερασένια χείλη της, σαν να ήθελα να εμψυχήσω μέσα της λίγη από την δική μου πνοή, σαν να προσπαθούσα να συγκρατήσω λίγο την ζωή της που έφευγε.

"Συγχώρεσέ με Dim, σου είπα ψέμματα ότι θα έμενα στο δωμάτιο" είπε ξεψυχισμένα, "αλλά αυτό είναι το μόνο ψέμα που σου έχω πει ποτέ".

Έκλεισε τα μάτια και το κεφάλι της έγειρε στο πλάι.

"Σας παρακαλώ κύριε αφήστε την" είπε ο τραυματιοφορέας που προσπαθούσε να την αποσπάσει από τα χέρια μου.

Χαλάρωσα την αγκαλιά μου, και άφησα να την πάρουν.

Κοίταξα το φεγγάρι, αυτό ίσως να ήξερε, να καταλάβαινε.

Μπορεί να ήμουν ακόμα ζωντανός, αλλά δεν είχα πια
ψυχή ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35

Έμεινα για κάποια ώρα εκεί.

Ακίνητος.

Σ' ένα βουβό εσωτερικό κλάμα.

Αλλά αυτή ήταν στο νοσοκομείο, και εγώ ήμουν αλλού, ενώ θα έπρεπε να είμαι δίπλα της.

Περπάτησα γρήγορα μέχρι το αυτοκίνητο.

"Dim" άκουσα πίσω μου την φωνή του Roberto.

"Όχι τώρα Roberto, πρέπει να φύγω" άκουσα την φωνή μου να του απαντάει.

Ο ώμος μου πονούσε φρικτά και οδηγούσα μόνο με το ένα χέρι.

Όταν έφτασα, έτρεξα στην ρεσεψιόν, και πίσω από τον γκισέ, είδα την ίδια νόστιμη πιτσιρίκα που ήταν εκεί όταν είχα πάει για τον Terry.

"Αν θυμάμαι καλά σε λένε Dim και μου έχεις δώσει το τηλέφωνό σου" μου είπε χαμογελαστά, "πρέπει να σταματήσουμε να βρισκόμαστε έτσι, αντί να έρχεσαι εδώ να με δεις, θα μπορούσες απλά να μου ζητήσεις να βγούμε", συνέχισε παίρνοντας ένα πονηρό ύφος.

Όταν είδε το αίμα στον ώμο μου η έκφρασή της άλλαξε απότομα "μα εσύ είσαι τραυματισμένος, πήγαινε γρήγορα στα επείγοντα" είπε και μου έδειξε μια πόρτα στον διάδρομο.

"Μια κοπέλα με τραύμα από σφαίρα ήρθε πριν από λίγη ώρα" της είπα "πες μου γι' αυτήν και θα πάω όπου θέλεις μετά".

"Όνομα?" ρώτησε.

"Alexa" απάντησα, "μόνο αυτό έχω".

Κοίταξε στην οθόνη του υπολογιστή "θα πρέπει να εννοείς την μισ Lane" είπε, "δεν έχει έρθει άλλη με τραύμα από σφαίρα."

Κούνησε το κεφάλι "είναι πολύ σοβαρά" συνέχισε.

"Είναι ζωντανή δηλαδή?" ρώτησα και κάτι σκίρτησε μέσα μου.

"Μέχρι στιγμής έτσι φαίνεται" απάντησε.

Μια ελπίδα, ένα φως, μια ανάσα, κάτι υπήρχε ακόμα ζωντανό.

Πήγα στα επείγοντα, η σφαίρα δεν είχε πειράξει κόκκαλο, είχε χτυπήσει την σάρκα στο πλάι και είχε φύγει.

"Αν δεν είχε πέσει επάνω μου η Alexa αυτή η σφαίρα θα πήγαινε κατευθείαν στην καρδιά" σκέφτηκα και ανατρίχιασα.

Μου έδεσαν το χέρι και γύρισα στην ρεσεψιόν "με ποιον μπορώ να μιλήσω για την κατάσταση της Alexa?" ρώτησα την νεαρή.

"Με κανέναν αυτή την στιγμή, είναι στο χειρουργείο" απάντησε, "την έχει αναλάβει ο δόκτωρ Χόουπ".

"Θα είμαι στο σαλόνι, αν έχουμε κάποια εξέλιξη ..." της είπα και πήγα να της δώσω το τηλέφωνό μου.

"Το έχω Dim, ελπίζω να μην σε πειράζει που σου μιλάω στον ενικό" απάντησε.

Πήγα στο σαλόνι.

Δεν θα έφευγα από το νοσοκομείο όσο ήταν η Alexa εκεί. Αυτή την φορά δεν θα την άφηνα, θα έμενα δίπλα της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36

Αφησα να περάσουν κάποιες ώρες.

Έξω ο ουρανός είχε αρχίσει να βάφεται στα χρώματα της ανατολής.

Πήγα πάλι στον γκισέ, η πιτσιρίκα είχε σχολάσει και στην θέση της ήταν κάποια άλλη γυναίκα μεγαλύτερης ηλικίας.

"Alexa Lane" της είπα, "είναι εδώ από χθες το βράδυ, έχουμε κάποιο νέο?"

Κοίταξε στην οθόνη, "μιλήστε με τον δόκτορα Χόουπ, θα τον βρείτε στο γραφείο των γιατρών, τέταρτη πόρτα αριστερά στον διάδρομο."

"Είναι πολύ σοβαρά" μου είπε ο Χόουπ, "αφαιρέσαμε την σφαίρα, και περιμένουμε να δούμε ... Δυστυχώς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο αυτή την στιγμή."

"Γιατρέ μίλησέ μου ειλικρινά, υπάρχουν ελπίδες?" ρώτησα.

Έσκυψε το κεφάλι του "ελάχιστες" απάντησε, "αλλά υπάρχουν".

"Που είναι τώρα? Μπορώ να την δω?" ξαναρώτησα.

"Είναι στο 12, λίγο πιο κάτω στον διάδρομο, αλλά μπορείτε να την δείτε μόνο από το τζάμι, δεν μπορείτε να μπείτε μέσα στο δωμάτιο" μου είπε.

Τον ευχαρίστησα, και προχώρησα στον διάδρομο.

Είδα τον αριθμό 12 έξω από ένα δωμάτιο, και πλησίασα στο τζάμι.

Την είδα, ήταν στο τελευταίο κρεβάτι προς τον απέναντι τοίχο.

Είχε σωληνάκια στα χέρια, και τα καλώδια που έφευγαν απ' το στήθος της κατέληγαν σε κάποια μηχανήματα πίσω απ' το κεφάλι της, που κατέγραφαν τις ζωτικές της λειτουργίες.

Άνοιξα την πόρτα και μπήκα, δεν υπήρχε νοσοκόμος στο δωμάτιο.

Την πλησίασα αργά.

Κοίταξα τα κλειστά της μάτια, τα τραβηγμένα προς τα πίσω μαλλιά της, τα χλωμά πλέον χείλη της.

Έφευγε, το αισθανόμουν.

Άγγιξα το χέρι της, βελούδινο όπως πάντα, αλλά σχεδόν παγωμένο.

Το πρόσωπό της θύμιζε κέρινη μάσκα.

"Μην φεύγεις γλυκιά μου" της ψιθύρισα αν και ήξερα ότι δεν μπορούσε να με ακούσει, "μείνε εδώ, μείνε μαζί μου".

"Σας παρακαλώ κύριε περάστε αμέσως έξω, απαγορεύεται να είσαστε μέσα στο δωμάτιο" ακούστηκε μια θυμωμένη φωνή, και μια νοσηλεύτρια με έβγαλε γρήγορα έξω.

Γύρισα στο σαλόνι, είχε αρχίσει να μαζεύεται κόσμος, και με δυσκολία βρήκα άδεια καρέκλα σε μια γωνία.

Την είχα προδώσει.

Με είχε εμπιστευτεί, και δεν την είχα πιστέψει.

Μου ζήτησε βοήθεια, και της γύρισα την πλάτη.

Και αυτή έπεσε πάνω στην σφαίρα για να με σώσει.

Να σώσει εμένα, που την έσπρωχνα μακριά μου όταν με παρακαλούσε, εμένα που την είχα κλειδώσει στο δωμάτιο.

Εμένα, που την υποπτεύομαι για συνεργό του Νικ, που την κατηγορούσα ότι έπαιζε θέατρο, που της φερόμαι απότομα.

Δεν άντεχα τον εαυτό μου όταν τα σκεφτόμαι αυτά.
Θα έμεινα μαζί της μέχρι το τέλος.

Η τηλεόραση στο σαλόνι ήταν ανοιχτή.

Πρώτη είδηση ήταν η μεγάλη επιχείρηση της αστυνομίας για την εξάρθρωση επικίνδυνου κυκλώματος κακοποιών. Το ρεπορτάζ αναφερόταν στις συλλήψεις, αλλά και σε έναν κακοποιό που είχε καταφέρει να διαφύγει με ένα όχημα, το οποίο βρέθηκε παρατημένο μερικά χιλιόμετρα μακριά.

"Οι αρχές έχουν εξαπολύσει ανθρωποκυνηγητό σε όλη την περιοχή για να εντοπίσουν τον οπλισμένο κακοποιό" είπε μια δημοσιογράφος, που έμοιαζε να ενδιαφέρεται περισσότερο για το αν το μακιγιάζ της "έγραφε" καλά στην κάμερα, παρά γι' αυτά που έλεγε.

Όστε ο Νικ το είχε σκάσει τελικά.

Ο άνθρωπος που πάτησε την σκανδάλη.

Βράδιασε, ξαναπήγα στην ρεσεψιόν, δεν υπήρχε καμιά εξέλιξη.

Το επόμενο πρωί το ίδιο.

Και το επόμενο βράδυ.

Ήμουν πάντα εκεί, δεν μπορούσα να φύγω.

Και ξανά το πρωί στη ρεσεψιόν, και πάλι το βράδυ, καμιά εξέλιξη.

Δεν ήξερα πόσες μέρες είχαν περάσει από την νύχτα που τραυματίστηκε η Alexa, είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου πια.

Ένα πρωί, μπορεί να ήταν το τρίτο, το τέταρτο ή το πέμπτο πρωί, δεν ήξερα πια, πήγα πάλι να ρωτήσω.
"Alexa Lane, έχετε κάτι νεότερο? Κοιτάξτε σας παρακαλώ".

Η κυρία στον γκισέ κοίταξε, και μετά κοίταξε εμένα.
Ξανακοίταξε την οθόνη, και μετά πάλι εμένα.
Χαμήλωσε το βλέμμα "λυπάμαι πολύ κύριε" μου είπε,
"πέθανε τα ξημερώματα".

Ξαφνικά ο κόσμος έγινε χίλια κομμάτια.
Θρύψαλα μπροστά στα μάτια μου.
Λύγισα, "είσαστε σίγουρη?" ρώτησα με τρεμάμενη φωνή.
Κούνησε το κεφάλι της καταφατικά, "λυπάμαι" είπε πάλι.

Έτρεξα στο δωμάτιο 12, στο κρεβάτι της είχαν βάλει έναν παππού, κι αυτός ήταν γεμάτος σωληνάκια.
Γύρισα αργά, σκυφτά, βουβά, πήρα τον δρόμο προς την έξοδο.
Όλα είχαν τελειώσει πια.
Δεν υπήρχε τίποτα, ούτε ελπίδα, ούτε φως, ούτε ανάσα.
Κοιτάζοντας μέσα μου δεν είδα τίποτα, μόνο κενό, ίσως να μην υπήρχα ούτε εγώ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37

Είχα γεράσει τριάντα χρόνια σε μια στιγμή.

Τα κουρασμένα αβέβαια βήματά μου, με πήγαν μέχρι το αυτοκίνητο.

Μπήκα μέσα και ξεκίνησα.

Δεν είχα κάπου να πάω, δεν είχα πια ούτε σκοπό.

Οδηγούσα μέσα στην πόλη, περνώντας πολλές φορές από τους ίδιους δρόμους, χωρίς προορισμό.

Κοιτούσα γύρω μου, και τα μέρη που είχα περπατήσει χιλιάδες φορές, φαίνονταν άγνωστα, ξένα.

Αποφάσισα, να πάω στο σπίτι μου, που το είχα αφήσει σε άθλια κατάσταση.

Όταν μπήκα μέσα, αντίκρισα το χάος που υπήρχε την τελευταία φορά που το είδα.

Δεν με ένοιαζε, πήγα στο σαλόνι και πήρα ένα μπουκάλι Jack.

Κάθισα σε μια καρέκλα, άναψα τσιγάρο, και γέμισα ένα ποτήρι.

Δύο ώρες αργότερα, το μπουκάλι τελείωνε, αλλά τα φαντάσματα μέσα μου δεν έλεγαν να με αφήσουν να ησυχάσω.

Πήρα το μπουκάλι, και πήγα μέχρι το δωμάτιο.

Το κρεβάτι ήταν ανάποδα, κάθισα στο στρώμα που ήταν στο πάτωμα, ακούμπησα την πλάτη μου πίσω, και έκλεισα τα μάτια.

Όταν ξύπνησα μερικές ώρες αργότερα, ήμουν περίπου στην ίδια στάση.

Με μια κίνηση άδειασα στο στόμα μου ότι είχε απομείνει στο μπουκάλι, και άνοιξα άλλο ένα.

Οι φωνές στο μυαλό μου δεν σταματούσαν, όσο κι αν προσπαθούσα να τις κάνω να σωπάσουν.

Μου μιλούσαν για αγγέλους.

Κάποιοι λένε, ότι πολλές φορές οι άγγελοι, κατεβαίνουν στην γη, παίρνοντας ανθρώπινη μορφή, και έτσι δεν μπορούμε να τους καταλάβουμε.

Αν όμως κάποιος μπορέσει να ξεχωρίσει έναν άγγελο ανάμεσα στους ανθρώπους, τότε πρέπει να τον κρατήσει, γιατί η μοίρα του είναι δεμένη μ' αυτόν, ο άγγελος αυτός θα είναι για πάντα δίπλα του.

Εγώ είχα βρει τον άγγελό μου, αλλά αντί να τον κρατήσω, τον πρόδωσα.

Τον απογοήτευσα τόσο πολύ, που αποφάσισε να γυρίσει πίσω, εκεί που ανήκε, στον ουρανό, ανάμεσα στους άλλους αγγέλους.

Έκλαιγα πια με λυγμούς.

Δυνατά, όχι βουβά.

Ξέσπαγα.

Δύο μέρες αργότερα, βρέθηκα το απόγευμα στο κοιμητήριο.

Ακούμπησα σε ένα δέντρο, και κοιτούσα τον κόσμο που είχε μαζευτεί να αποχαιρετίσει την Alexa για τελευταία φορά.

Όταν κατέβασαν το φέρετρο, η μητέρα της κατέρρευσε, και την κράτησαν την τελευταία στιγμή για να μην σωριαστεί στο έδαφος.

Δεν έκανα καμία προσπάθεια να συγκρατήσω τα δάκρυα που κυλούσαν στα μάγουλά μου.

Σηκώνοντας το κεφάλι, είδα μια φιγούρα πίσω από ένα δέντρο.

Φορούσε ένα τζάκετ με την κουκούλα κατεβασμένη, αλλά μπόρεσα να διακρίνω τα τατουάζ που είχε στα χέρια. Κινήθηκα προς τα εκεί, αλλά με είδε και εξαφανίστηκε.

Γύρισα στο σπίτι, και έβαλα ένα ποτό.

Ήξερα ότι θα κουβαλούσα για πάντα μέσα μου την Alexa. Δεν θα έφευγε ποτέ.

Το επόμενο πρωί σηκώθηκα και κάλεσα ένα συνεργείο, που θα αναλάμβανε να πετάξει τα κατεστραμμένα έπιπλα.

Παρήγγειλα καινούρια.

Κάλεσα και τον τζαμά, να αλλάξει το σπασμένο τζάμι στην πίσω πλευρά του σπιτιού.

Είχα αρχίσει να μαζεύω τα ρούχα που ήταν πεταμένα στο πάτωμα, όταν χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας.

Άνοιξα και είδα δύο άνδρες, που φορούσαν πανομοιότυπα σκούρα κοστούμια, τα οποία φώναζαν από μακριά ότι ήταν αστυνομικοί.

Μου είπαν ότι ήταν από ένα ειδικό πολιτειακό σώμα προστασίας μαρτύρων, και μου πρότειναν να με στείλουν κάπου αλλού με απόλυτη μυστικότητα, αναλαμβάνοντας την προστασία μου, όσο ο Νικ κυκλοφορούσε ελεύθερος.

Αρνήθηκα ευγενικά, λέγοντάς τους ότι δεν πίστευα ότι ήταν τόσο τρελός να εμφανιστεί πάλι εδώ, με όλη την αστυνομία της περιοχής να τον κυνηγάει, αν και από μέσα μου ευχόμουν να το τολμήσει, και να είχα την ευκαιρία να του ανταποδώσω ότι είχε κάνει στην Alexa.

Όταν έφυγαν, πήγα στο νοσοκομείο.

Ο Terry είχε συνέρθει, μπήκα στο δωμάτιο και τον αγκάλιασα.

"Με κοψοχόλιασες παλιόφιλε" του είπα "νόμιζα ότι θα σ' έχανα".

"Και θα με έχανες σίγουρα, αν δεν είχες έρθει εκείνη την στιγμή στο Sunset" απάντησε, "έφυγαν βιαστικά και δεν πρόλαβαν να με αποτελειώσουν. Με έσωσες φίλε".

"Φτάνει που είσαι καλά Terry" του είπα.

"Μπορείς να μου κάνεις μια χάρη;" ρώτησε.

"Τι θέλεις?"

"Πριν κάτι μήνες έγινε μια συνάντηση νοιζάδων και δεν είχες έρθει, θυμάσαι?"

"Φυσικά".

"Λίγο καιρό αργότερα, άρχισαν να κυκλοφορούν κάτι φήμες ότι κάποια όργανα που βρέθηκαν εκεί, είχαν πιάσει σαράκι. Μπορείς να πας το μπάσο μου στον τεχνικό να το δει?"

"Θα το πάω, μην αγχώνεσαι" του είπα καθησυχαστικά.

Την επόμενη μέρα, τηλεφώνησα στον Μάριο, άφησα το μπάσο του Terry στον τεχνικό, και πέρασα από το Depot. Έπρεπε να κάνω κάτι ακόμα.

"Λυπάμαι πολύ για την φίλη σου Dim" μου είπε, και αρκέστηκα απλά να κουνήσω το κεφάλι.

"Υπάρχει ένας άνθρωπος που μου έσωσε την ζωή Μάριο, του χρωστάω" του είπα, και του μίλησα για τον σουπιά.

Όταν άκουσε την ιστορία, μου έδωσε το όνομα μιας ταβέρνας στο λιμάνι, και μια διεύθυνση, "εδώ θα μπορεί να τρώει κάθε μέρα χωρίς να πληρώνει, θα το κανονίσω, και στην διεύθυνση αυτή, βρίσκεται ένα σπίτι που μου ανήκει και είναι κλειστό χρόνια, μπορεί να μένει εκεί" μου είπε.

"Αν θέλει, υπάρχει και δουλειά γι' αυτόν" συνέχισε.

"Δεν θα ήθελα να μπλέξει και σε τέτοιες δουλειές, έχει φάκελο για μικροκλοπές έτσι κι αλλιώς" του απάντησα. Γέλασε, "εννοώ δουλειές στην αποθήκη του μαγαζιού, επίσης χρειάζονται και κάποιοι οδηγοί για τα φορτηγά προμηθειών" μου είπε.

Του έσφιξα το χέρι, και ξεκίνησα για το λιμάνι.

Έφτασα στην προκυμαία, κατέβηκα από κάτω, εκεί που έμενε ο σουπιάς.

Ήταν καταμεσήμερο, και κοιμόταν του καλού καιρού.

Η ανάσα του βρωμούσε φθινό κρασί.

Τον κούνησα και πετάχτηκε με ένα σουγιά στο χέρι.

Τραβήχτηκα πίσω "ήρεμα σουπιά" του είπα, "δεν με θυμάσαι?"

Έτριψε τα τσιμπλιασμένα μάτια του "κάπου σε έχω ξαναδεί εσένα."

"Με είχαν πάει για μπάνιο δεμένο ένα βράδυ, και με είχες σώσει" του είπα.

"Α, ναι, κάτι θυμάμαι" απάντησε, "και τι θέλεις τώρα, μετάνιωσες και θέλεις να σε ξαναρίξω μέσα?", γέλασε και άφησε να φανεί μια σειρά σαπισμένα δόντια.

"Πεινάς?" τον ρώτησα.

"Σαν λύκος" απάντησε.

"Τότε σήκω και πάμε" είπα επιτακτικά, "σου χρωστάω, πρέπει να σου ξεπληρώσω τα χρωστούμενα".

Πήγαμε στην ταβέρνα, και όσο έτρωγε του εξηγούσα αυτά που μου είχε πει ο Μάριο.

Μετά πήγαμε και στο σπίτι που ήταν στην διεύθυνση που μου είχε δώσει.

"Είσαι σπαθί λεβέντη μου" είπε, "όμως για την δουλειά ... πρέπει να το σκεφτώ".

"Κάνε ότι θέλεις" του είπα, κι έφυγα.

Πήγα κατευθείαν στο Sunset, πήρα την κιθάρα να την παραδώσω στην αστυνομία, και καθώς έφευγα, θυμήθηκα το δωμάτιο που είχαμε μείνει με την Alexa. Άνοιξα την πόρτα διστακτικά και μπήκα. Όλα ήταν όπως τα είχαμε αφήσει. Θυμήθηκα το φόρεμά της, τον ενθουσιασμό της όταν μου το έδειχνε, τον θεατρικό τρόπο που μου μιλούσε, το βλέμμα της, τις εκφράσεις της. Κοίταξα δίπλα στο κρεβάτι, το σακ βουαγιαζ με τα ρούχα της ήταν ακόμα εκεί. Με κόπο συγκράτησα ένα δάκρυ, πήρα το σακ βουαγιαζ, την σακούλα με την κιθάρα και πήγα στο αυτοκίνητο.

Γύρισα στο σπίτι, δεν υπήρχε πια το ίδιο χάος παντού, είχε αρχίσει ήδη να μοιάζει πάλι με πραγματικό σπίτι. Μα ήμουν μόνος, πρώτη φορά με ενοχλούσε αυτό, συνήθως μου άρεσε η μοναξιά. Τώρα ήταν αλλιώς, η μοναξιά σήμαινε σιωπή, και στην ησυχία της σιωπής άρχιζαν πάλι να ακούγονται οι φωνές στο μυαλό μου. Τα φαντάσματα ήταν εκεί, και θα ήταν εκεί για πάντα. Πνιγόμουν. Ανέβηκα στο στούντιο, και βίδωσα το μπράτσο της Μπρεντ Μείσον στο σώμα. Της πέρασα χορδές και άρχισα να την σκαλίζω. Άνοιξα το DAW στον υπολογιστή, όπλισα ένα κανάλι, και άρχισα να παίζω. Δεν ήξερα τι έπαιζα, δεν σκεφτόμουν τίποτα, μόνο έβγαζα σε ήχο αυτό που με έπνιγε εσωτερικά.

Σε λίγο είχε γεννηθεί ένα κομμάτι.
Ο τίτλος του φυσικά ήταν ... "Alexa"

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 38

Π

έρασε σχεδόν ένας χρόνος.

Η ζωή είχε αρχίσει να ξαναβρίσκει σταδιακά τους φυσιολογικούς ρυθμούς της.

Μέσα μου όμως η σιωπή παρέμενε, το ίδιο και οι φωνές στο μυαλό μου.

Σχεδόν μέρα παρά μέρα, πήγαινα λουλούδια στην Alexa, και καθόμουν λίγο δίπλα της να μην αισθάνεται μοναξιά. Ή μήπως για να μην αισθάνομαι εγώ μοναξιά?

Η υπόθεση είχε πάρει τον δρόμο της, ο Κρόου και ο Γιαν ήταν στην φυλακή, η εταιρεία χημικών που είχε αγοράσει την φόρμουλα, είχε κληθεί να πληρώσει μια τεράστια αποζημίωση στην fender και ένα αστρονομικό πρόστιμο στην πολιτεία, και η fender έκανε την απαραίτητη εκκαθάριση στο προσωπικό της.

Οι μόνοι που έμειναν έξω από το κάδρο ήταν οι Κινέζοι. Δεν έγινε καμία αναφορά σ' αυτούς, πιθανότατα για λόγους προστασίας του Κρόου που είχε ομολογήσει τα πάντα.

Λίγους μήνες αργότερα όμως, διάβασα ότι ο Κρόου είχε βρεθεί νεκρός στην φυλακή.

Κάποιος τον είχε μαχαιρώσει στο ντους με ένα κομμάτι γυαλί.

Ο δολοφόνος παρέμενε άγνωστος.

Ο Νικ κυκλοφορούσε ακόμα ελεύθερος, παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειες της αστυνομίας, ήταν πολύ έξυπνος και ήξερε να φυλάγεται.

Υπήρξαν κάποιες αναφορές γι' αυτόν στα βόρεια της χώρας, πολύ μακριά από την πόλη.

Τον τελευταίο καιρό έβλεπα παρκαρισμένο κοντά στο σπίτι, ένα επαγγελματικό βαν που δεν υπήρχε παλαιότερα.

Μετά από όσα είχαν γίνει, είχα συνηθίσει να παρατηρώ τα πάντα, και να είμαι σε επιφυλακή.

Όμως κάποιες φορές έτυχε να δω τον οδηγό του οχήματος, και όταν τον χαιρέτησα από μακριά, αυτός ανταπέδωσε με εγκάρδιες κινήσεις τον χαιρετισμό χαμογελώντας, χωρίς να κάνει καμία προσπάθεια να κρυφτεί.

Σκέφτηκα λοιπόν ότι κάποιο σπίτι στην γειτονιά είχε αποκτήσει καινούριους ενοίκους.

Μια μέρα γύρισα από το κοιμητήριο αργά το απόγευμα, είχε ήδη πέσει ο ήλιος και βράδιαζε.

Ήταν μια συνηθισμένη μέρα, μια μέρα σαν όλες τις άλλες.

Μπήκα στο σπίτι, έβαλα ένα ποτό, και βυθίστηκα σε μια πολυθρόνα, έχοντας στο μυαλό μου την Alexa.

Πάντα ήταν δύσκολες οι πρώτες στιγμές που γύριζα στο σπίτι από το κοιμητήριο.

Ένιωσα την παγερή σιωπή να αργοσέρνεται πάλι, όπου να 'ναι θα άρχιζαν και οι φωνές.

Έπρεπε να σπάσω την σιωπή, "θα βάλω κάτι να ακούσω" σκέφτηκα "δυνατά, όπως έκανα το πρωί".

Θυμήθηκα ότι είχα κόψει ένα κομμάτι του Eric Dolphy στην μέση όταν έκλεισα την μουσική.

Κοίταξα τριγύρω για το τηλεχειριστήριο του ηχοσυστήματος, ήταν πίσω από το τασάκι, σε ένα τραπεζάκι που ήταν δίπλα στο παράθυρο.

Σηκώθηκα, αλλά πριν προλάβω να το πιάσω, άκουσα τον ήχο γυαλιού που σπάει, από το πίσω μέρος του σπιτιού.

Τι ήταν πάλι αυτό?

Κινήθηκα προς τα εκεί, αλλά πριν φτάσω στην πόρτα του σαλονιού, αντίκρισα την σκοτεινή κάννη ενός περιστρόφου, που με κοιτούσε κατάματα.

Το χέρι που κρατούσε το περίστροφο ήταν γεμάτο τατουάζ.

Έκανα δύο βήματα προς τα πίσω, και ο Νικ μπήκε στο σαλόνι με το όπλο στραμμένο πάνω μου.

"Σκότωσες την πριγκηπέσσα μου" είπε με έναν περίεργο τόνο στην φωνή, "ήρθε η ώρα να πληρώσεις".

Είχε ένα βλέμμα τρελού, και η φωνή του είχε ένα τόνο παράνοιας, έμοιαζε με μικρού παιδιού που του είχαν πάρει το παιχνίδι από το χέρι.

"Σκότωσες την Alexa μου" είπε πάλι, και κινήθηκε προς το μέρος μου.

Προσπαθούσα να σκεφτώ, έπρεπε να κερδίσω λίγο χρόνο.

"Εγώ αλλιώς τα θυμάμαι" του απάντησα, ψάχνοντας ταυτόχρονα τρόπο διαφυγής.

"Σκοτώθηκε εξ' αιτίας σου, αν δεν ήσουν εσύ θα ζούσε τώρα" συνέχισε, με την ίδια παρανοϊκή φωνή.

Είδα τα τσιγάρα μου πάνω στο τραπέζι του σαλονιού, και του τα έδειξα με ένα νεύμα, "μπορώ;" ρώτησα.

Ένευσε καταφατικά, "έτσι κι αλλιώς θα είναι το τελευταίο σου" είπε.

Έβγαλα ένα τσιγάρο από το πακέτο και το άναψα.

"Θα ζούσε αν δεν πυροβολούσες" του απάντησα, κοιτάζοντας τον χώρο γύρω μου.

Ένα τρελό σχέδιο είχε αρχίσει να σχηματίζεται στο μυαλό μου, ίσως να ήταν η μόνη μου ελπίδα.

"Προσπάθησες να την πάρεις από μένα" είπε ο Νικ, "την ήθελες για τον εαυτό σου, και όταν δεν τα κατάφερες την σκότωσες".

Η καύτρα του τσιγάρου μεγάλωνε, έπρεπε να τινάξω την στάχτη.

Έκανα δύο βήματα πολύ αργά, προς το τραπεζάκι δίπλα στο παράθυρο που είχε πάνω το τασάκι, και την τίναξα.

"Εκείνο το βράδυ δεν ήξερα καν ότι ήταν εκεί" του είπα, "προσπάθησα να την κρατήσω μακριά".

"Σου άξιζε να πεθάνεις τότε, αλλά θα πεθάνεις τώρα" είπε με τον ίδιο παρανοϊκό τόνο στην φωνή του, "μού στέρησες την πριγκιπέσσα μου."

Η καύτρα κόντευε να φτάσει στα δάχτυλα, πλησίασα το τσιγάρο στο τασάκι για να την τινάξω.

Όταν η παλάμη μου έφτασε στο τασάκι, με το μικρό μου δαχτυλάκι πάτησα το play στο τηλεχειριστήριο του ηχοσυστήματος που ήταν ακριβώς δίπλα του.

Το ουρλιαχτό από το alto sax του Eric Dolphy ξεχύθηκε σαν εκκωφαντική καταιγίδα από τα θηριώδη ηχεία που βρίσκονταν ακριβώς πίσω από τον Νικ.

Για ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου, μόνο για ένα χιλιοστό, αποσπάστηκε η προσοχή του από μένα.

Δεν θα είχα άλλη ευκαιρία, βούτηξα στο κλειστό παράθυρο που έγινε κομμάτια και βρέθηκα έξω στην αυλή, ενώ τρεις σφαίρες έσκιζαν τον αέρα στο μέρος που ήταν το σώμα μου λίγο πριν.

Έβγαλε το κεφάλι του απ' το σπασμένο παράθυρο και πυροβόλησε άλλες δύο φορές, ενώ έστριβα την γωνία προς το πίσω μέρος του σπιτιού.

Αισθανόμουν το σώμα μου γεμάτο μικρά κομμάτια γυαλιού από το τζάμι.

Άκουσα την εξώπορτα, έβγαινε από εκεί, έκανε τον γύρο του σπιτιού περπατώντας αργά.

Μπήκα σε μια μικρή αποθηκούλα πίσω από το σπίτι, που έβαζα διάφορα εργαλεία, ξύλα για το τζάκι, και κάποιες παλιατζούρες.

Ένα μικρό κομμάτι από κομμένο μαδέρι, συγκρατούσε την ντάνα των ξύλων για το τζάκι, που ήταν στοιβαγμένα σε ένα ράφι.

Πήρα ένα κομμάτι σχοινί και έδεσα πρόχειρα το πόμολο της πόρτας στην μια άκρη του, και το μαδέρι που συγκρατούσε τα ξύλα στην άλλη.

Έπιασα έναν λοστό, και κρύφτηκα στον απέναντι τοίχο από τα ξύλα.

Τον άκουγα να πλησιάζει, έφτασε έξω από την αποθήκη, δίστασε.

Άνοιξε απότομα την πόρτα και μπήκε.

Το κομμάτι από το μαδέρι έφυγε απ' την θέση του, και τα ξύλα άρχισαν να πέφτουν στο πάτωμα.

Γύρισε προς τα εκεί με το περίστροφο προτεταμένο.

Πετάχτηκα και με τον λοστό χτύπησα με όλη μου την δύναμη το χέρι του που κρατούσε το όπλο.

Το όπλο βρέθηκε στο πάτωμα.

Πριν προλάβει να σκύψει να το πιάσει, έπεσα πάνω του και βρεθήκαμε και οι δύο έξω από την μικρή αποθήκη.

Προσπάθησα να τον χτυπήσω με τον λοστό, αλλά μου μπλόκαρε το χέρι, και με κλώτσησε στο καλάμι, ενώ την ίδια στιγμή η γροθιά του με έβρισκε στο στομάχι.

Ο λοστός μου έπεσε απ' τα χέρια.

Δέχτηκα άλλες δύο γροθιές στο πρόσωπο.

Έπεσα στο έδαφος, και αισθάνθηκα το βάρος του πάνω μου.

Δεχόμεουν απανωτές γροθιές στο πρόσωπο, κάτι υγρό και πηχτό γέμιζε το στόμα μου.

Ένωσα τις παλάμες του στον λαιμό μου, προσπάθησα να ξεφύγω αλλά ήταν πολύ δυνατός.

Το σφίξιμο στον λαιμό μου μεγάλωνε, δεν μπορούσα να πάρω ανάσα.

Σιγά σιγά οι ήχοι άρχισαν να γίνονται όλο και πιο μακρινοί, η όρασή μου μαύριζε.

Σε λίγο μαύρισαν όλα, δεν μπορούσα πια να αντισταθώ, αφέθηκα.

Κάπου μακριά ακούστηκαν αχνά σειρήνες, ίσως πάλι να ήταν απλά η φαντασία μου.

Δεν είχα ανάσα, έφευγα, γλιστρούσα, έπλεα.

Τότε ήρθε στο μυαλό μου το πρόσωπο της Alexa, τα βουρκωμένα μάτια της, τα χείλη της που είχαν χλωμιάσει.

Άκουσα την φωνή της να λέει "μην πας σε παρακαλώ", είδα τον κόκκινο λεκέ στην μπλούζα της, το παγωμένο της βλέμμα, είδα τις τρεις λάμπεις μέσα στο SUV από το όπλο του Νικ, είδα την γυναίκα στο νοσοκομείο να χαμηλώνει το βλέμμα και να μου λέει "λυπάμαι κύριε, πέθανε".

Και τότε κάτι ξύπνησε μέσα μου.

Είχα μπροστά μου τον δολοφόνο της, και αφηνόμουν στην μοίρα μου.

Την πρόδιδα ξανά.

Εκείνη την στιγμή δεν αισθανόμουν πια τίποτα, ούτε πόνο, ούτε θάνατο.

Μόνο οργή, τυφλή οργή, δεν θα την εγκατέλειπα πάλι.

Τον χτύπησα με τις γροθιές μου στα πλευρά με όση δύναμη μου είχε απομείνει, και σηκώνοντας το σώμα μου έσκασα το γόνατό μου στο ευαίσθητο σημείο ανάμεσα στα πόδια του, ούρλιαξε.

Το σφίξιμο στον λαιμό μου χαλάρωσε, και τον χτύπησα με το κεφάλι κατευθείαν στην μύτη, έπεσε.

Γύρισα, ανέβηκα πάνω του και τον χτύπησα στο πρόσωπο.

Τον χτύπησα πάλι, και πάλι, ξανά και ξανά.

Θόλωσα.

Έβλεπα τον κόκκινο λεκέ στην μπλούζα της Alexa, και χτυπούσα, χτυπούσα, στο στήθος, στην κοιλιά, στο πρόσωπο, ξανά και ξανά.

Έβλεπα τα δάκρυα στα μάτια της, και χτυπούσα πάλι.

Όλα μπροστά στα μάτια μου ήταν σκεπασμένα με μια κόκκινη κουρτίνα.

Έβλεπα το αίμα από το στόμα μου να στάζει πάνω του. Και χτυπούσα, χτυπούσα, δεν ένιωθα πια τίποτα, μόνο χτυπούσα ξανά και ξανά.

Τυφλή οργή.

Χτυπούσα για την Alexa, χτυπούσα για τον άγγελο που δεν μπόρεσα να κρατήσω μαζί μου, χτυπούσα για μένα, για τις σιωπές, για τις φωνές, χτυπούσα για την μοναξιά, απλά χτυπούσα.

Ξαφνικά αισθάνθηκα χέρια να με τραβάνε, αντιστάθηκα, συνέχισα να χτυπάω.

Τα χέρια με τράβηξαν δυνατά, "σταμάτα, θα τον σκοτώσεις" είπε μια φωνή.

Γύρισα και είδα τέσσερεις αστυνομικούς, και δύο περιπολικά στην άκρη του δρόμου.

Ανακάθισα στο έδαφος τρέμοντας από την οργή μου.

"Έπρεπε να με αφήσετε να τον σκοτώσω" τους είπα, "τι σας έφερε στην γειτονιά μας?"

"Ακούστηκαν πυροβολισμοί κύριε" απάντησε ο ένας.

Μου πήρε αρκετή ώρα να συνέλθω, και ακόμα περισσότερη να τους εξηγήσω.

Ο Νικ είχε αρχίσει να συνέρχεται.

Είπα στους αστυνομικούς ποιος ήταν, και το

επιβεβαίωσαν επικοινωνώντας με τα κεντρικά.

Τον σήκωσαν να τον βάλουν στο περιπολικό, αλλά αυτός έπεσε πάλι, δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος.

Ένας αστυνομικός τον σήκωσε πάλι και τον κουβάλησε μέχρι την πόρτα του περιπολικού, ενώ οι άλλοι τρεις συνάδελφοί του ήταν περίπου δέκα μέτρα πίσω, και κατευθύνονταν κι αυτοί προς τα αυτοκίνητά τους.

Όταν ο αστυνομικός προσπάθησε να σπρώξει τον Νικ στο πίσω κάθισμα, αυτός με μια απότομη κίνηση, του πήρε το όπλο, και τον πυροβόλησε εξ' επαφής στην κοιλιά.

Όσο οι υπόλοιποι έβγαζαν τα όπλα τους, έκανε ένα απίστευτο ακροβατικό άλμα, που φάνταζε αδύνατο στην κατάσταση που ήταν, και πετάχτηκε στον δρόμο για να καλυφτεί πίσω από το περιπολικό.

Δεν είχε δει όμως το όχημα που ερχόταν με μεγάλη ταχύτητα από την αντίθετη πλευρά του δρόμου, και τον χτύπησε πετώντας τον καμιά εικοσαριά μέτρα μακριά. Το άψυχο σώμα του Νικ έσκασε σαν άδειο σακί στην άσφαλτο.

Ο οδηγός βγήκε σοκαρισμένος, "δεν έφταιγα" είπε, "πετάχτηκε ξαφνικά μπροστά μου".

Τον είχα ξαναδεί, τον είχα χαιρετήσει από μακριά.

Το όχημα ήταν το επαγγελματικό βαν που έβλεπα τον τελευταίο καιρό παρκαρισμένο στην γειτονιά.

Τότε μόνο πρόσεξα το λογότυπο της εταιρείας που υπήρχε στο πλάι, Liquor Co Ltd.

Θυμήθηκα ότι αυτή ήταν η εταιρεία που προμήθευε ποτά στο Depot, την είχε στήσει ο Μάριο για να ξεπλένει κέρδη από άλλες δραστηριότητες.

Λίγο αργότερα όλα είχαν τελειώσει, ο οδηγός είχε δώσει κατάθεση, η αστυνομία είχε φύγει, κι εγώ ήμουν πάλι στο σπίτι.

Πονούσα παντού, έκανα ένα ζεστό μπάνιο, προσπάθησα να βγάλω όσο περισσότερα κομμάτια γυαλιού μπορούσα από το σώμα μου, και έβαλα ένα ποτό.

Αυτή την νύχτα, κοιμήθηκα σαν μωρό.

Το επόμενο πρωί, πήρα τηλέφωνο τον τζαμά, "μήπως μπορείς να ξανάρθεις? Έχω άλλα δύο σπασμένα παράθυρα" του είπα.

"Εσύ ή με γουστάρεις πολύ και σπας τα τζάμια για να με βλέπεις, ή παίζεις ποδόσφαιρο στο σπίτι" μου απάντησε γελώντας, και ήρθε μια ώρα περίπου αργότερα.

Όταν έφυγε, τηλεφώνησα στον Μάριο και πέρασα από το Depot.

Προσπέρασα αδιάφορα τον Πορτορικανό με το ξυρισμένο κεφάλι πάνω στην σκηνή, που το μόνο μέρος του σώματός του χωρίς τατουάζ πρέπει να ήταν τα μάτια του.

"Τι έπαθε το πρόσωπό σου?" ρώτησε ο Μάριο.

"Κόπηκα στο ξύρισμα" του απάντησα, και γέλασε δυνατά.

Ο Roberto κούνησε το κεφάλι, "αν είναι έτσι ο Dim, φαντάσου πώς θα είναι το πρόσωπο του άλλου" είπε στον Μάριο χαμογελώντας.

"Σας ευχαριστώ πολύ και τους δύο για όλα" τους είπα, "ακόμα και για τα χθεσινά".

"Τι εννοείς?" ρώτησε ο Μάριο.

"Μιλώ για το βανάκι που βρέθηκε εκεί την κατάλληλη στιγμή" του είπα.

Με κοίταξε χαμογελώντας, και με χτύπησε φιλικά στον ώμο.

"Το ότι βρέθηκε το βαν εκεί, ήταν ... θέλημα Θεού Dim" είπε και ξέσπασε σε γέλια, "πραγματικά θέλημα Θεού".

Του έσφιξα το χέρι, και βγήκα έξω.

Κοίταξα γύρω μου, ο κόσμος μου φαινόταν λίγο διαφορετικός, λίγο πιο φιλικός, πιο πρόθυμος να συγχωρήσει.

Γύρισα στο σπίτι, και έβαλα ένα ποτό.

Βολεύτηκα βαθιά σε μια πολυθρόνα, έβαλα να ακούω το Kind of Blue του Miles και άναψα ένα τσιγάρο.

"Άραγε θα ερχόταν πάλι η σιωπή? Θα συνέχιζαν να με βασανίζουν τα φαντάσματα και οι φωνές?" αναρωτήθηκα.

Μόνο το μέλλον θα μπορούσε να το δείξει

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 39

ι μέρες περνούσαν, και γύρω μου δεν

άλλαζε τίποτα.

Οι πιο ευχάριστες ώρες της ημέρας, ήταν αυτές που περνούσα παρέα με την Alexa.

Πήγαινα πια καθημερινά στο κοιμητήριο, με λίγα λουλούδια στο χέρι, σαν να επρόκειτο να ζητήσω το χέρι της.

Καθόμουν εκεί και μιλούσαμε βουβά, αλλά τόσο ουσιαστικά, τόσο ειλικρινά, τόσο λυτρωτικά.

Αισθανόμουν μια αλλαγή σταδιακά στον τρόπο που επικοινωνούσαμε, στον τόνο της σιωπηλής φωνής της, ήταν πιο χαλαρή, έμοιαζε σαν ανακουφισμένη.

Ή μήπως ήταν η δική μου εσωτερική φωνή που άλλαζε?

Η σιωπή ερχόταν ολοένα και πιο σπάνια, και οι φωνές δεν ήταν πια τόσο επικριτικές, τόσο επιθετικές, τόσο αμείλικτες.

Ένα όμορφο φθινοπωρινό απόγευμα, καμιά δεκαπενταριά μέρες από τον θάνατο του Νικ, με βρήκε πάλι στο κοιμητήριο.

Ο καιρός είχε ψυχράνει απότομα τις τελευταίες μέρες, αν και ο ήλιος που τώρα κρυβόταν σιγά σιγά πίσω απ' τα δέντρα, είχε κάνει ιδιαίτερα αισθητή την παρουσία του όλη την μέρα.

Την ώρα που άφηνα τα λουλούδια, είχα μια περίεργη αίσθηση, σαν κάποιος να με παρακολουθεί.

Κοίταξα τριγύρω, μα δεν είδα κανέναν, ήμουν μόνος με την Alexa.

Κι όμως, αυτή η αίσθηση συνεχίστηκε σχεδόν σε όλη την διάρκεια της επίσκεψής μου στο κοιμητήριο.

Θέωρησα ότι είχα αρχίσει να γίνομαι υπερβολικός μετά όλα αυτά που είχαν συμβεί, σε λίγο θα πρόσεχα ακόμα και την σκιά μου αν συνέχιζα έτσι.

"Ο καλύτερος τρόπος να τρελαθώ" σκέφτηκα, "είναι να θεωρώ ότι παντού και πάντα υπάρχουν απειλές".

Είχε νυχτώσει πια για τα καλά όταν γύρισα στο σπίτι.

Το κρύο ήταν αρκετό, άναψα το τζάκι, και πέταξα μέσα μερικά κούτσουρα.

Έβαλα ένα album του Chet Baker να παίζει, γέμισα ένα ποτήρι Jack, άναψα ένα τσιγάρο, και κάθισα να χαζεύω την φλόγα, ακούγοντας την υπέροχη τρομπέτα να διηγείται ένα σωρό ιστορίες.

Λίγο αργότερα χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας.

Η αλήθεια είναι ότι ξαφνιαστήκα, δεν περίμενα κανέναν.

Πλησίαζε το αγαπημένο μου κομμάτι από το album, και δεν ήθελα να το χάσω, οπότε σηκώθηκα βιαστικά να ανοίξω, για να επιστρέψω το γρηγορότερο στην τρομπέτα του Chet.

Άνοιξα την πόρτα, και πάγωσα.

Ήταν εκεί, στεκόταν μπροστά μου.

Μπροστά στα μάτια μου, μόλις αντίκριξα την Alexa.

Ήταν λουσμένη στο φως του φεγγαριού, που της έδινε μια σχεδόν υπερβατική λάμψη.

Τα μάτια της ήταν λαμπερά, τα χείλη της κόκκινα, το πρόσωπό της γεμάτο ζωή.

Το σοκ ήταν τεράστιο, τα 'χασα, στηρίχτηκα στην πόρτα για να μην σωριαστώ στο πάτωμα.

"Δεν μπορεί" σκέφτηκα, "ή έχω τρελαθεί, ή ... είμαι νεκρός και δεν το ξέρω".

Στάθηκα εκεί και την κοιτούσα ανίκανος να αρθρώσω λέξη.

"Καλησπέρα Dim" μου είπε.

Ήταν η φωνή της, η δική της φωνή, Θεέ μου.

Δεν μπόρεσα να πω τίποτα, μόνο την κοιτούσα ακίνητος με τα μάτια γουρλωμένα.

"Λοιπόν" συνέχισε, "θα μου πεις να περάσω, ή θα καθόμαστε έτσι, εδώ έξω στο κρύο?"

Πάλι δεν μίλησα, μόνο παραμέρισα και εκείνη πέρασε στο σπίτι.

Το κομμάτι που περίμενα από τον δίσκο του Chet μόλις άρχιζε, το αγαπημένο μου.

My Funny Valentine ...

Μπήκα και έκλεισα πίσω μου την πόρτα.

"Alexa" μπόρεσα να ψελλίσω μόνο, "πώς? τι?"

Χαμογέλασε και κάθισε στον καναπέ.

Σ' ένα τέτοιο χαμόγελο τίποτα δεν θα μπορούσε να αντισταθεί.

Ήταν πιο όμορφη από ποτέ.

"Βλέπω ότι με θυμήθηκες" είπε χαμογελώντας, "καλό αυτό".

Κατέβασα όλο το ποτήρι μονορούφι και έβαλα άλλο ένα.

"Θα μπορούσες να μου βάλεις κι εμένα ένα?" ρώτησε, και της έβαλα ένα ποτήρι.

"Alexa" είπα όταν μπόρεσα επιτέλους να αρθρώσω,

"είσαι ζωντανή ή τρελαίνομαι?"

Άκουσα το γάργαρο γέλιο της.

Έβαλε το ποτήρι στο στόμα της, και με μια κίνηση των χειλιών της που ίσως να μην ήταν κατάλληλη για καρδιακούς, ήπια μια γουλιά.

"Είμαι ολοζώντανη Dim, εδώ μπροστά σου, μπορείς να με αγγίξεις αν θέλεις να το διαπιστώσεις και ο ίδιος".

Μου πρότεινε το χέρι της, το άγγιξα.

"Με πιστεύεις τώρα?" ρώτησε.

"Μίλησέ μου σε παρακαλώ" της είπα, "μου είπαν στο νοσοκομείο ότι πέθανες".

Σηκώθηκε αργά και έπιασε το εξώφυλλο του album του Chet Baker που έπαιζε.

"Είναι υπέροχο αυτό το κομμάτι" είπε, ενώ το My Funny Valentine συνέχιζε να ακούγεται από τα ηχεία.

Κούνησα το κεφάλι συμφωνώντας.

Κάθισε πάλι στον καναπέ.

"Την τρίτη μέρα είχα ξεφύγει τον κίνδυνο" είπε, "τότε μπήκαν δύο κύριοι στο δωμάτιο.

Ήταν από ένα πολιτειακό σώμα προστασίας μαρτύρων ή κάτι τέτοιο.

Μου πρότειναν να με φυγαδεύσουν κάπου με απόλυτη μυστικότητα, και να με προστατεύουν όσο ο Νικ ήταν ελεύθερος.

Σκέφτηκα τους γονείς μου, κινδύνευαν όσο ήμουν ζωντανή, ο Νικ θα με απειλούσε πάλι ότι θα τους κάνει κακό για να μην μιλήσω.

Έτσι δέχτηκα.

Συνεννοήθηκαν με τους γιατρούς, να πουν ότι πέθανα, και με πήγαν σε μια κλινική που ήταν σε μια μικρή πόλη στην Ελβετία, μέχρι να γίνω τελείως καλά.

Αργότερα μου βρήκαν μια δουλειά εκεί και με πρόσεχαν.

Δεν έπρεπε να μάθει κανείς τίποτα, ούτε οι γονείς μου.

Ακόμα κι αυτοί δεν ήξεραν Dim.

Πριν λίγες μέρες, έμαθα για τον θάνατο του Νικ.

Ήμουν πια ελεύθερη, μπορούσα να γυρίσω.

Οι γονείς μου ήταν οι πρώτοι που το έμαθαν.

Εσύ είσαι ο αμέσως επόμενος."

Δεν πίστευα στα αυτιά μου, ήταν ζωντανή, ο άγγελός μου δεν με είχε εγκαταλείψει, ήταν εκεί, μαζί μου. Κατέβασα το κεφάλι, γιατί ένα δάκρυ πίεζε υπερβολικά το μάτι μου θέλοντας να βγει.

"Ατιμη σκόνη" είπα και το σκούπισα.

"Έχεις κάποια δικά μου πράγματα νομίζω" μου είπε "μια τσάντα με κάτι ρούχα. Αν βέβαια τα έχεις ακόμα."

Σηκώθηκα αργά και έφερα την τσάντα με τα ρούχα της που είχα φέρει από το δωμάτιο στο Sunset.

Την άνοιξε, και έβγαλε από μέσα ένα κολάν, και ένα t-shirt.

"Τα θυμάσαι αυτά;" με ρώτησε και ένευσα καταφατικά. Πώς θα μπορούσα να τα ξεχάσω?

Σηκώθηκε, τα πήρε και τα πέταξε στο τζάκι, "σου είχα υποσχεθεί ότι θα τα κάψω όταν τελειώσουν όλα" είπε.

Τότε μόνο πρόσεξα το απλό γαλάζιο φόρεμα που φορούσε, το οποίο άφηνε ακάλυπτα τα υπέροχα πόδια της λίγο πάνω από το γόνατο, ενώ η στενή γραμμή του τόνιζε την εκπληκτική της σιλουέτα, και τα δύο μικρά ανοιχτά κουμπιά στο ύψος του στήθους, που προκαλούσαν όσο έπρεπε την φαντασία, αφήνοντας να φανεί ένα μικρό μέρος του δαντελένιου εσώρουχου που έκρυβαν.

Έβαλα κι άλλο ποτό, μου είχαν πέσει πολλά μαζεμένα απότομα, και το χρειαζόμουν.

Μου έτεινε το άδειο ποτήρι της.

"Τι έγινε ο φυσικός χυμός μάνγκο, με αγριοσμέουρα και φρούτα του πάθους;" την ρώτησα.

"Αυτό το πίνω κάθε πρωί" απάντησε, "τώρα είναι βράδυ".

Ήμουν τόσο μπερδεμένος, όλα ήταν τόσο ξαφνικά, τα συναισθήματα με έπνιγαν.

Ήθελα τόσο να της μιλήσω, να της πω πώς ένιωσα όταν μου είχαν πει ότι πέθανε, να της μιλήσω για την σιωπή, για τις φωνές, για τα μάτια της, για την μοναξιά, για τον άγγελο που είχα καταφέρει να διακρίνω ανάμεσα στους ανθρώπους, για το κομμάτι με το όνομά της που είχα γράψει, για την χαρά μου που την ξανάβλεπα ζωντανή, για την χαρά μου που ήταν εκεί, στο σπίτι μου. Αλλά το μόνο που κατάφερα, ήταν να κάθομαι εκεί να την θαυμάζω σιωπηλά.

Κοίταξε γύρω της, "άλλαξες διακόσμηση" μου είπε, "μου αρέσει πολύ, έχεις γούστο".

"Δεν το έκανα επίτηδες, αναγκάστηκα" της απάντησα, "αλλά σ' ευχαριστώ".

Σηκώθηκε, "λοιπόν Dim, πρέπει να φύγω, χάρηκα που τα είπαμε" είπε, "όποτε θέλεις, ξέρεις που θα με βρεις, μην διστάσεις, επικοινωνήσε, θα είναι χαρά μου."

"Κάθισε λίγο ακόμα, σε παρακαλώ" ήταν το μόνο που μπόρεσα να αρθρώσω.

"Αν ξαναβάλεις αυτό το υπέροχο κομμάτι, θα καθίσω μέχρι να τελειώσει" μου είπε.

Το My Funny Valentine ακούστηκε πάλι.

Ξανάπιασε το εξώφυλλο, "Chet Baker" μουρμούρισε, "χίλιες φορές καλύτερο από τα alternative που έπαιζε ο Νικ".

Το κομμάτι τελείωσε, η Alexa πήγε στην πόρτα και την άνοιξε.

"Κάνε κάτι ηλίθιε, κάνε κάτι, φεύγει" σκεφτόμουν.

"Λοιπόν Dim, θα τα ξαναπούμε σύντομα ελπίζω" είπε και βγήκε.

"Alexa" φώναξα, "μπορώ να σου κάνω μια ερώτηση?" Γύρισε, "φυσικά".

"Πώς θα σου φαινόταν αν κάθε πρωί που ξυπνούσες, έβρισκες στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι σου έναν φυσικό χυμό μάνγκο με αγριοσμέουρα και φρούτα του πάθους?"

Ξαναμπήκε στο σαλόνι σκεφτική "χμ εξαρτάται Dim" απάντησε.

"Από τι?" ρώτησα πάλι.

"Από το αν αυτός που θα φτιάχνει τον χυμό, θα δέχεται να μοιραζόμαστε το ουίσκυ του τα βράδια, ακούγοντας παρέα Chet Baker", απάντησε με ένα πονηρό χαμόγελο.

Έτρεξα, ή μάλλον όχι, πέταξα δίπλα της.

Την αγκάλιασα, και επιτέλους αισθάνθηκα τα χείλη της στα δικά μου ζωντανά, τρυφερά, κόκκινα, γλυκά.

Χάιδεψα τα μαλλιά της, μέθυσσα από το άρωμά της, ένωσα την ανάσα της στο στήθος μου, το βελούδινο άγγιγμά της.

Και αυτή την φορά δεν θα έφευγα, δεν θα πήγαινα πουθενά.

Έδωσα μια κλωτσιά στην πόρτα και την έκλεισα, αφήνοντάς απ' έξω όλο τον υπόλοιπο κόσμο.

Ότι χρειαζόμουν, ήταν μέσα, μαζί μου.

Άνοιξα ένα μπουκάλι κρασί, έφερα μια κουβέρτα, και ξαπλώσαμε αγκαλιά σκεπασμένοι δίπλα στο τζάκι. Αρκετή ώρα αργότερα είχε αποκοιμηθεί πάνω στο στήθος μου.

Δεν χόρταινα να την κοιτάζω.

Σκέφτηκα τα λόγια του Μάριο, όταν είχα σταματήσει να παίζω μουσική στο Depot "είναι ώρα να πας να συναντήσεις την δική σου ζωή Dim".

Είχε δίκιο.

Την συνάντησα, ήταν στην αγκαλιά μου.

Ήταν ο άγγελος που διέκρινα ανάμεσα σε όλους εμάς,
τους κοινούς θνητούς.
Και ότι και αν έγινε δεν με εγκατέλειψε, έμεινε μαζί μου.
Την αγκάλιαζα, την κρατούσα σφιχτά.

Δεν θα την έχανα πάλι.
Δεν θα την άφηνα, δεν θα την εγκατέλειπα ποτέ ξανά.

Ποτέ

ΤΕΛΟΣ